

Ölüm Orucu Direnişi 317. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/24 ● 01 Eylül 2001 ● 150.000 TL

M.Kodu: 192837

Emperyalizm ve tekelci sermayenin safında "demokrasi mücadelesi"
(sayfa 3)

Derinleşen yıkıma karşı mücadeleyi yükseltelim!
(sayfa 4)

Balkanlar'da emperyalizmin müdahale ve işgal gücü
(orta sayfa)

Filistin halkı emperyalist dayatmalara ve siyonist vahşete boyun eğmiyor...

Filistin direniyor!..

Filistin halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini destekleyelim!

İÇİNDEKİLER

Emperyalizm ve tekelci sermayenin safında “demokrasi mücadelesi”.....	3
Derinleşen yıkıma karşı mücadeleyi yükseltelim!	4-5
Yeni kıyımlar, hak gaspları ve “esnek çalışma” kapıda.. ..	6
Ankara Öncü İşçi Platformu'nun kampanya faaliyetleri	7
ABD emperyalizminin taşeronu Türk generallerinin Bakü'de gövde gösterisi ..	8
“Toplumsal patlama” yoksa “Sivil itaatsizlik” var!	9
Sümerbank direnişinin deneyim ve dersleri.	10
Exsa grevinin ardından.	11
Türk dış politikası üzerine/4 (Orta sayfa).	12-13
Zindan çatışmasının güncel görevleri	14
“Kazanmaya mahkumuz!...”	15
Zaferi direniş kazanacak!	16
Küresel ısınma/3.	17
Filistin halkının bağımsızlık ve özgürlük iradesi teslim alınmaz!	18-19
ICE-Werk Süd işçisi direnişi kazanmak zorunda!	20
Kürtler açısından barışın anlamı	21
Ölüm Orucu Direnişi 317. gününde.	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/24 • 01 Eylül 2001
Fiyatı: 150.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Yaşanmakta olan krizin kolay kolay aşılamayacağı, çünkü sistemin kriz yönetme programının bunu hedeflemediği ortada. Hedeflemiyorlar, çünkü krizden besleniyorlar. Sistemin asıl sahipleri, yerli ve emperyalist tekeller, gerek ekonomik gerekse siyasal açıdan güçlenerek çıkıyor krizlerden. İçerde, krizin tüm faturası işçi ve emekçilere kesilmek suretiyle gerçekleştiriliyor bu vurgunlar; dışarıdan doğru da fatura krizi yaşayan geri ülkelere kesiliyor. Bir başka deyişle, yerli ve yabancı tekelleri palazlandırma adına halklar yoksullaştırılıyor, devletler borç batağında boğuluyor.

Bu iflas rejiminin icracıları, iş başındaki hükümet ve devletin diğer yetkili ve etkili kurumları, kendi elleriyle hazırladıkları bu batış konusunda spekülasyon yapmayı da ihmal etmiyorlar. Sanki krizin sorumlusu kendileri değilmiş gibi, işçi sınıfı ve emekçilerle alay edercesine, ‘Türk lirasına itibar kazandırma’ kampanyaları açıyorlar.

Soygun sadece iktisadi cephede ve sadece kapitalist tekellerle sınırlı bir düzlemde de yürümüyor. İMF-TÜSİAD programları, yağmanın her türüsüne kapıların ardına kadar açılması anlamına geliyor. Sadece emek-gücü değil, KİT’leri, doğal kaynakları, devlet hazinesi de dahil olmak üzere tüm ülke talan sofrasına dönüştürülmüş bulunuyor.

Ardardına düzenlenen operasyonlar, devletin yağmalanmasının, en fazla da devletin üst düzey yöneticileri vasıtasıyla organize edildiğini gösteriyor. Enerji talanı Enerji Bakanlığı, İmar talanı Bayındırlık Bakanlığı eliyle yürütülüyor. Tıpkı ülkenin de Başbakan eliyle emperyalist talana açılması gibi.

Çok açıktır ki, sisteme dahil olup da yağmadan nasiplenmeyen kalmamıştır. Büyükler büyük, küçükler de küçük payları kapışıyor. Yağmalansa ister devlet malı ister ‘millet malı’ olarak anılsın, tümüyle işçi ve emekçiler tarafından üretilen, dolayısıyla aslında işçi ve emekçilere ait olması gereken varlıklar. Bu yağma programlarından nasiplenmeyen, tersine emeği ve değerleri yağmalanan da yine işçi sınıfı ve emekçilerdir.

Bu gerçek, yağmaya son verme istek, irade ve gücünün de, ancak ve ancak işçi sınıfı ve emekçilerde bulunabileceğini kanıtlamaktadır. Sınıf devrimcileri olarak bu isteği körüklemek, bu iradeyi ortaya çıkarmak, bu gücü örgütlemek boynumuzun borcudur. Mücadelemiz kapitalist yağma düzenini yıkma mücadelesi, yolumuz işçi sınıfının sosyalist iktidar yoludur.

Gazetemiz baskıya hazırlandığı sırada TAYAD’lı ailelerden Hülya Şimşek’in sürdürdüğü Ölüm Orucu Direnişi’nin 286. gününde şehit düştüğü haberi geldi. Bu vesileyle bir kez daha belirtiyoruz. Devletin tüm baskı, katliam ve yalan politikalarına rağmen 316 gündür süren Ölüm Orucu Direnişimiz, ödenecek bedel ne olursa olsun mutlaka zaferle sonuçlanacaktır.

Direnış zaferi kazanacak!

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir sınıfın bir devleti eleme, yani bu devrimci programın gerçekleştirilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Devrimci bir stratejiyi gerçekleştirebilmek için devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır.

Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir sınıfın bir devleti eleme, yani bu devrimci programın gerçekleştirilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Devrimci bir stratejiyi gerçekleştirebilmek için devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır.

Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir sınıfın bir devleti eleme, yani bu devrimci programın gerçekleştirilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Devrimci bir stratejiyi gerçekleştirebilmek için devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalizm ve tekelci sermayenin safında “demokrasi mücadelesi”

Dün haklı ve meşru temellere dayalı görkemli bir mücadeleyle çözüm gündemine getirilen Kürt sorununu “siyasal çözüm” eğik düzlemi üzerinden emperyalizme havale edenler ve sonunda da bunu İmralı batağında boğanlar, şimdilerde denize düşen yılana sarılır misali, çözüm adına sorunun kaynağını oluşturan güçlerden medet umuyorlar.

Mesut Yılmaz'ın açtığı “ulusal güvenlik” tartışması karşısında en büyük heyecanı PKK eksenli teslimiyetçi Kürt cephesi gösterdi. Bu gelişme tarihi değerde görüldü, Yılmaz'a tam destek verildi ve Kürt basını “Saf tutma zamanı” başlığı altında herkesi “zorlu demokrasi mücadelesinde saf tutma”ya çağırdı. Bu vesileyle Özal dönemine ve politikalarına özlem dile getirildi, “Yılmaz ikinci Özal dönemini başlatabilecek mi?” soruları buna yönelik temenniler eşliğinde soruldu.

Teslimiyetçi Kürt cephesinin emperyalizmden ve başta TÜSİAD oligarkları olmak üzere işbirlikçi tekelci sermayeden demokrasi beklemesi, Kürt sorununun çözümünü de bu gerici odaklarından gelecek sözde demokrasiye endekslemesi herhangi bir yenilik taşımamaktadır. Kürt hareketi “siyasal çözüm” çizgisine kaydığından beri bu böyledir. Şu farkla ki, İmralı teslimiyeti ile birlikte artık tüm umutlar buna bağlanmış, tüm çabalar buna endekslenmiştir. “Kopenhag Kriterleri” teslimiyetçi Kürt hareketinin biricik demokrasi referansı ve programıdır. Bu Kürt sorununa düşünülen sözde çözümün çerçevesini de vermektedir. Bu konuma düşmüş bir Kürt hareketi her türlü gerçek sol ve demokratik değerden kopmuş sayılmalıdır. Bu konumuyla bu hareket, Perinçekçi İP'in yaşadığı türden bir ideolojik çürümeyi ve politik dejenerasyonu kendi cephesinden yaşamaktadır.

İdeolojik çürümenin ortak temeli

Bu iki akım son “ulusal güvenlik” tartışmalarında birbirlerine karşı konumda yer aldılar. İP “Cumhuriyet” savunuculuğu üzerinden ordunun arkasında saf tutarken, teslimiyetçi Kürt cephesi “demokrasi” savunuculuğu üzerinden TÜSİAD'ın arkasında saf

tuttu. Çürüme içindeki reformist solda özellikle 28 Şubat'tan beri kendini daha belirgin bir biçimde gösteren bu sahte Cumhuriyet ve demokrasi kutuplaşması, bu konumdaki akımları; düzenin tüm temel iktisadi ve siyasi tercihlerde anlaşılan, fakat yalnızca izlenen politikanın biçiminde ya da tonunda farklılaşan işbirlikçi düzen cephesinin uzantıları konumuna düşürmüştür. Burada artık tarafların kendilerine göre önemser görüldüğü “bağımsızlık” ya da “demokrasi” mücadelesinden eser yoktur. Yapılan şey, düzen cephesinin gerici iç çelişki ve çatışmalarında taraf olmaktan ibarettir.

Politik tercihleri ve tutumları yönünden karşı karşıya konumlanmış gibi görünen bu akımların, Perinçekçi İP ile PKK eksenli teslimiyetçi Kürt cephesinin, ideolojik açıdan aynı burjuva idealist varsayımlardan hareket etmeleri de dikkate değer bir durumdur. Her iki taraf da bugünün Türkiye'sine egemen toplumsal sınıf ile onun egemenlik aracı olan devleti, bu devletin en temel unsuru olan orduyu birbirinden ayırmakta, bundan da öte karşı karşıya koymaktadırlar. Düzenin egemen sınıfı ile ordusunu bağımsızlık ya da demokrasi mücadelesinin özneli olarak karşı karşıya koyan bu idealist şarlatanlık, birbirine karşıt gibi görünen bu iki akımın ortak hareket noktası, onları birleştiren ideolojik zemindir. Bu aynı olgu hala sol olmak iddiasındaki bu akımların yaşamakta olduğu ideolojik çürümenin de ortak göstergesidir.

Gerçekte her ikisi de Türkiye'nin egemen sınıflarından medet umuyor, izledikleri politikada onların yedeği olarak hareket ediyorlar. Teslimiyetçi Kürt hareketi bunu dosdoğru tekelci burjuvazi üzerinden ifade ederken, Perinçekçi İP aynı şeyi “sanayicimiz ve tüccarımız” olarak formüle ederek böylece bir parça “milli” kılıf içinde sunuyor. (Son “Türk lirası” kampanyasında bu artık “sanayi ve ticaret odalarımız” adını almıştır ve bunun bir adım ötesinde aynı zamanda bu odaların da mensupları olan TÜSİAD'cılar kalmıştır).

Emperyalizm ve tekelci burjuvazi çağdaş gericiğin ana kaynağıdır

Bilimsel sosyalizm, çağdaş emperyalizmi ve bağımlı ülkelerde onun işbirlikçisi konumundaki tekelci sermayeyi çağdaş gericiğin kaynağı ve dolayısıyla gerçek demokrasinin ve demokrasi mücadelesinin en büyük düşmanı, en temel engeli sayar. Bu

teorik bakış 20. yüzyılın tüm tarihi deneyimi tarafından olduğu gibi doğrulanmıştır. Türkiye'nin yakın dönem tarihi de bu doğrulanmanın bir alanıdır. 12 Martlar ve 12 Eylüller bunun bir kanıtıdır; her ikisinin de gerisinde emperyalizm ve başını TÜSİAD'ın çektiği tekelci burjuvazi vardır. Türkiye'nin yakın tarihindeki bu iki faşist karşı-devrim hareketi, aynı zamanda düzenin egemen sınıfı olarak tekelci burjuvazi ile düzenin egemen siyasal kuvveti olarak ordunun birbirleri ile etle tırnak gibi olan ilişkilerini de göstermektedir. Her ikisinin de emperyalizmin tam denetiminde bulunması, faşist karşı-devrim hareketlerini de onun destek ve yönlendirmeleriyle gündeme getirmesi olgusu, tabloyu tamamlamaktadır. Türk burjuva milliyetçileri ile Kürt burjuva milliyetçilerinin karşıt gibi görünen konumlardan demokrasi ya da bağımsızlık misyonu yükledikleri bu toplumsal ve siyasal güçlerin toplumsal mücadele içinde ve karşısındaki gerçek konumu işte budur.

Sosyal yıkım ve sosyal krizin siyasal ihtiyaçları

Bugün Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihinin en ağır ekonomik ve sosyal krizi içindedir. Emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin krize yönelik müdahalesi kendini sosyal yıkım programları olarak göstermektedir. Bunun başarıyla uygulanması ise demokrasi ya da yumuşama değil, tam tersine, siyasal gericiğin yoğunlaştırılmasını, baskı ve terörün kurumlaştırılmasını gerektirmektedir. Her türlü demagojik ve spekülatif iddia ve söylemin ötesinde, gerçek yaşamda olan da zaten budur. Burada bir kez daha aynı tabloyu bütünleyen aynı sonuçla karşılaşıyoruz. Emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin sosyal yıkım programlarının yolaçtığı gerçek ya da muhtemel sosyal hareketlere karşı gerekli tüm önlemleri tam da düzen bekçileri, yani Perinçekçiler'in tapındığı generaller hazırlayıp uygulamaktadırlar.

Günümüz Türkiye'sinde demokrasinin baş engeli emperyalizm ve tekelci sermayedir. Siyasal gericiğin toplumsal kaynağı ve dayanağı bu güçlerdir. Ortaçağ gericiği bunlardan bağımsız değil, tersine bunların koruması altında ve emrindedir. Ortaçağ kalıntısı düşünce ve kurumlar, bunlardan bağımsız olarak değil, fakat bunların desteği ve denetimi altında, bunların ihtiyaçları çerçevesinde varolmakta, rollerini

oyunmaktadır. '60'lardan itibaren ve 28 Şubat'ta gündeme gelen zorunlu “balans ayarı”na kadar, dinsel gericiğin tam da ordu tarafından sol akımlara ve toplumsal muhalefet hareketlerine karşı hazırlanması ve kullanılması olgusu, tabloyu bir kez daha tamamlamaktadır. Haziran sonundaki MGK toplantısında ve tam da “sosyal patlama” gündemi çerçevesinde ordunun “tarikat liderleri ve mezhep önderleri”yle girdiği ilişkiler ve sağladığı mutabakatın ortaya çıkması, 28 Şubat'taki zorunlu “balans ayarı”nın anlamına ve sınırlarına da yeni açıklıklar getirmiştir.

“Siyasal çözüm” eğik düzleminden varılan bataklık

Türkiye'nin yakın tarihinden ve içinden geçmekte olduğumuz dönemden yeterli açıklıkla görülebilecek tüm bu temel gerçekler, Perinçekçi safsataları olduğu kadar teslimiyetçi Kürt hareketinin gerici hayallerini de ortaya sermektedir. Teslimiyetçi Kürt hareketinin tutumunu salt bir gerici hayal saymak, gelinen yerde bu hareketin düştüğü durumu hafifsemek olur bir bakıma. Sorun hayalcilikten de ötedir. Dün haklı ve meşru temellere dayalı görkemli bir mücadeleyle çözüm gündemine getirilen Kürt sorununu “siyasal çözüm” eğik düzlemi üzerinden emperyalizme havale edenler ve sonunda da bunu İmralı batağında boğanlar, şimdilerde denize düşen yılana sarılır misali, çözüm adına sorunun kaynağını oluşturan güçlerden medet umuyorlar. Bu her türlü ilkesizliği, oportünizme ve utanç verici davranışlara da kapıyı sonuna kadar aralamaktadır.

Bu konuma düşenler, emperyalizmin Türkiye ekonomisinin başına atadığı ve İMF'nin sosyal acımasızlığının temsilcisi konumundaki bir Dünya Bankası memurunu bile bir umut kaynağı olarak görebilmekte, hararetle destekleyebilmektedirler. Bu gerici tutumun gerisinde, başta ABD olmak üzere emperyalistler Türkiye'nin iç işlerine ne kadar çok karışır ve yönetimine ne denli dolaysız olarak el koyarlarsa, bizim de işimiz o kadar kolaylaşır, Kürt halkına bazı kısıntılar sağlamak o ölçüde olanaklı hale gelir rezil pragmatizmi vardır. Tüm umutlarını emperyalistlere ve tekelci sermayeye bağlayanlar, tüm gerçek demokratik ve anti-emperyalist değerlerden de böylece kopmaktadırlar.

SY Kızıl Bayrak

Sermayenin saldırıları sürüyor...

Derinleşen yıkıma karşı mücadeleyi yükseltelim!

Sermaye sınıfı aylardır hummalı bir saldırı kampanyası yürütüyor. Ve artık herkes tarafından da görülüyor ki, emperyalizmin dayattığı yıkım programlarının ve önü alınamayan krizlerin faturasını işçi ve emekçilere kesmek saldırıların en temel amacını oluşturuyor. Katlanarak büyüyen iç ve dış borçlar aksamadan ödensin. Sermaye düzeninin temelini oluşturan sömürü, yağma ve vurgun çarkları bir an bile durmadan dönsün. Bütün saldırı politikalarının amacı bu.

Yıllardır süren, ama son 7 aydır görülmemiş ölçüde yoğunlaştırılan saldırı politikaları sonucunda işçi ve emekçi yığınların yaşamı bugün gerçek bir cehenneme dönmüş durumda.

Sefalet dayanılmaz boyutlar alıyor

Şubat krizinin ardından doların aşırı değer kazanması, işçi ve emekçilerin ücret ve maaşlarını eritti. Yeni vergiler, temel mal ve hizmetlere yapılan peşpeşe zamlar bu erimeyi daha da büyüttü. Bugün sabit gelirlili işçi ve emekçilerin yılbaşından bu yana yüzde 70 oranında yoksullaştığı hesap ediliyor.

Asgari ücretle çalışanlar artık ev kiralarnı, elektrik ve su faturalarını ödeyemez, karınlarını doğru düzgün doyuramaz hale gelmişlerdir. İşçi ve emekçiler en fazla da gıda harcamalarından kesintiye gitmektedir. Araştırmalar, Türkiye'de halkın yıllık ortalama 70 milyar dolar olan gıda harcamasının bu yıl 40 milyar dolara gerileyeceğini göstermektedir. Bu neredeyse yarı yarıya bir gerilemedir. Ve dünya kadar eve iki ekmeğe alan bir emekçinin artık sadece tek ekmeğe yetinmesi anlamına gelmektedir.

Yaz mevsiminin bitmesiyle emekçilerin yaşadığı sefalet daha da dayanılmaz bir hal alacaktır. Çünkü sonbaharın gelmesi demek, okulların açılması ve soğuk kış aylarının kapıya dayanması demektir. Okul ve yakacak masrafları emekçilerin belini daha da bükücektir.

Eğitim-Sen'in bir araştırmasına göre, bu yıl ilkokula başlayacak bir çocuğun asgari masrafı 120

milyon civarında olacaktır. Yani çocuğu ilkokula başlayacak asgari ücretli bir işçi aldığı maaşı götürüp çocuğunun masraflarına yatırmak zorunda kalacak ya da çocuğunu okula gönderemeyecektir. Bir emekçinin liseye yeni başlayacak çocuğu için ise 250 milyon lira masraf yapması gerekmektedir. Isınma başlıbaşına ayrı bir problemdir. Bir ton kömürün fiyatı bu yıl dolardaki artışa da bağlı olarak 160-170 milyon liraya fırlamıştır. Diğer yakacak maddelerinin fiyatlarındaki artış da kömürden farklı olmayacaktır. Bir asgari ücretli üç ay boyunca maaşının yarısını verse ancak bir ton kömür alabilecektir.

Gelir dağılımındaki büyük uçurum

- * Nüfusun yüzde 41.9'unun aylık geliri 150 milyonun altında.
- * En zengin yüzde 1 ile en yoksul yüzde 1'in gelirleri arasında tam 234 kat fark var.
- * Nüfusun en zengin yüzde 10'luk kesimi toplam gelirlerin yüzde 40.5'ine sahip. En yoksul yüzde 10'luk kesim ise toplam gelirin sadece yüzde 1.8'ini alabiliyor.
- * Türkiye gelir dağılımındaki eşitsizlik sıralamasında 180'den fazla ülke içinde 19. sırada.

Yaz ayları belli besin maddelerinin daha kolay ve ucuz temin edilebildiği zamanlardır. İşçi ve emekçilerin kimi sebze ve meyveleri nispeten ucuza alma imkanı vardır. Kış ayları bu bakımdan da büyük zorluklar getirmektedir. Önümüzdeki aylarda açlık geniş bir işçi-emekçi kesiminin en önemli gündelik sorunlarından biri haline gelecektir. Temel tüketim maddelerine yapılan zamların hız kesmeden sürdüğünü, tüpgazdan elektrige, otobüsten telefona, çaydan şekere herşeyin fiyatının yılbaşından bu yana ikiye katlandığını da bu tabloya eklemek gerek.

İşsizlik yayılıyor

Şubat krizinden sadece üç ay sonra bir milyon civarında kişinin sokağa atıldığı, işsiz kaldığı hesaplanıyordu. Bu tablo bugün daha da vahim bir hal almıştır.

Banka operasyonları nedeniyle bankacılık sektöründe 30 bin civarında nitelikli personelin işini yitirdiği bilinmektedir. Diğer taraftan mali yapısı nispeten zayıf birçok şirket batmış, batmayan şirketler küçülme politikası nedeniyle ellerindeki bazı fabrika ve işletmelerde üretimi durdurmuştur. Sonuç olarak çok sayıda fabrika kapanmış, pek çoğu da daha düşük kapasiteyle çalışır hale gelmiştir. Bu, işsizliğin hergün daha da boyutlanması anlamına gelmektedir.

Önümüzdeki dönemde işsizlik daha da yaygınlaşacaktır. Türkiye'de sanayi ve tarımda milyonlarca geçici, mevsimlik işçi çalışmaktadır. Ve bunların çok büyük bir kısmının çalışma dönemi yaz aylarıdır. Şimdi bu geçici işçiler de, yaz döneminin bitmesiyle birlikte işsizler ordusunun bir parçası haline geleceklerdir. Gene önemli istihdam alanları olan inşaat ve turizm sektörlerinde de sezon bir iki ay içinde sona erecektir. Krizin ilk aylarında, yani ilkbaharda sokağa atılanların bir kısmı bu alanlarda geçici işler bulabilmişlerdi. Şimdi bu geçici iş olanakları da ortadan kalkmaktadır. Yani kış aylarına girilmesiyle birlikte işsizlik bugünkünden çok daha yaygın yaşanan bir temel sorun haline gelecektir.

Fiyatlar artıyor, gelirler yerinde sayıyor

Krizden bu yana işçi ve emekçilerin ücretlerini arttırmak yönünde hiçbir adım atılmamıştır.

Asgari ücret, çalışanlarla alay edilmesine 102 milyondan 122 milyona çıkarılmıştır. Kamu işçilerinin sözleşmeleri ilk altı ay için sıfır zamlarla, ikinci altı ay için ise yüzde 15 zamlarla imzalanmıştır. Resmi enflasyon hedefi bile şu an yüzde 68 olduğuna göre, bu artış kamu işçisinin hiçbir derdine çare olmayacak demektir. Kamu emekçilerinin ücretlerine de gene İMF'nin izin verdiği sınırlar içerisinde ve tahmini enflasyon hedeflerine göre son derece komik zamlar

yapılmıştır.

Özel sektörde ise patronlar ücretlere zam yapmak bir yana daha da düşürmek için harekete geçtiler. Geçen yıl imzalanmış, kazanılmış hak haline gelmiş TİS'lerin iptal edilmesini, bu TİS'lerle sağlanan göstermelik ücret artışlarının yerine sıfır zam uygulanmasını istiyorlar. Ya sıfır zamma razı olun ya da toplu işten çıkarmalar başlar tehdidiyle sözleşmeleri iptal etmeye çalışıyorlar. Bu politikanın ilk sonuçlarını da metal sektöründe almış durumdadır. Faşist Türk-Metal bürokratlarının da desteğiyle geçen yıl imzalanmış sözleşme rafa kaldırıldı ve sıfır zam uygulamasına geçildi. Metali başka sektörlerin takip etmesi ise güçlü bir ihtimal.

Tekstil sektöründe ücretler zaten çok düşük. Bu yüzden patronlar fazla mesai paralarına göz dikmiş durumdadır. Normalde fazla mesai yapılan saatler için göstermelik de olsa işçilere bir ücret veriliyor. Maaşı düşük olan işçi gelirini bir parça arttırmak için sabahlara kadar fazla mesaiye kalıyor. Fazla mesai karşılığında ödenen para çok düşük ve üstelik aylarca ödenmediği oluyor. Şimdi birçok işyeri kriz bahanesiyle fazla mesai ücretlerini ortadan kaldırmaya çalışıyor. İşe başlayan işçilerin sözleşmelerine fazla çalışma karşılığında ücret istemeyeceğine dair bir madde ekleniyor. Yani karşılıksız fazla mesai dayatılıyor.

“Sosyal patlama” tartışmaları sırasında Kemal Derviş Arjantin ve Türkiye arasında karşılaştırma yaparken, “onlar ücretleri yüzde 15 indirdiler, biz ise zam yapıyoruz” diyordu. Bugün patronların TİS'leri tanımama ve ücretsiz fazla mesai dayatmaları Arjantin'deki ücret düşürme politikasından özünde hiçbir farklılık taşıyor.

Sermayenin sözcüleri hala da pembe tablolar çizmeye devam ediyorlar. Sanki milyonlarca insan işsiz ve topraksız kalıp köylerden kentlere göç etmiyormuş gibi, Başbakan Ecevit “köylerde durum çok iyi” diyor. Bir başkası milyonlarca işsizi, çöpten ekmeğe toplananları, sefaletin pençesinde kıvranan emekçileri görmezden gelerek, “sonbaharda işler düzelecek” buyuruyor. Burjuva medya ise Dünya Bankası'nın “yoksullukla mücadele” için gönderdiği 500 milyon doları açlıktan, ilaçsızlıktan kıvranan insanların gözüne sokarak onlarla alay ediyor.

Sermaye devletinin en yüksek karar organı MGK'da ise işsizlik, yoksulluk gibi konular sadece “sosyal patlama”ya yol açıp açmayacağı üzerinden tartışılıyor. Böyle bir ihtimal karşısında hangi baskı ve terör araçlarının devreye sokulacağı planlanıyor.

Yıkıma karşı mücadele kapitalizme karşı mücadele olmalıdır

İşsizlik ve yoksulluk gibi sorunlar sermayenin topyekûn saldırısının doğrudan sonuçlarıdır. Emperyalist sermaye kendi çıkarları için bütün dünyaya ve bu arada Türkiye'ye yeni bir biçim vermeye çalışmaktadır. Türkiye burjuvazisi de kendi çıkarını emperyalist sistemle kölelik temelindeki ilişkilerini

daha da boyutlandırmakta görmektedir. Bütün sömürü ve yıkım politikalarının temelinde emperyalizmin ve Türkiye burjuvazisinin bu sınıf tutumu yatmaktadır.

Dolayısıyla sermayenin saldırısına karşı bir sınıf tutumu alınmadan, kapitalist sömürüye ve emperyalist bağımlılığa karşı işçi sınıfının devrimci programı temelinde bir duruş örgütlenmeden, işsizlik ve yoksulluğa karşı sonuç alıcı bir mücadele yürütmek

mümkün değildir.

İşsizlik ve yoksulluğun dayanılmaz boyutlar kazanması, çözüm arayışlarının artması, işçi ve emekçileri devrimci politikaya her zamankinden daha açık hale getirecektir. Sınıf devrimcileri ortaya çıkan olanakları kapitalizmin daha etkin bir teşhiri ve Parti Programı temelinde sosyalizmin yaygın propagandası doğrultusunda değerlendirmeyi başarabilmelidirler.

Suçlu kapitalizmdir!

Kriz dönemlerinde daha da ağırlaşmış yaygınlaşmakla birlikte, işsizlik ve yoksulluk kapitalist düzende her zaman yaşanan sorunlardır. Bunun nedeni kapitalist sistemin bu sorunları sürekli üretmesidir.

Örneğin işsizliği ele alalım. Kapitalist düzende işsizliğin nedeni yapılacak iş olmaması, ya da işsiz kalanların başkalarından daha tembel, daha yetenezsiz olması değildir. Kapitalizmin temel işleyiş kuralı, sermaye sahiplerinin daha fazla kazanması, daha çok kâr elde etmesidir. Bunun için de üretim masrafları mümkün olduğu kadar düşük tutulur. Kapitalistler için fabrikada çalışan işçiler de bir masraf kapısıdır. O yüzden en fazla üretimin en az işçiyle ve mümkün olduğu kadar düşük ücretle yapılabilmesi için her çareye başvururlar.

Fabrikalarda gelişmiş makinaların kullanılması örneğin 5 işçinin yaptığı işin sadece 1 işçi tarafından yapılmasına olanak verir. Tabii ki geri kalan 4 işçi sokağa atılır. Gene kadın ve çocuk emeği daha ucuz olduğu için mümkün olduğu kadar yoğun kullanılır. Bunun sonucunda, okul çağındaki küçük çocuklar çok düşük ücretlerle köle gibi çalıştırılırken, çalışabilir durumda milyonlarca insan sokaklarda işsiz gezer.

Öte yandan, kapitalist toplumda işsizler ordusunun varlığının patronlara sayısız yararı vardır. Bir kere bu durum patronlara işçi ücretleriyle, diğer çalışma koşullarıyla istediği gibi oynama olanağı verir. Patron, aldığı parayı az bulan ya da çalışma koşullarını beğenmeyen işçilere, “beğenmiyorsan çık git, bu paraya çalışacak adam mı yok” tehdidiyle boyun eğdirir.

Yani işsizlik kapitalistlerin elinde, işçi ve emekçilerin mücadelesinin önünü kesmeye, onları denetim altında tutmaya yarayan etkili bir silahtır. Sermaye bu silahı her vesileyle kullanmaktan geri durmamaktadır. Bugün durumundan hoşnut olmayan işçi ve emekçilerin hakları için mücadeleye atılmaktan kaçınmalarının gerisindeki önemli nedenlerden biri de işlerini yitirme korkusudur.

Daha fazla sömürü ve kâr için uygulanan yıkım programları kapitalizmdeki işsizliğin artmasının bir diğer nedenidir. Bugün Türkiye'de tarımdaki yıkım, KİT'lerin özelleştirilmesi gibi uygulamalar, kitlelesel halde işsizliğe neden olmaktadır. İşsizlik kriz dönemlerinde daha da yoğunlaşmakta, başı sıkışan patronlar faturayı ilk elden işçilere keserek çalışanlarının bir kısmını sokağa atmaktadırlar.

İşsizlik gibi yoksulluk da kapitalizmin ürünüdür

Bugün dünyada milyarlarca insan yoksullukla boğuşmaktadır. Bunun nedeni dünyadaki kaynakların tüm insanların beslenmesine, giyinmesine, barınmasına vs. yetmemesi değildir. Tersine, dünyada üretilenler tüm insanlara fazlasıyla yetecek miktardadır. Fakat bunların hepsi bir avuç büyük patronun elinde toplanmıştır. Dünya üzerindeki milyarlarca işçi ve emekçi her gün çalışarak bu bir avuç sermayedarın servetine yeni servetler eklerken, kendileri giderek daha da yoksullaşmaktadırlar. Yani kapitalizmin egemenliği altında üretimin artması, açlık ve yoksulluğun azalmasına değil, sadece patronların kârlarının daha da artmasına hizmet etmektedir. Zenginlikler arttıkça gelir eşitsizliği de artmakta, servet-sefalet kutuplaşması derinleşmektedir.

Milyarlarca insanın yoksullaşması bir avuç sermayedarın semirmesi anlamına geldiği için, kapitalizmde yoksulluğu bütünüyle ortadan kaldırmanın imkanı yoktur. İşçi ve emekçiler sermayeye karşı mücadeleleri sayesinde kendi durumlarını bir parça iyileştirebilirler, insanca yaşamının bir takım imkanlarına sahip olabilirler. Ama bu yoksulluğun tümüyle ortadan kaldırılması anlamına gelmez. Kapitalistler her fırsatta bu sınırlı hakları geri almak için uğraşacaklardır. Bu nedenle, yoksulluğun yeryüzünden silinmesi için kapitalist sistemin yıkılması, yerine emekçilerin insanca yaşamasını esas alan bir sistem olan sosyalizmin kurulması gerekmektedir.

Yeni kıyımlar, hak gaspları ve “esnek çalışma” kapıda...**5 Eylül saldırısını ve ihanet cephesini dağıtmak için mücadeleyi yükseltelim!**

Patronlar ile sendikacılar 5 Eylül'de Dedeman Otelinde bir toplantı yapacaklar. Üstüste patlak veren iki krizin tüm faturasını işçi ve emekçilere ödeten, yüzbinlerce işçiyi kapı dışarı edip açlık bataklığına iten, zamlarla, ücretlerde sıfır artış dayatmalarıyla emekçileri ağır bir yoksulluğa mahkum eden sermaye sınıfı, elimizde kalan son kırıntıları da almak için kolları sıvadı. 5 Eylül'de yapılacak toplantının ardından belli ki yeni bir saldırı dalgası başlatacaklar.

Toplusözleşme gaspları ve işten atmalar yaygınlaşacak

Sendikasız işyerlerinde Temmuz zamlarını vermeyen patronlar, sendikalı işyerlerinde ise toplusözleşmelerden doğan ücret artışlarını gasp etmek istiyorlar. Daha önce lastik işkolunda, ardından da metal işkolunda gündeme gelen toplusözleşme gaspları, 5 Eylül toplantısı ile tüm işkollarında yaygınlaştırılacak. Patronlar kriz nedeniyle zor durumda olduklarını, işçileri işten çıkarmak zorunda olduklarını söyleyecekler ve işçilerden daha fazla fedakarlık isteyecekler. Önceki toplusözleşmelerden doğan ücret artışlarının verilmemesini isteyecekler ve istekleri yerine getirilmezse işçi atmaya devam edecekleri tehdidini savuracaklar. Toplantının ardından tıpkı metalde olduğu gibi hem işten atmalar yaygınlaşacak, hem de sıfır zam dayatılacak.

Kıdem tazminatları kaldırılacak

Patronların isteklerinden birisi de kıdem tazminatlarının kaldırılması. Daha önce Çalışma Bakanlığı tarafından hazırlanan “Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı” sendikaların önüne getirilecek. Bu tasarı işten atmalarda kıdem tazminatı ödenmemesini öngörüyor. Patronlar sahte işgüvencesine karşılık olarak kıdem tazminatının kaldırılmasını istiyorlar.

Esnek çalışma yaygınlaşacak

Bu toplantıda patronlar rekabet güçlerinin artırılması için esnek çalışmayı dayatacaklar. Patronlar hemen tüm işyerlerinde çalışma saatlerinin 10-12 saate uzatılmasını, daha az sayıda işçi ile daha fazla üretim yapılmasını, hafta sonlarının normal işgünü haline getirilmesini ve çalışılan gün sayısı kadar ücret ödenmesini dayatıyorlar.

5 Eylül cephesi dağıtılmalıdır

Patronlar sendikal ihanet çetesiyle birlikte 5 Eylül sonrasında yeni bir saldırı dalgası başlatacaklar. Krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmesinde sınıfa ihanet eden sendikacılar da doğrudan sorumluluk alacaklar.

Eğer hala varsa, emekten yana, işçi sınıfının çıkarlarından yana sendikacılara sesleniyoruz. Sizin yeriniz sermayenin toplantı salonları olmamalı. Çünkü “sendikacı-patron” işbirliğine oturtulmak istenen 5 Eylül cephesi, sınıf düşmanı bir cephedir. Burada alınacak kararlar sınıfa saldırı kararları olacaktır. Bu cephe dağıtılmadan, sendikalar burjuvazinin elinde oyuncak olmaktan kurtarılmadan saldırılar püskürtülemez. O yüzden emekten yana sendikacıların yeri işçilerin yanı sıra değildir.

İşçiler!

Sermayenin yeni saldırılarını püskürtmek için mücadeleyi yükseltelim. Zaman geçirmeden işyeri komitelerinde ve yerel işçi platformlarında örgütlenelim. Gelecek saldırı dalgasını ancak örgütlü olursak karşılayabiliriz. 5 Eylül'ü bu konuda bir başlangıç yapmak için de hemen harekete geçelim. Yapılacak toplantının gerçek yüzünü işyerimizde, mahallemizde herkese teşhir edelim. 5 Eylül günü saldırı ve ihanete karşı hak ve taleplerimize sahip çıkalım!

**Topyekûn saldırıya karşı topyekûn direniş!
“Sendikacı-patron” işbirliğine son!**

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi
Avrupa Yakası Öncü İşçi İnisiyatifi

DİSK "Emek Platformu"nu sonbaharda yeniden toplanmaya çağırarak...**İşçi tabanındaki tepki ve hoşnutsuzluğu yatıştırma ihtiyacı**

İki yıl önce yaşanan Marmara depremi, düzendeki çürümenin vardığı boyutu tüm toplumun gözleri önüne serdi. Bu düzen ve devlet öylesine iğrençleşmişti ki, onbinlerce insanın ölümünden bile yararlanabildi. Yüzbinlerce işçi ve emekçinin tepkisini çeken başta “mezarda emeklilik” ve “uluslararası tahkim” yasaları olmak üzere çok sayıda yasa, henüz cesetler enkaz altındayken, hızla meclisten geçirildi. Yine deprem için yapılan yardımlar ve deprem bahanesiyle toplanan vergiler iç edildi.

Temmuz '99'da yükselmeye başlayan emekçi kitle hareketliliğinin depremlerle beraber durulduğunu biliyoruz. Bu da düzen bekçilerinin yanısıra sendika bürokrasisinin rahat bir soluk almasını sağladı. Zira sermaye uşağı hain bürokratlar hareketi kontrol edememenin telaşı içindeydiler. Böylece deprem onların da imdadına yetişmiş oldu.

İMF'nin emir eri gibi çalışan sermaye hükümetinin saldırıları dolu dizgin devam etti. Hatta deprem sonrasında daha da hızlandı. Çünkü yaralarını sarmakla uğraşan emekçiler henüz toparlanma imkanı bulamamışlardı. Bu koşullarda, kendilerine “emek örgütü” diyen ama fiilen sermayeye hizmet eden sendika ağalarından, göstermelik de olsa çıt bile çıkmıyordu.

Ne zaman ki bu azgın saldırıya karşı emekçiler hareketlenmeye başladılar, o zaman sermaye uşakları yeniden sahneye çıktılar. Büyük iddialarla “Emek Platformu” olarak hareketin başına geçtiler. Bir taraftan 1 Aralık '00 eylemini ortada bırakarak samimiyezsizliklerini ortaya koyarken, sözde keskin muhalefeti de sürdürdüler.

Gerici faşist hükümet saldırıları doruk noktasına yükselttiğinde ise, bürokratlar itfaiyeciliğe yeniden soyundular. Sözde bir alternatif olarak “Emek Programı”nı hazırlayarak, emekçilerin öfkesini düzen sınırlarına hapseden telâşına düştüler. Bu yetmiyormuş gibi işçi-emekçi düşmanı düzenin sorunlarına “çözüm yolları” aradılar, sermayeye akıl vermeye kalktılar. Sanki burjuvazi adına ülkeyi yönetenler ne yaptıklarını bilmiyorlarmış gibi...

Emek Platformu'nun "Emek Programı" işçi ve emekçiler tarafından sahiplenilmedi. Sermayenin saldırılarını püskürtmenin tek yolu olan örgütlü direnişten tek kelime bile söz etmeyen bir programın sahiplenilmesi için hiçbir neden yoktu. Ortada kalan “Emek Programı”nı sahiplenmek liberallere düştü.

Bu süreçte sermaye düzeni peşpeşe iki kriz yaşadı ve İMF programı çöktü. Bu çöküntünün ağır faturası doğrudan emekçilere kesildi. Emperyalistlerin emirleri gereği

onlarca saldırı yasası meclisten geçti. Yüzbinlerce işçi sokağa atıldı vb... Emekçiler böylesine ağır bir yıkım yaşarken, F tipi hücrelerde faşist devlet terörü estirilirken, Emek Platformu'ndan ses çıkmadı. Yüzde yüzleri geçen devalüasyona rağmen sıfır sözleşmeler bağtıldılar. Kamu emekçileriyle ilgili sahte sendika yasası meclisten geçirilirken de sesleri çıkmadı. 14 Nisan'da eylem kararı aldılar, ama tabanlarını alanlara taşımak için en ufak bir çaba harcamadılar.

Bu onursuz tablonun mimarları, iddialarını ve “Emek Programı”larını bir kenara koyup sessizce ortalıktan çekildiler. Bir süre sonra “Emek Platformu” da, “Emek Programı” da unutuldu. Artık ne göstermelik açıklamalar vardı, ne de lafta kalan İMF karşıtlığı. Bu hain bürokratlar, görevlerini tamamlamış olmanın gönül rahatlığı içinde bürolarına çekilip koltuklarına gömüldüler. “Emek Programı”nı yere göğe sığdıramayan liberaller de, herhangi bir açıklama yapma gereği duymadan programı savunmaktan vazgeçtiler.

Şimdi kış uykusundan uyanan DİSK Başkanlar Kurulu, emekçilerin adını unuttuğu “Emek Platformu”nun bileşenleriyle bir dizi etkinlik yapılması için girişimde bulunma kararı almış. Başkanlar Kurulu, “demokrasi, özgürlükler ve sosyal haklar için ortak mücadele kararı” da almış!

İşçi ve emekçiler, ekonomik, sosyal, siyasal saldırıların sonuçlarını tüm yıkıcılığıyla yaşıyorlar. Bugüne kadar, F tipi hücrelerde işkence ve katliamlar, dışarıda devlet terörü, grevlerin yasaklanması, sahte sendika yasası, direnen işçi ve emekçilerin polis-jandarma terörüne maruz kalması ve kitlesel işten atmalara kadar bir dizi saldırıya sesini çıkarmayan DİSK, şimdi ne oldu da Başkanlar Kurulu'nu toplayıp bir dizi etkinlik yapma kararı alıyor? Uzun zamandır adı bile anılmayan “Emek Platformu” bileşenlerinin mücadele etmek, demokratik haklar uğruna harekete geçmek gibi bir sorunu olmadığını DİSK Başkanlar Kurulu bilmiyor mu?

Açık ki, “Emek Platformu”nun, mücadele etmek bir yana, gerçekte olası bir emekçi hareketini denetim altına almak, işçi ve emekçilerin öfke ve tepkisini yatıştırmak, mücadele istek ve kararlılığını dizginlemek için oluşturulduğunu, bundan dolayı sermaye tarafından bile desteklendiğini DİSK bürokratları da çok iyi biliyorlar. Emekçilere ihanet onların ortak misyonudur. Ve bu hainler ne zamanki işçi tabanında biriken öfke ve tepki karşısında zorlanmaya başladılar, o zaman bu tür göstermelik mücadele kararları alırlar.

Ankara Öncü İşçi Platformu'nun kampanya faaliyetleri

Ankara Öncü İşçi Platformu'nun "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" şiarıyla başlattığı kampanya, planlanan çalışmaların aksayarak da olsa hayata geçirilmesi ile devam ediyor.

Kampanyanın ayakları olarak; krizle birlikte iyice artan işsizlik sorunu, kıdem tazminatı hakkının gaspı ile işgüvencesi yasası, sigorta ve sendika hakkı ile insanca yaşamaya yeten asgari ücret sorunu belirlendi.

Kampanya için çok çeşitli araçlar devreye sokuldu, sokulacak. Hazırlanan imza metnini henüz sınırlı işyerlerine ulaştırdık. Mamak Belediyesi işçileri, Mitaş işçileri ve ODTÜ'den kamu emekçileri imza kampanyamıza katılan işçiler arasında yer alıyorlar. Bunun yanısıra hazırlanan kampanya bildirisi işyerlerine dağıtılmaya başlandı.

Kampanyamızın talepleri çerçevesinde dört panel gerçekleştireceğiz. Panellere çağrı amacıyla, büyük fabrikalara, sanayi bölgelerine ve emekçi semtlerine ulaştırılmak üzere afişler ve el ilanları hazırladık.

İki ayı aşan bir zamana yayılacak olan kampanyamızın ardından bir basın açıklamasıyla birlikte imza metnini meclise fakslamayı hedefliyoruz.

Hedeflediğimiz çalışma temposuna henüz ulaşamamak da, başlattığımız kampanya ile Ankara'daki işçi ve emekçilerin bağımsız inisiyatifi, düzene ve sendikal ihanet çetesine karşı mücadelede bir alternatif olma iddiası ve kararlılığıyla hareket edeceğiz.

Bir platform çalışanı

İmzaya açılan metin...

Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığı'na...

Yaşadığımız ağır krizle birçoğumuz işimizden olduk. Ücretlerimiz yarı yarıya eridi, katmerli vergilerle yaşamımız iyice çekilmez hale getirildi. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, ardarda çıkarılan yasalarla kazanılmış haklarımız da bir çırpıda gaspediliyor.

Mezarda emeklilik yasasından sonra şimdi de kıdem tazminatı hakkımızı gaspetme hesapları yapılıyor. Dahası bu gaspçı yasa sözde işgüvencesi yasası ile parlatılmaya çalışılıyor. Oysa işgüvencesi yasası bize yeni bir işgüvencesi hakkı tanımadığı gibi, mevcut kısıntı hakları da elimizden alıyor.

Biz aşağıda imzası olanlar;

Kıdem tazminatı hakkımızı hiçbir şekilde tartışma konusu dahi ettirmeyeceğimizi duyuruyoruz. Bununla beraber;

Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi,

Tüm çalışanlara genel sigorta, grevli-toplu iş sözleşmeli sendika hakkı,

Asgari ücret olarak, en düşük 4 kişilik bir ailenin insanca yaşamaları için gerekli olan ücretin verilmesini ve bu ücretin vergiden muaf tutulmasını istiyoruz.

Ankara Öncü İşçi Platformu'nun bildirisi:

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

İşçiler, emekçiler!

Biz işçilerin uzun yıllar canımız, kanımız pahasına mücadele ederek kazandığımız haklar çıkarılan yasalarla birer birer elimizden alınıyor.

Elimizden almak istedikleri haklardan biri de işgüvencesi yasası adı altında kıdem tazminatı hakkımızdır.

Nedir bu işgüvencesi yasası? Hem kıdem tazminatından vazgeçeceğiz, hem de çalışma hayatımız tamamen patronun iki dudağı arasından olacak. Bunu kabul etmemeliyiz.

Kapitalistlerin istekleri bitmiyor. Bir işçi ailesinin insanca yaşamasını bile istemiyor.

Öyle ki, 4 kişilik bir ailenin insanca yaşaması için gerekli olan para 700 milyonun üzerinde iken, onlar bize asgari ücret diye 122 milyon lirayı reva görüyorlar.

Gereke olarak bize ekonomik krizi gösteriyorlar. Ekonomik krizi biz yaratmadık, bedelini de ödemek istemiyoruz. Bize asgari ücret adı altında dayatılan sefalet ücretini kabul etmiyoruz, etmemeliyiz!

Kardeşler!

İşçilerin yaşamlarını patronların iki dudağı arasına bırakan bu yasanın çıkmasını engellemek için örgütlü mücadeleyi yükselterek, kazanılmış haklarımızı korumalıyız.

Patronlar bizden açlığa ve sefaletle boyun eğmemizi istiyorlar. Boyun eğecek miyiz?

Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!

İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!

Tüm çalışanlara genel sigorta!

Tüm çalışanlara grevli-toplu iş sözleşmeli sendika hakkı!

Bursa'dan kısa kısa...

* KARSAN otomobil fabrikasında üretim durduruldu. 250 işçinin işine son verildi. 1200 kişi ücretsiz izne çıkarıldı.

* RENAULT araba satışlarındaki büyük düşüş nedeniyle ürettiği arabalar için büyük otoparklar kiralamaya başladı. Şu an yüzlerce araba Bursa'nın çeşitli yerlerindeki boş arazilerde bekletiliyor. Üretim durma aşamasında. Yakında işten çıkarmalar başlayacak.

* Özdilek Ltd. Şrt.'nin hisselerinin %70'ine bankaların el koyduğu söylentileri hızla yayılıyor. Özdilek'te işçiler yaklaşık iki yıldır ücret artışı almıyorlar. Bu işyerinde sendikalaşma çalışması yapan bir kişi defalarca tehdit edildi, arabası sıkıştırılarak kaza yapmasına sebep olundu. Sağlık sorunları yaşayan sendikacı çalışmalarına hala devam ediyor.

* Küçük esnaf ve toptancılar sürekli dükkan kapatıyor. Tekelleşmenin yakıcılığını en çok bu sene hissettiklerini söyleyen küçük esnaf sürekli bir yıkımla yüzyüze.

* KARTEKS iplik fabrikası üretimi durdurma aşamasında. Yaklaşık 750 işçi işten çıkarıldı.

* GRAMER (otomobil yan sanayi/otomobil koltuğu üretimi) fabrikası işçilerini 15 günden az olmamak üzere senelik ücretsiz izne çıkardı.

* Sönmez Holding işyerine sendikalı işçi almıyor ve çalıştırmıyor. İşçilerine alırken sendikalı olmayacaklarına ve sendikayı istemediklerine dair kağıt ve sözleşme imzalatan Özdilek, halihazırda sendikalı olan işçilerini de işten atmanın yollarını arıyor.

* AKÇEYİZ tekstil hareketli günlere sahne olmuştu. Yaklaşık 400 işçinin çalıştığı fabrikada sendika çalışması yapılması üzerine patron saldırılara başlamıştı. Yapılan çalışma sonucu yaklaşık 400 işçiden 305'i sendikayı istemiş ve sendikalı olmuşlardı. Sendikalaşan işçilerine savaştan açan patron bütün işçilerini ücretsiz izne çıkardı.

Milliyetçi MHP'nin deprem ihaleleri vurgunu...

“Vurgun” operasyonu ve içten içe çürüyen düzen gerçeği

MHP'li bakan Koray Aydın'ın yönetimindeki Bayındırlık Bakanlığı bünyesinde yürütülen “vurgun” operasyonu daha fazla MHP'liyi kapsayarak sürüyor. Bu arada bakanın sadece partililerini gözetmekle kalmadığı, eş-dost, akraba gibi yakın çevresini de bakanlık yaptığı bu kısa sürede nasıl ihya ettiği ortaya çıkıyor.

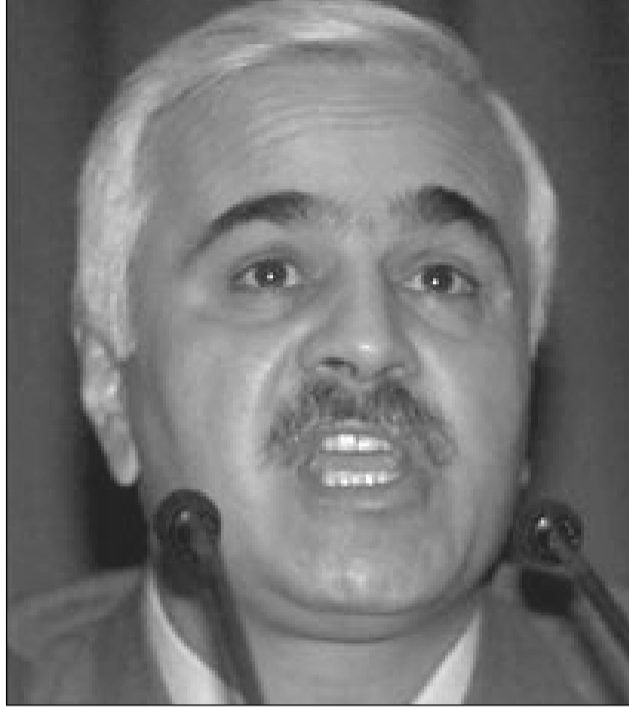
Cumhuriyet tarihinin en milliyetçi hükümetinin en milliyetçi ortağı MHP'nin vurgun-soygun işlerinde diğer ortaklarını sollaması yadırganmamalı. Milliyetçilik her zaman en kirli işlerin kılıfı yapılagelmiştir. Özellikle bu ülkenin halkı “vatan-millet-sakarya” nutukları altında işlenen toplumsal suçlara son derece aşinadır.

“Vurgun” operasyonu sürerken, bir soygun operasyonunun da davası görülmeye devam ediliyordu. Dinç Bilgin ve Cavit Çağlar'ın merkezinde durduğu bu davanın son duruşmasında, bu iki muteber şahsiyet, ne kadar “vatanperver” ve saygıdeğer yurttaşlar olduklarını belirterek tahlilerini istediler.

MHP'nin milliyetçilik kisvesi altında vurgunculuk yapmasıyla, bu iki kapitalistin soygunlarını milliyetçilik kılıfına büründürmeye çalışması, tek ve aynı karakterin tezahürleri oluyor. Bu siyasal ve özel karakterler, sadece kapitalist vurgun ve soygun düzeninin çıban başlarını oluşturuyor ve gerçekte onun nasıl içten içe çürüdüğünü gösteriyor. Ve düzen yürüttüğü operasyonlarla bu çıban başlarına neşter atıyor ki, biriken pisliği bir nebze boşaltsın, ölümünü geciktirsin. Bunun da ötesinde, bu tür operasyonların esas olarak, düzenin düzeltilme imkanı olduğu izlenimini yaratarak, mezar kazıcılarını oyalama gibi bir amaca hizmet ettiği ortadadır. Enerji operasyonu başta olmak üzere, büyük yaygaralarla başlatılan her operasyonun kısa zamanda sürüncemeye bırakılması, ucunun biraz büyük bir kapitaliste ya da üst düzey bürokratlara, ya da orduya-polise ulaştığı noktada bırakılması, bu amacı yeterince açıklıyor.

Vurgunlar, soygunlar ve operasyonlar sistem için genelde bunları ifade etmekle birlikte, “vurgun operasyonu”nun daha özel bir anlamı da bulunuyor. Bugüne dek ortaya çıkarıldığı kadarıyla, milliyetçi MHP, elinde tuttuğu bakanlık sayesinde en büyük vurgunları deprem ihalelerinden vurmuş görünüyor. Gerçi bunu görebilmek için aradan iki yıl geçmesi ve bu operasyonun düzenlenmesi de gerekmiyordu. Daha depremin ilk aylarında yapım ve onarım ihaleleri üzerine dönen dolaplar konusunda az haber yayılmadı. Fakat her itham bu hükümet tarafından üstü örtülmek suretiyle unutturulmaya çalışıldı. Bu iki yıl boyunca, başta hükümetin başı Ecevit olmak üzere, hükümetin üç hırsız ortağı, deprem yardımlarının nereye harcandığı sorusunu yanıtlamaktan özenle kaçındılar. Daha bir ay önce, depremin ikinci yıldönümü vesilesiyle bir kez daha yöneltilen aynı ithamlar, bu aynı zatlar tarafından “kaynaklar gerektiği şekilde kullanılmıştır” sözleriyle savuşturulmaya çalışıldı.

Şimdi kaynak kullanımında “gerekten şekil”in ne olduğunu vurgun opesyonuyla öğreniyoruz. Şekil, her konuda olduğu gibi, birkaç vurguncu kapitalisti palazlandırmaktır. Bu sistemin gereğidir. Birkaç vurguncunun kasasına aktarılan kaynağın neye, kime

ait olduğunun hiçbir önemi yoktur. Çalınan para depremzedelere aitmiş, bu insanlar bu yüzden aç ve açıkta kalmışlar, sistem açısından bunların hiçbir

önemi bulunmamaktadır.

Ancak sistem deyince, öyle etten-kemikten soyutlanmış bir kavram olarak düşünmemek gerekiyor. O sistemin sahibi ve temsilcisi, sözcüsü ve icracısı tüm kişi ve kurumlardır, deprem yardımlarını vurgunculara peşkeş çeken vicdansızlar. Suçlu, sadece vurguncu müteahhitler, sadece aracılık yapan (ve nemalanan) bakan ve şürekası, sadece onun partisi değil; o partinin de içinde bulunduğu hükümet ve onun “temiz politikacı” başı, o hükümetin de üstündeki sorumluluğuyla “hukukçu” Cumhurbaşkanı ve tümünün tepesindeki en üst karar organı MGK'dır.

Burjuva basında, operasyon yüzünden Koray Aydın'ın neden istifa etmesi gerektiği üzerine yapılan kurgular, saydığımız diğer yetkili kişi ve organlar için de geçerlidir. Ancak, bu düzende işleyişin burjuva yazarların ortaya koyduğu mantığa uymadığı biliniyor. Eğer Koray Aydın istifa ederse, bu onun sorumluluğu gereği değil, enerjide olduğu gibi, zorunlu bırakılmak yüzünden olacaktır. Onun da üstünde sorumlu olan suçlularsa, yine yalanlarla, hamasi nutuklarla sorumluluklarından sıyrılmayı sürdüreceklerdir. Ta ki, bu pislikleri gerçekten temizleyebilecek olanlar, yani işçi ve emekçiler harekete geçinceye kadar...

“Toplumsal patlama” yoksa “Sivil itaatsizlik” var!

S. Mert

Mesut Yılmaz'ın o meşum kongrede gündeme attığı, Ecevit'in belki de ilk kez haklı olarak ne tartışıldığını anlamadığını ifade ettiği "ulusal güvenlik" tartışmaları düzen cephesinde devam ediyor; ancak bu kez biçim değiştirerek. Düzen sahiplerinin güvenliği olarak anlaşılması gereken "ulusal" güvenliği tehdit eden bir sosyal patlama tehlikesine karşı bir grup devlet yetkilisi ve psikiyatristler Ankara'da biraraya geldi. Buna göre, Ankara Üniversitesi psikiyatristleri DGM, MİT ve Emniyet yetkililerine "sivil itaatsizlik" üzerine bir seminer verdi. Bu psikiyatristler tesbit etmişler ki, artık toplumsal muhalefette silahlı başkaldırı dönemi bitmiş, bunun yerine sivil itaatsizlik dönemi başlamıştı. Yine aynı psikiyatristler, söz konusu yetkililere taktikler ve alınacak önlemler konusunda bilimsel açıklamalarla yardımcı olmuştur.

Bu beyinleri satılık psikiyatristlerin silahlı ayaklanmalar döneminin kapandığına ilişkin iddialarını tartışmanın yeri burası değil. Ancak Kolombiya'dan Filistin'e, Meksika Zapatistleri'nden Güney Kore'nin militan işçi eylemlerine kadar daha birçok örnek, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların kendilerini hiç de "barışçı" veya "bireysel" tepkilerle sınırlamadığını, burjuvazileriyle ve emperyalistlerle dışış bir mücadeleye var olduklarını apaçık göstermektedir.

Ağır bir ekonomik kriz ve bunun yarattığı yıkımla uğraşan Türkiye işçi ve emekçilerinin bu dönem boyunca genel tepkileri ise ilk bakışta

seminerci psikiyatrları haklı gösterecek görünümdeydi. 11 Nisan esnaf eylemleri ve 14 Nisan, 1 Mayıs eylemlilikleri bir yana bırakıldığında, emekçiler krizi yaratanlara ve krizin sonuçlarına topyekûn bir cevap verememiştir. Buna karşın, kimileri bireysel tepkilerini başbakanlık kapısına kadar ulaştırabilmiş, başbakanlık önü yazarkasadan tankere kadar iflas etmiş küçük mülk sahiplerinin protesto figürlerini ağırlamıştır.

Tüm bu bireysel, anlık, hedefsiz tepkiler bile burjuvazi cephesini bir biçimiyle rahatsız etmiş olacak ki, üniversitelerin satılık beyinlerinden yardım istenmiştir. Bu adamlara göre ise ufukta bir sosyal patlama görülmektedir; ancak İMF-TÜSİAD programlarının acı reçetelerine ciddi bir kin ve öfke birikmekte, bu durum tek tek bireylerde çaresizlik psikolojisiyle beslenen cinnet derecesinde tepkilere varmaktadır. Bu dönemde emek güçlerinin ortak bir karşı koyuşu olmasa da, toplumun ezici bir çoğunluğunun beyninde devlete ve onun kurumlarına bir "itaatsizlik" düşüncesi gelişmektedir. Sermaye cephesine ve onun iktidarına düşen de, elbette böylesi bir yıkım sürecinin işçi ve emekçilerde yarattığı sonuçları yoketmek değil, düzenin "bilim kafaları" ile başbaşa verip taktik geliştirmek olacaktır. Çünkü varolan düzen geleneğine göre korkunç boyutlara varmış kitlesel işsizlik, sefalet ücretleri ve yoksulluk dahi emekçi kitlelerin kafasında "itaatsizlik" gibi bir düşünce geliştirmemeliydi.

Buna ilişkin şiddete dayalı ve psikolojik bütün tedbirler alınmalıydı.

Ancak hiçbir tedbir ve taktik, şu andaki ekonomik gerçeklerin ışığında, kitle bilincinde belli bir dönüşümü engellemez. Bir yıla yaklaşan bir kriz sürecinde, işçi ve emekçiler belki de hafızalarından hiç silinmeyecek bir yaşam kavgası vermektedirler. Elbette sebebi kendilerinin olmadığı bir iflasın sonuçlarını kendilerine ödetenleri unutmayacaklardır. Üstelik bu yalnızca düzenin şu veya bu partisinin değil, bir bütün olarak düzenin her kurumunu yakından tanıdıkları, sorguladıkları bir süreç olmaktadır. Ordu, polis, parlamento ve yargı, hepsi de kitlelerin beyninde bugün için önseziyle de olsa gerçek kimlikleriyle açığa çıkmaya başlayan kirlenmiş kurum ve örgütlerdir. Ve bir bütün olarak devlet artık neden kendisine "itaat" edildiği sorgusuna mazhurdur.

Bugün için tepkinin içten içe kaldığı ve yer yer hedefsiz bireysel öfke nöbetleriyle ortaya çıktığı doğrudur. Burjuvazi cephesine nefes aldırın da budur. Bu öfke ve tepki yok edilemeyeceğine göre, hesaplar; tepkinin en azından bugünkü halinde tutulması, düzene yönelik toplu ve fiili bir hal almaması üzerinedir. Öte yandan, bireysel ve organize suç(!) oranındaki artış, gasp, hırsızlık ve cinayetler, az çok istikrarlı bir burjuva düzenini sarsan eylemler olarak ortaya çıkmaktadır. Eğer, olaya ilişkin ayrıntılar doğruysa daha bir hafta kadar önce Eyüp mezarlığında bir büyük burjuva, "sivil itatsızlık"ın hisşına uğramıştır.

İşçi-emekçiler cephesinden ise ne yapılması gerektiği açıktır. Tek tek bireysel öfke nöbetleri, pasif ve sızlanmacı tepkilerin saldırıları püskürtmeyeceği ortadadır. Bu tür tepkiler ve bunun failleri, kimi dönem burjuvazi tarafından bizzat reklamı yapılarak teşvik edilmektedir. Türk Kamu-Sen'in soytarıca etkinliklerinin burjuva basında kapladığı alan bunun kanıtıdır. Dünya tarihinde de burjuvazi ve emperyalistler Mahatma Gandhi, Martin Luther King gibi kimi pasifistleri ve "sivil itaatsizlik" eylemcilerini, kendi kararlı düşmanlarını gözönüne alarak ön plana çıkarmış ve övmüştür.

Öte yandan ülkemizde ve dünyada belirli dönemlerde ve gündemlerde gerçekten samimi kimi "itaatsiz"lerin gerçekten ilerici bir rol oynadığı da unutulmamalıdır. Avrupa'da anti-militarist kampanyalar, ülkemizde Osman Savaş Ülke ve Savaş Karşıtları Derneği'nin askerliği red ve silah almama eylemleri taşıdığı bilinç bulanıklıklarına rağmen ilerici protestolardı.

Ancak böylesi bir protestoculuk yine de işçi ve emekçilerin tarzı olamaz. Burjuva devletin itaat edilmemesi gereken bir kurum olduğu önsezisi yerini bilinçli bir şekilde emperyalist-kapitalist programların reddedilmesi anlayışına bırakmalıdır. İçinden geçilen yıkım döneminde sınıf düşmanlarına geri adım attırarak tarz birleşik, kararlı, kitlesel bir karşı koyuş ve kendi özgücüne güven olmuştur. Bu nedenle düzenin emek güçleri içinde tuttuğu mevziler tasfiye edilmeli, somut olarak da, sendika ağalarının oyalayıcı, kaderine razı tutumu çiğnenmelidir. Bu başarıldığında sermaye cephesini, kendisini bekleyen sondan psikiyatrist akıl hocaları da kurtaramayacaktır.

ABD emperyalizminin taşeronu Türk generallerinin Bakü'de gövde gösterisi

İç politikası işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarının azami korunmasına dayanan sermaye devleti, dış politikasını da emperyalizmin, özeldede ABD emperyalizminin bölgesel ihtiyaçları doğrultusunda belirliyor. Kuzey Irak ve Kıbrıs konusu dışında, emperyalistlerle tam bir uyum içinde politikalar belirleniyor ve hayata geçirmeye çalışıyor.

Jeopolitik konumu gereği Türkiye emperyalistler için "özel" öneme sahip. Uşak takımını bunu utanç verici bir şekilde tekrarlayıp duruyor. Uşaklığın geldiği yeri ise, Ortadoğu halklarına karşı ABD-İsrail ile üçlü askeri mihvere gitmeleri ve Balkanlar'da işgalci NATO'nun onursuz bir izleyicisi olmalarıdır. Kafkaslar ve Orta Asya'da emperyalizme taşeronluk çerçevesinde izlemeye çalıştığı politikalar ise iflas etmiş bulunuyor. "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne Türk dünyası" hayalleri söneli yıllar oldu.

Ancak bu hezimet, ne emperyalistleri ne de taşeronu Türk devletini Kafkaslar'a müdahale etmenin yollarını aramaktan vazgeçirmiş değil. Bu bölge, özellikle Hazar Denizi'nde bulunan zengin enerji kaynaklarından dolayı, emperyalistlerin iştahını kabartmaya devam ediyor.

"Barış gölü"nü kan gölüne dönüştürme planları

Hazar Denizi Sovyetler Birliği döneminde "barış gölü" olarak anılırdı. Emperyalizmin kirli ellerinin dokunduğu her bölgede olduğu gibi, şimdi Hazar Denizi de kan gölüne dönme tehditi altındadır. Emperyalizmin bu sinsi planını hayata geçirmede Türk burjuvazisi uşaklık konumunun gereklerine uygun hareket etmektedir. Enerji kaynaklarının yağmasından kırıntı pay alma hesaplarıyla bölgede emperyalizme taşeronluk edenler, bedeli işçi ve emekçilere ödetilecek olası bir sıcak çatışmaya girmekten de geri durmayacaklardır.

ABD ve TC'nin desteğini alan Azeri yönetimi çatışmalara davetiye çıkaracak girişimlerde bulunuyor. Temmuz ayının son günlerinde İngiliz petrol şirketi

BP'ye ayrıcalıklar tanınarak petrol arama çalışmaları başlatıldı. Ancak İran bu girişimi savaş gemilerini harekete geçirerek engelledi. Zira, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Hazar Denizi'nin Araz, Alov ve Shang bölgeleri tartışmalı konuma düştü. İran hukuksal statü talep ederken,

Azerbaycan bu bölgelerde petrol aramaya çalışıyor. Bu durum iki ülke arasındaki gerginliği savaş noktasına getirmiş bulunuyor. Emperyalist güçlerin istediği de zaten bu. Sorunu kaşıyan ve açıkça Azerbaycan tarafını tutan bizzat ABD'dir. ABD Dışişleri Bakanı sözcüsü İran'ın tutumunu "provokasyon" olarak değerlendiriyor. Bu tutum, böylesine hassas bir bölgede sıcak çatışmanın kışkırtılması anlamına geliyor.

NATO'nun ikinci büyük ordusu devrede

İran'ın Azeriler'in petrol aramasını engellemesi ile Türk sermaye devletinin harekete geçmesi bir oldu. Olayın ardından Türk hükümeti İran büyükelçisine nota vererek duyduğu rahatsızlığı dile getirdi. Böylece İran-Türkiye ilişkilerindeki gerginlik daha da arttı. Genelkurmay Başkanı'nın Bakü ziyareti ise sorunları yeni bir boyuta taşıdı. İran Genelkurmay Başkanlığı bu ziyareti "maceracı bir jest" olarak değerlendirdi ve bu "jestin karşılıksız kalmayacağı ve ikili ilişkilerin bu girişimden ciddi biçimde etkileneceği" açıklamasını yaptı.

Petrol yataklarının işletilmesi için yabancı şirketlerle Azerbaycan arasında yapılan anlaşmayı İran tanımıyor. Buna rağmen Azerbaycan Elburuz petrol yatağını işletmeye devam etmek niyetinde. İran-Azerbaycan ilişkilerinin en gergin olduğu bir dönemde hükümet yetkilileri ya da diplomatlar değil ama ordunun en üst düzey generali Bakü'ye gidiyor. Beraberinde de F-16 savaş uçaklarını götürüp gövde gösterisi yapıyor. Buna rağmen bu gezinin "rutin" olduğu iddia ediliyor. Bu öylesine "rutin" bir ziyaret ki, ekonomisi iflas noktasına gelen bir ülkenin savaş uçaklarının Bakü'deki gövde gösterisi için 1 milyon dolar gözden çıkarılıyor. Öte yandan, Ortadoğu'da kurulan üçlü askeri mihverin Hazar Bölgesi'ne taşınmasından; TC, İsrail, Azerbaycan ve Gürcistan arasındaki bir ittifakın kurulması ihtimalinden söz ediliyor.

Türk devleti, Türki Cumhuriyetler üzerinden yaşadığı utanç verici hezimetini biraz olsun telafi edebilme (tabii emperyalizmin taşeronu olarak) hesabı yapıyor. Ancak yeni bir hüsrana uğraması kaçınılmaz olacaktır. Zira, ABD'nin bölge üzerinde kurmaya çalıştığı etkinliğe karşı ittifak kuran Rusya, İran, Çin gibi belli bir kimliği olan ülkeler karşısında, Türkiye gibi kişiliksiz, emperyalizmin maşası olan bir devletin kuracağı etkinliğin sınırlarının ne olacağı yeterince açıktır. Onun etkinliği ancak, emperyalizmin bölgedeki ileri karakolu olarak, onun

çıkarları doğrultusunda, Türkiyeli emekçiler için bedeli ağır bir takım maceralara girmek olabilir. Emperyalizmin Irak, Filistin ve Balkan halklarına karşı işlediği suçların ortağı olan Türk devleti, bu suçlarına yenilerini ekleme hazırlığı içinde. Ancak Kafkasya'ya müdahale etmek, Ortadoğu ve Balkanlar'a müdahale etmeye benzemiyor.

İran ve Türkmenistan Hazar Denizi kıyısında askeri yığınak yapmaya şimdiden başladılar bile. Bu yönüyle ABD ve uşaklığın işi zor görünüyor.

Sermaye devleti içeride toplumsal muhalefeti ezme ve gelişmesini engellemek amacıyla kendini sürekli tahkim ediyor. Öte yandan, dünyanın en çok silahlanan ülkeleri arasında ilk sıralarda yer alarak bölgesel bir tehdit unsuru haline geliyor. Bu ise bölgedeki anti-emperyalist her hareketin Türk sermaye devletini de hedef almasını zorunlu kılıyor.

Sümerbank direnişinin deneyim ve dersleri...

Herşeye rağmen kazanımlı bir süreç

1953 yılında üretime geçen Sümer Holding A.Ş.'ye bağlı İzmir Basma Sanayii, Türkiye'nin en eski işletmelerinden biri olma özelliğine sahip. Fabrika 3 binin üzerinde işçinin istihdam edilebileceği bir kapasitedeydi. Son direnişi dışta tutarsak, Sümerbank işçilerinin bilinen ilk ciddi mücadele deneyimi '70'lerin sonu '80'lerin başında yaşanmış. Bu süreçte sendikal örgütlülüğün yaratılması çerçevesinde bir mücadele verilerek DİSK çatısı altında örgütlenilmiş. Faşist 12 Eylül darbesinden sonra ise DİSK'in tasfiyesiyle birlikte Sümerbank işçisinin örgütlülüğü de tasfiye edilmiş. Öncü devrimci işçiler ise tırpanlanarak ayıklanmışlar. O günden bugüne ise fabrikada gözle görülecek ciddi bir hareketlilik yaşanmamış.

Yıllardır adım adım hazırlanan tasfiye

Fabrikanın özelleştirilme gündeminde ele alınması, yaklaşık 15 yıl öncesine dayanmaktadır. Bizzat devlet eliyle özelleştirmenin alt yapısı adım adım oluşturulmaya başlanmıştır. Fabrikaya en son işçi alımının 1985-86'larda olması bunun en bariz kanıtıdır. Bu uygulamayla birlikte fabrikada çalışan işçi sayısı, 3 binin üzerindeyken bugün 635'e kadar düşmüştür. Bu ise devlete, özelleştirme saldırısını daha rahat uygulaması noktasında ciddi bir rahatlama sağlamıştır.

İMF-DB öncülüğünde uygulanan sosyal yıkım programlarına hız verilmesiyle birlikte, programın en büyük ayağını oluşturan özelleştirme saldırısına da hız verildi. Emperyalizme kölece uşaklık ve itaatte sınırlanmayan sermaye devleti bu süreçte ülkenin en büyük ve kârlı kamu kuruluşlarını büyük bir kararlılıkla teker teker özelleştirmektedir. Sümerbank da özelleştirme saldırısı kapsamında öncelikli alanlardan biri durumundadır.

Gerek çalışma koşullarının birçok yere göre nispi olarak daha rahat olması, gerek işçilerin aldıkları ücretlerin görece yüksek tutulması, gerekse işsizlik korkusu, Sümerbank işçilerinin kendi yaşadığı sorunlara, bunun kaçınılmaz bir sonucu olarak kendi dışındaki sosyal ve siyasal gelişmelere duyarsız kalmasını da beraberinde getirmiştir. Bu duyarsızlık, bıçak Sümerbank işçisinin kemiğine dayanana dek devam etmiştir.

Özelleştirme saldırısının fabrika özelinde somutlanmasıyla, yani işçilerin süresiz ücretli izne çıkartılmasıyla beraber, -bu süreç yaklaşık 3.5 ayı buluyor- direniş de başladı. Direnişin başlamasıyla 27 kişiden oluşan bir direniş komitesi oluşturuldu. Komite bileşenlerinin ayrı bölümlerden değil de göz önünde bulunan işçilerden oluşturulması ve komitenin bir hayli kalabalık olması, büyük ölçüde işlevini yerine getirememesine ve hantallaşmasına yol açtı. Öte yandan "geliyorum" diyen sürece hiçbir hazırlık olmadan girilmesi; çalışan işçilerin yaş ortalamasının yüksek oluşu; süreci göğüsleyebilecek genç ve dinamik güçlerin olmayışı; deneyim ve bilgi eksikliği; aktif bir sınıf dayanışmasından yoksunluk; açık sendikal ihanet ve önderlik boşluğu sürecin geline aşamaya evrilmesinde önemli bir etken oldu.

Direniş sürecinde tüm bu olumsuz etmenlere rağmen anlamlı eylem ve etkinlikler örgütlense de, bunlar sonucu değiştirebilecek nitelikte değildi. Yine

de özellikle KESK'in yaptığı eylemliliklere katılım, Türk-İş önünde yapılan protesto yürüyüşleri, zincir eylemi, Emlakbank ve Tarih çalışanlarına destek verilmesi gibi girişimler oldukça anlamlıydı.

Direniş gelinen aşamada 300'ün üzerindeki işçinin

Sümerbank'a bağlı başka illerdeki işletmelere nakillerin yapılması, çıkışını isteyenlerin çıkışlarını almaları ve emeklilik süresi dolan işçilerin de zorunlu emekli edilmesi çerçevesinde sonuçlandı. Nakil edilen işçilerin büyük bir çoğunluğu yeni yerlerinde işbaşı yaparlarken, çıkış isteyen ve emekli edilen işçiler ise hala paralarını alamadılar. Bir grup işçi bu nedenle fabrika önündeki bekleyişlerine nöbetleşe olarak devam etmekte.

Yola çıkılırken işçilerin önlerine koydukları hedef çerçevesinde (özelleştirmenin durdurulup fabrikanın üretime devam etmesi), direniş gelinen yerde başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Öte taraftan ise, sınırlı da olsa sınıf mücadelesi adına kazanımlar olmuştur. Bu süreç herşeyden önce işçilerin ülkede ve dünyada yaşanan gelişmelere duyarlılığını geliştirmiş, hak gasplarına karşı mücadele edilmesinin gerekliliğini öğretmiştir. İMF üzerinden emperyalizme olan öfke büyürken, düzene ve devlete olan güvensizlik daha da artmıştır. Birçok işçi slogan atmayı bile bu direniş içinde öğrenmiştir vb.

Sendikal ihanet boşa çıkarılmadı

Fabrikada örgütlü olan Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası yöneticileri, direniş öncesi ve esnasında kusursuz bir ihanet çizgisi izlemiştir. Bunu, bu kadar açık ve aymazca yapmakta hiçbir çekince göstermemişlerdir. Sendika, saldırının hayata geçeceği somut tarihi "resmi olarak" aylar öncesinden bilmesine rağmen, son güne kadar işçileri bilgilendirmemiştir. Direniş sürecinde, direnişe en küçük bir destek ve katkı örgütlenmediği gibi, tüm enerjisini direnişin kırılması çerçevesinde kullanmıştır. Göstermelik de olsa herhangi bir girişimde bulunmamıştır. Yapılan gecenin organizasyonunda yer almak bir yana, sendika ağaları geceye gelme zahmeti dahi göstermemiştir. Bu bile tek başına bu hainlerin tavrını açıklamaya yeter.

Mücadele deneyimlerinin olmayışı, sendikal ihanet çizgisinin nasıl aşılabileceği noktasında bilinç

açıklığının bulunmayışı işçileri beklemece bir pozisyona sokarken, direnişin sendikal ihanet tarafından sıkıştırılmasını da beraberinde getirdi. İşçiler direnişin ancak ilerleyen günlerinde kendi irade ve inisiyatifleriyle eylemlilikler örgütleyebildiler. Sendikanın beklemece çizgisini bir nebze olsun aşabildiler.

Sınıf dayanışması yeterince örgütlenemedi

Direnişin ileriye taşınamayışının en büyük ve önemli etmenlerinden biri de güçlü, aktif bir sınıf dayanışmasının örgütlenemeyişi oldu. Direniş, ilk başladığı süreçte sınıf cephesinden belli bir ilgiyi üzerine topladı. Fakat sürecin ilerlemesiyle beraber bu ilgi kırılmaya uğradı. Buna, sınıf hareketinin bugünkü somut durumundan (parçalılık, dağınıklık ve olumsuz ruhhalı gibi) kaynaklı nedenlerin yanısıra, Sümerbank direnişinin görece pasif kalması da eklenmelidir.

Direnişin aktif ve militan bir çizgide ilerlediği süreçte dayanışmanın da

güçlenebildiği pratikte görüldü. Özellikle sahte sendika yasasının meclisten henüz geçmediği süreçte KESK'in sınıf dayanışmasını örme noktasında gözle görülür bir çabası olmasına rağmen (destek ziyaretleri, yardımlar, eylemlerde Sümerbank işçisinin en önde yürütülmesi, kürsü konuşmalarıyla direnişin duyurulup destek çağrıları yapılması vb.), yasanın geçmesiyle birlikte bu destek de doğallığında kırılmaya uğradı.

Tümtis'e bağlı ambar işçilerinin direniş sonuna kadar desteklerini sunmaları belki de direnişe verilen en anlamlı sınıf dayanışmasıydı. Çok yakında aynı saldırıyla karşı karşıya kalması kaçınılmaz olan Tekel ve Petkim işçileriyle Sümerbank'a bağlı diğer işletmelerin desteği ise oldukça sınırlı ve pasif kaldı.

Direniş ve reformist sol

Geleneksel devrimci-demokrat çevrelerin direniş noktasında tartışılmaya değer anlamlı bir girişimleri olmadı. Müdahale için imkan ve olanakların varlığına rağmen direnişe olan ilgi gazeteye haber yapmanın ötesine geçmedi. Sümerbank direnişi bu akımların sınıf çalışmasına olan ilgisizliklerini, duyarsızlıklarını ve iddiasızlıklarını pratikte bir kez daha göstermiş oldu.

Reformist sol akımlar içerisinde üzerinde durulması gereken tek çevre ise EMEP oldu. Öteki reformist partiler direnişin tamamen dışında kalmayı tercih ettiler. EMEP'liler ise belirli güçlerini buraya seferber etse de istedikleri politik müdahaleyi gerçekleştiremediler. Yine de gözle görülebilir bir etkileri vardı.

Bu arada çirkef ve çıkarıcı yüzlerini de sergilemekten geri durmadılar. Bizim etkimizi azaltmak için çeşitli ayak oyunlarına başvurdular. Bunun en somut ve son örneği "dayanışma" gecesinde yaşandı. Bizim verdiğimiz mesajlar, işçilerin defalarca yaptığı uyarıya rağmen, bilinçli bir tarzda okunmadı. Gecede yaptıkları ayak oyunlarını işçilere teşhir ederek kısmen boşa çıkarttık ve onlara karşı bir silaha dönüştürmeye çalıştık.

Komünistler için anlamlı bir deneyim

Herşeyden önce Sümerbank bizim için hareketliliğin başlamasıyla birlikte yönelinen bir alandan çok, komünist hareketin ortaya çıkışıyla birlikte sürekli müdahalenin konusu haline getirilmiş, yıllardır ısrarlı bir yönelimle dövülen bir alan olma özelliği taşıyor. Örneğin Hatice Yürekli yoldaş ilk tutuklanmasını, buradaki bildiri dağıtımını esnasında yaşamıştır. Bu, komünistlerin buraya dönük çalışmasının yıllar öncesine dayanmasının da anlamlı bir göstergesidir.

Sürekliliği sağlanan bu ısrarlı yöneliş, içeride bir çalışmamız olmamasına rağmen, direnişin başlamasıyla beraber bize oldukça anlamlı sayılabilecek olanaklar sundu. Direniş alanına ilk gittiğimizde bir öncü içinin; "Siz yıllardır buraya geldiniz, emek harcadınız. Bunun için elimden geleni yaparım" demesi, bu noktada oldukça anlamlı bir örnektir. Diğer yandan geçmişin birikimi çok kısa sürede birçok öncü işçiyle sıcak bağlar geliştirmemizi de kolaylaştırdı.

Direnişin başlamasından kısa bir süre sonra, direnişin sesini duyurmak ve dayanışma çağrısında bulunmak için iki ayrı özel sayı çıkarıldı. Bunların dağıtımları istediğimiz düzeyde olmasa da ilk elden ulaştırılması gereken yerlere ulaştırıldı (Tekel, Çiğli Organize Bölgesi gibi). Gençlik üzerinden çıkartılan

bildirilerin ise üniversitelerde dağıtımını gerçekleştirildi. Özellikle Tekel fabrikasında konuşmalar eşliğinde yapılan dağıtım sırasında oldukça fazla bir ilgiyle karşılaştık.

Farklı alanlardaki ilişkilerimiz üzerinden düzenli destek ziyaretleri ve katkılar örgütlemeye çalıştık. Saatlerce süren tartışmalarla, gazete üzerinden sürekli olarak politikalarımızı, görüş ve önerilerimizi götürdük. Özellikle yayınıımızı müdahale noktasında işlevli bir tarzda kullanmaya çalıştık. Düzenli olarak fabrikaya giren, birçok işçiye ulaşan tek devrimci yayın bizimki oldu. İşçilerin atılacak sloganlar için gazeteyi karıştırarak slogan seçmeleri, gazeteye yazı göndermeleri, yayınıımızın etkili bir araç olarak kullanılabilirdiğinde işlevini de göstermiş oldu.

İsrarlı yönelimimiz, bizzat işçiler tarafından direnişin bir parçası sayılmamızı da sağladı. Yer yer görüş, öneri, düşünce ve eleştirilerimiz alındı. Örneğin komitede bulunan bir işçi gece üzerinden fikrimizi sordu. Bir diğer işçi, bizi fabrikaya çağırarak eleştiri ve görüşlerimizi iletmemizi ve bu doğrultuda tartışılmasını istedi. Diğer çevrelerin değil ama bizim direnişin bir tarafı olarak söz söyleme hakkına sahip olduğumuzu belirtti. Bunlar ve benzeri örnekler bizim oradaki politik etkimizin düzeyini de göstermektedir.

Dışarıdan müdahalenin sınırlılıkları ve sorunlarına, bu arada bazı eksiklikler ve zayıflıklarımıza rağmen eldeki güçlerle anlamlı bir politik faaliyet

örgütleyebildik. Direnişe müdahale ve sınıf dayanışmasını örme noktasında daha etkin ve çeşitli araçları yaratamamamız, en büyük eksiliğimiz oldu. Kullandığımız araçlar oldukça sınırlı kaldı. Bunun dışında sendikal ihanete karşı cepheden ve fiili bir karşı duruş (daha radikal yollar seçilebilirdi) örgütlenebilseydi, direnişi bir parça canlandırıp, bu arada etkimizi de arttırabilirdik. Nabzı ölçebildikten sonra, getireceği kazanımlar hesaplanarak satılmış sendika bürokratlarına karşı farklı yöntemler de devreye sokulabilirdi.

Hiçbir çalışma boşa gitmez

Herşeyden önce Sümerbank deneyimi bizim için oldukça öğretici bir direniş deneyimi oldu. Bu uzun süreç içinde eksikliklerimizi, zayıflıklarımızı görmemizi sağlayıp, ne zaman ve nasıl refleksi göstermemiz gerektiğini bir kez daha göstermiş oldu. Bunların dışında hiçbir pratik faaliyetin, verilen emeğin boşa gitmediğini, er ya da geç bunun kendi sonuçlarını yaratacağını, pratik olarak bir direniş üzerinden görmüş olduk.

Kısa vadede olmasa da iyi bir hazırlığa sahip olduktan sonra verilen emeğin karşılığını alacağımız açıktır. Bu birikimin ileriye taşınması tamamen bizlerin göstereceği yaratıcılığa ve inisiyatife bağlıdır.

İzmir'den komünistler

EXSA grevinin ardından...**Deneyim ve derslerle dolu bir direniş**

Bir yıla yakın bir süredir devam eden Exsa grevi sessiz sedasız bir şekilde bitirildi. Her türlü hak alma mücadelesi sonucunda işçi sınıfı olumlu ya da olumsuz bir takım deneyimler edinir. Grevler işçi sınıfı için bir okuldur. Sermayeye karşı girişilen bu savaşta sermayenin bir sınıf olarak takındığı tutumu daha net ve açık bir şekilde görür. Adana'da ihracaat yapan firmaların en başında Exsa Export Sanayi A.Ş. geliyor. Şirket, 2001 yılının ilk 6 ayında 57 milyon dolarlık ihracat yapmış. Exsa patronlarına milyonlarca dolar kazandıran işçiler, haklı talepleri olan aylık 100 milyon maaşı vermeyen kapitalistlerin gerçek yüzünü görerek bir takım sonuçlar çıkaracaklardır. İşçiler grevin kazanması için hiçbir şey yapmayan sendika bürokratlarının pasif tutumlarını ve ihanetlerini de gördü. Fabrika önünde Exsa patronlarını koruyan jandarmayı, İstanbul yürüyüşünde karşısına dikilen polisi gördü. Devletin kolluk güçlerinin hangi sınıfın yanında yer aldığını gördü.

Grevin ilk başladığı günlerde coşku ve heyecan had safhadaydı. İşçilerin birliği, beraberliği ve kararlılığı, grevin ilk günlerinde fabrika önünde ve sendikada, yapılan dayanışma etkinliğinde açıkça görülüyordu. Bu birlik ve bütünlük nasıl dağıldı, neden korunamadı diye baktığımızda sendika bürokratlarının pasif ve ihanetçi tutumunu, grevin bir silah olarak yeterince etkin kullanılmadığını görürüz. Grev, üretimden gelen gücün kullanılmasıdır, üretimin tümünden durdurulmasıdır. Sendika bürokratları, işverenin işçi alımını engellemedi. İlk günlerde duran üretim, kısa sürede işverenin işçi almasıyla yeniden başladı.

Sendika ağaları grevi fabrika önünde devam ettirmek yerine sendika şubesine taşıdılar. Fabrika önüne bırakılan iki grev gözcüsünü işveren dikkate dahi almadı. İşbirlikçi sendika bürokratları militan bir mücadele izlemek yerine pasif eylemlerle işçileri bir süre oyaladılar. Sabancı Camii önünde dilenme, işçilere reva görülen 100 bin lirayı (çocuk parası) Sabancılar geri gönderme ve sendika binasında basın açıklaması gibi pasif eylemler yaptılar.

Aylarca maaş alamayan işçiler sonuç alıcı eylemler yapmak için sendikaya basınç uygulamaya başladılar. (Ancak bu süre içerisinde işçilerin birliği bozulmuştu. İşçilerin bir kısmı fabrikaya geri döndü. Büyük bir kısmı da fabrikada işe başlamayı onursuzluk sayarak başka işlere girdi, ya da farklı arayış içerisine girdi). Sendika bürokratları yeniden bir eylem takvimi oluşturdu. Sendikada açık grevi, vizite eylemi ve İstanbul yürüyüşü gibi. Bu eylemlerden de sonuç alınamaması işçilerin sendika bürokratlarına olan güvenlerini tamamen bitirdi.

Sonuçta Exsa grevi bitmeli, nasıl biterse bitsin anlayışı sonucu sendika işverenle -en azından işçilerin geriye dönük maaşlarının, yani birikmiş ücretlerinin ödenmesi biçiminde- şifaen bir anlaşmaya vardı ve grev bitirildi. Şube grevin bu şekilde bitirilmesinin sorumlusu olarak genel merkezi gösterdi. Genel merkez ise gerisin geri topu şube yöneticilerine attı.

Grevin ilk başladığı günlerde Exsa grevine bölgede belli bir ilgi ve duyarlılık vardı. Diğer sendikalardan Exsa grevine maddi-manevi destek sağlanıyordu. Mensa, Genel-İş bu konuda Exsa grevine ve her eylemine destek sunan sendikalardı. Teksif

vb. ise sadece bir miktar maddi yardımda bulundular. Gelen maddi yardımların işçiler arasında eşit pay edilmemesi (20 kişiye 100 milyon maaş ödenmesi, geri kalanlara ise sendikaya gelip gitmeleri için sadece yol parası ödenmesi), işçilerin sendikaya olan güvenlerini iyice sarstı.

Oysa grevin başarıya ulaşabilmesi için grevci işçilere yaşamlarını sürdürebilecekleri kadar asgari bir ücretin sendika tarafından verilmesi, gerekli kaynakların yaratılabilmesi gerekiyordu. Maddi ve manevi dayanışma bir direniş ve grevin kazanılmasında ya da kaybedilmesinde önemli bir faktördür. Sermaye tam da bunun önünü kesebilmek için, 12 Eylül'le birlikte dayanışma grevlerini yasakladı. Exsa grevi, özelde Exsa işçileri genelde ise işçi sınıfı adına, yazık ki olumsuz bir deneyim oldu. Fakat olumsuz

deneyimlerden olumlu dersler çıkarmak, sınıf mücadelesini ileri taşımak noktasında gerekli ve zorunludur. Exsa greviyle bir kez daha sendika bürokratlarının ihanetçi konumu teşhir oldu. Grevin yeterince sahiplenilmemesi, yalnız bırakılması, benzer eylemlerin yaygınlaşmaması, sınıf hareketinin bugünkü nesnel durumu, Exsa grevinin olumsuz sonuçlanmasında etkili olmuştur.

İşçi ve emekçiler özgüçlerine dayalı örgütlülükler yaratmadığı sürece, tüm bu olumsuz koşulları tersine çevirecek ve süreci kazanımla sonuçlandırarak güçten yoksun kalmaya mahkumdur. Gerek grev ve direnişlerin seyrini sınıf lehine dönüştürecek, gerekse sendika ağalarının ihanetçi ve işbirlikçi tutumlarını boşa düşürecek örgütlenmelerin eksikliği, Exsa grevinde de yaşanan en büyük eksiklik olmuştur.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Türk dış politikası üzerine/4

Balkanlar'da emperyalizm

Balkan halklarına karşı, emperyalizmin hizmetinde

Türk burjuvazisinin dış politika çizgisinin tümüyle emperyalizmin çıkarları, tercihleri ve ihtiyaçları çerçevesinde seyrettiği alanlardan biri de Balkanlar'dır. Emperyalizmin sistematik kışkırtma ve yönlendirmeleriyle Yugoslavya'nın parçalandığı ve uzun bir dönem kardeşçe yaşamış halkların acımasızca birbirlerine kırdırıldığı bu bölgede, Türk devleti savaş da dahil tüm emperyalist müdahaleleri hararetle desteklemekle kalmamış, fiilen bu müdahalelerin bir parçası da olmuştur. Türk ordusu bugün Balkanlar'da emperyalizmin bir müdahale gücüdür. Sırasıyla Bosna, Kosova ve son olarak da Makedonya'ya işgalci birlikler göndermekle kalmamış, Sırbistan'ın yıkımıyla sonuçlanan emperyalist NATO savaşına da bizzat katılmıştır.

Türk burjuvazisinin Balkanlar politikası, Orta Asya'dan farklı olarak, açıkça kışkırtıcı, saldırgan ve müdahaleci bir politika olmuştur. Orta Asya'da yapılmaya çalışılan, "tarihi ve kültürel bağlar"ı vurgulayarak ABD emperyalizminin hesabına bu ülkeleri etki altına almaya çalışmaktı. Bu ise kışkırtıcı ve saldırgan müdahaleleri gerektiren bir misyon değildi.

Bunun bu alanda iki istisnası oldu. İlki, en kaba örneği Azerbaycan'da görülen ABD emperyalizmi hesabına hükümet devirme komplolarıydı. Türk devleti eline yüzüne bulaştırdığı bu maceracı girişimlerin siyasi faturasından sorumluluğu kendi denetimi dışında gösterdiği unsurlara yarak sırılmaya çalıştı. (Bunda inandırıcı olamadıysa da en azından resmen görüntüyü kurtardı). İkincisi ve daha önemlisi ise, Karabağ sorunu üzerinden yaşanan Azeri-Ermeni çatışmasında Azerbaycan koruyuculuğu adına Ermenistan'a karşı izlenen kışkırtıcı ve saldırgan tutumdur. Ama içerde Ermeni düşmanlığını körüklemek dışında politik-pratik bir değeri de olmayan bir tutum oldu bu. Tam da ABD emperyalizminin taşeronluğu misyonu Ermenistan'a karşı bunu aşan bir tutumu olanaksız kılıyordu. (Söz konusu olan İran olunca "Türk yıldızları" eşliğinde Bakü'de gövde gösterisi yapanlar, resmen Azerbaycan'a bağlı özerk bir bölge olan Karabağ'da yaşananlara ve bugün hala süregelen duruma çaresizce bakakalmışlardı).

Asya'da bu istisnalar dışında durum yapıcı girişimleri gerektiriyorken, Balkanlar'da durum tümüyle farklıydı. Balkanlar'da "tarihi ve kültürel bağlar" ve bundan doğan sözde sorumluluklar, Yugoslavya'ya karşı kışkırtıcı ve saldırgan bir tutumu gerektiriyordu. Bu ise, emperyalizmin Yugoslavya'yı bölüp parçalama, güçsüz ve kendini yönetme olanağından yoksun etnik ve dinsel birimlere ayırarak (kantonlaştırarak) kendine bağlama politikasına tam destek vermeye, buna yönelik müdahalelere fiilen katılmaya varıyordu.

Bu çerçevedeki bir politika tümüyle emperyalizmin hizmetinde, tümüyle halklara düşman, şoven ve kışkırtıcı, "bölgesel güç" iddia ve hevesleri çerçevesinde aşırı gerici, çıkarıcı ve yayılmacı bir karaktere sahipti. Balkan halklarının kanlı boğazlaşmalar içerisinde yıkımına, emperyalizmin bu yıkıntı üzerinden bölgeye işgalci bir güç olarak yerleşmesine hizmet eden bu utanç verici politika, Türk devleti payına umulan hiçbir somut yararı da sonuçta sağlamadı. Şoven ve saldırgan politikasını haklı göstermek için koruyucusu kesildiği

Türk azınlıklara yeni bir şey kazandırmak bir yana, Kosova örneğinde olduğu gibi onların mevcut kazanımlarını bile kaybetmesiyle sonuçlandı. Balkanlar'da izlenen politikasının elle tutulur tek sonucu, başta Sırlar olmak üzere bir kısım Balkan halklarının öfke ve düşmanlığının hedefi olmak ve bu arada komşu ülkelerde saldırgan ve yayılmacı emelleri konusunda derin bir güvensizlik yaratmak oldu.

ABD'nin hizmetinde "aktif dış politika"

Körfez krizi ile birlikte, Amerikan emperyalizminin doğrudan teşviki ve yönlendirmesiyle, dönemin Cumhurbaşkanı Özal aracılığıyla "aktif dış politikaya geçiş" tartışması gündeme getirildi. Bu tartışma, Cumhuriyet döneminin içe kapanık, pasif, aşırı temkinli olarak sunulan geleneksel politikasının artık döneme ve Türkiye'nin ulaştığı gelişme düzeyine uymadığı, bu nedenle terkedilmesi gerektiği argümanına dayandırılıyordu. Türk gericiliğinin dönemin Cumhurbaşkanı Özal tarafından temsil edilen en Amerikancı kesimlerince savunulan bu argüman, içlerinden daha cüretli davrananlar tarafından, "Atatürk döneminin 'Yurtta sulh cihanda sulh' politikasının modasının artık geçtiği" söylemine bile vardırılıyordu.

Bu sunuluştaki, Türkiye'nin İkinci Dünya Savaşı sonrası Amerikancı ve NATO'cu dış politikasının gerçek karakterini gizleyen bir hile de vardı. Zira gerçekte, Türkiye herşeyiyle Amerikan emperyalizmine bağlanalı ve NATO üyesi olalı beri, Cumhuriyetin başlangıç döneminin dış politika çizgisini zaten terketmiş, tümüyle emperyalizmin hizmetinde gerici ve saldırgan bir dış politika çizgisine kaymıştı. '50'lerin daha başında Amerikan emperyalizminin hizmetinde Kore Savaşı'na aktif olarak katılması, bunun akabinde NATO'ya girmesi, Süveyş ve Lübnan krizlerinde emperyalist müdahaleleri desteklemesi ve kendi topraklarındaki üsleri bu müdahalelere açık tutması, Türkiye'nin dört bir yanını başta Ortadoğu ve Sovyetler Birliği olmak üzere komşu ülkelere ve halklara karşı emperyalizmin saldırı ve tehdit üssü haline getirmesi vb., tüm bu olgular, Türkiye'nin hiç de pasif, barışçıl ve temkinli bir dış politika çizgisi izlemediğinin somut göstergeleriydi. Fakat soğuk savaş döneminin hassas güç dengeleri içinde oluşan statüko, bu saldırgan potansiyelin açığa çıkmasını engelliyor ve dolayısıyla Türk dış politikasının gerçek karakterini gizliyordu.

Varşova Paketi'nin dağılması ve Sovyetler Birliği'nin çözülmesi ortaya tümüyle yeni bir durum çıkardı. Amerikan emperyalizmi bu dağılma ve çözülmenin yarattığı boşluğu kendi çıkar ve ihtiyaçlarına göre doldurmaya kalkınca, bölgedeki en sadık işbirlikçilerinden olan Türkiye'ye de bu çerçevede yeni roller biçti. Özal'ın temsil ettiği en Amerikancı çevrelerde "aktif dış politikaya geçiş" tartışması da tümüyle bunun bir ürünü oldu.

Bu tartışmanın Körfez kriziyle birlikte gündeme gelmesi de rastlantı değildi. Zira ABD Türkiye'yi Körfez savaşına bizzat sokmak istiyor ve dahası, Musul ve Kerkük petrollerinden pay sunarak onu kendi çıkar ve planları çerçevesinde Irak Kürtleri'ni kendi himayesi altına almaya özendiriyordu. Bunu Türkiye'deki Kürt sorununun Türk burjuvazisinin çıkarlarına en uygun çözümünün de bir yolu olarak sunuyordu. Sadık bir Amerikancı olarak Özal'ın tümüyle angaje olduğu bu

politika, başta ordu olmak üzere Türk gericiliğinin öteki kesimleri tarafından maceracı bulununca, o dönem için ABD'nin arzuladığı sonuçlara varamadı. Türk devleti Irak'a karşı savaşa doğrudan katılmayarak, ambargoya katılmakla ve Türkiye topraklarının Amerikan emperyalizmi tarafından savaşta saldırı üssü olarak kullanılmasına rıza göstermekle yetindi. Fakat yine de, bu vesileyle Özal tarafından gündeme getirilen "aktif dış politika" tartışması, '89 yıkılışını izleyen yeni dönem Türk dış politikasına geçişin politik ve psikolojik zeminini olgunlaştırdı.

"Bölgesel güç" adı altında emperyalizme taşeronluk

Körfez savaşı sonrasında Sovyetler Birliği ve Yugoslavya birbirine paralel denebilecek bir zaman diliminde hızlı bir dağılma sürecine girdiler. Bunun Asya'daki sonucu yeni Türk Cumhuriyetleri'nin ortaya çıkışı ve Kafkaslar'daki ulusal boğazlaşmalar oldu. Balkanlar'daki sonucu ise, Yugoslavya'nın dağılmasını izleyen ve çok geçmeden korkunç bir insan kırımı ve etnik temizlik hareketlerine dönüşen ulusal çatışmalar oldu.

Türkiye'yi çevreleyen bu gelişmelerin ardından, daha önce daha çok Özalıcılar tarafından temsil edilen "aktif dış politika" yönelimi Türk burjuva gericiliği için genelleşti, ortak bir savunu konusu haline geldi. Dahası bu yeni yönelim, sözde "bölgesel güç" ve "Türklük dünyasının lideri" olarak, Türkiye'nin üstlenmekten artık kaçınmayacağı sorumluluklar olarak estetize edildi. Körfez savaşı sırasında Özal'ın aşırı Amerikancı maceracı çizgisine bir ölçüde mesafeli duranlar, bundan kısa bir süre sonra "Özalcı vizyon"un yeni hararetle savunucuları oldular. Başbakan olarak Demirel, '92 ilkbaharında, Türkiye'yi "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne Türklük dünyasının lideri" ilan etti. Bu da doğal olarak bunun gerektirdiği bir politika izlemek ve gerektiğinde bu çerçevede askeri sorumluluklar üstlenmek anlamına geliyordu. Böylece Türkiye'yi kendini çevreleyen kriz bölgelerinde ABD'nin taşeronu ve gerektiğinde müdahale gücü olarak hareket etmeye götüren yeni süreç başlamış oldu.

"Aktif dış politika" tartışmalarının olduğu gibi "bölgesel güç", "Türklük dünyasının lideri" vb. iddiaların arkasında da bir kez daha bizzat ABD emperyalizmi vardı. Bu söylemler ve bu çerçevede Türkiye'ye yüklenen misyonlar bizzat onun teşviki ve yönlendirmesinin bir ürünüydü. ABD Türkiye'yi çevreleyen ve kendi stratejik çıkarları bakımından hayati önemde gördüğü kriz bölgelerine müdahalede Türk devletini etkin bir güç olarak kullanmak istiyordu. Türkiye'nin "bölgesel güç" payesiyle ödüllendirilmesi ve bu role özendirilmesi de tümüyle bu ihtiyaçla bağlantılıydı. İçerde yığınlara yönelik demagojik söylemin ötesine geçildiğinde, Türk burjuvazi de bu konuda fazlasıyla gerçekçiydi. Mevcut ekonomik güçle "bölgesel güç" olmanın ancak ABD taşeronluğu ölçüsünde, ancak ABD'ye dayanarak ve onun politikası çerçevesinde hareket ederek olanaklı olabileceğinin bilincindeydi. Bunun böyle olması gerektiği hizmetindeki yazarlar, akademisyenler ve diplomatlar tarafından açıkça dile de getiriliyor, basında sistematik biçimde işleniyordu.

İşte ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarına ve

in müdahale ve işgal gücü

H. Fırat

politikasına bağlanarak “bölgesel güç” olmaya dayalı bu dış politika çizgisi, kendini Balkanlar’da, girişte özetlediğimiz tutum ve sonuçlar üzerinden gösterdi.

Emperyalizmin Balkanlar’ı “Balkanlaştırma”sı

Alman faşizmine ve yerli gericiğe karşı görkemli bir ulusal halk devrimi içinde birleşmiş ve kaynaşmış kardeş halkların Yugoslavya’sını 1990’lara gelindiğinde burjuva milliyetçi kutuplaşmalara ve ardından kopmalara götüren süreci irdelemenin yeri burası değil. Burada kısaca şu söylenebilir. ‘50’li yıllardan itibaren “bağlantısızlık” politikası adı altında gerçekte Batı emperyalizminin Sovyetler Birliği ve müttefiklerine karşı bir dayanağı olarak hareket eden Yugoslavya, ‘90’ların başında artık her açıdan burjuvalaşmış bir toplumdur. Bu yapıyla bünyesinde, derin sınıfsal ve bölgesel eşitsizliklerin yanısıra, ulusal baskı ve eşitsizlikleri de barındırıyordu.

Varşova Paketi’nin çöküşü ve Sovyetler Birliği’nin dağılması, federatif yapı içerisinde yer alan ve kendi bencil sınıf çıkarlarına göre davranan cumhuriyetlerin gerici burjuvazisini harekete geçirdi. Başlangıçta daha çok Almanya’nın ve Vatikan’ın özel teşviki ve kışkırtmasıyla, federal yapının en zengin cumhuriyetleri olan Hırvatistan ve Slovenya bağımsızlıklarını ilan etti ve çok geçmeden bunu Bosna-Hersek ve Makedonya izledi. Büyük etnik ve dinsel boğazlaşmaların önü de böylece açılmış oldu. Ve bu süreç, eski Yugoslavya’nın bugünkü korkunç maddi, insani ve kültürel yıkımıyla, dahası “barış”, “istikrar” ve “insani yardım” maskesiyle emperyalistler tarafından işgal edilmesiyle sonuçlandı.

‘90’lı yılların başına kadar Yugoslavya Doğu Avrupa’da emperyalizmin gözde ülkesiydi ve şimdilerde şeytanlaştırılıp Den Haag’da “savaş suçlusunu” olarak yargılanan Slobodan Miloseviç de, ‘90’lı ilk yıllarda bu ülkenin özellikle ABD emperyalizminin desteğine mazhar lideriydi. ‘90’ların başına gelindiğinde, sonradan Yugoslavya’nın yıkımında en büyük rolü oynayan emperyalist Almanya ise Yugoslavya’nın en büyük ticaret partneriydi.

Fakat ‘89 yıkılışı tüm dengeleri altüst etti ve eski ilişkileri kökten değiştirdi. Varşova Paketi’nin ayakta olduğu dönemde Balkanlar’da ve Doğu Avrupa’ya karşı emperyalizm için bir köprü başı olan Yugoslavya, ‘89 yıkılışının ardından artık bölünüp parçalanarak tüm denetim altına alınması gereken bir ülke haline geldi. Çok milliyetli yapısı ve burjuva ilişkilerin bu yapı üzerinden olgunlaştırdığı gerici çelişkiler, emperyalizmin Yugoslavya’yı bölüp parçalayarak Balkanlar’a yerleşmesi ve böylece bölge üzerinde stratejik bir denetim kurması için zemini zaten yeterince olgunlaştırmış bulunuyordu. Gerisi açık-gizli sistematik teşvik ve kışkırtmalardan ibaretti. Birliğini yeniden kurarak Doğu Avrupa üzerindeki eski emellerine dönmüş bulunan Almanya için bu hiç de zor olmadı.

Almanya bu alanda o denli sabırsız ve ataktı ki, onun bu doğrultudaki girişimlerinin kapsamı ve hızından başlangıçta Fransa türünden en yakın müttefikleri ile hala ona hamilik yapan ABD bile kaygı duydu. Bu kaygı nedeniyledir ki, Alman girişimlerini dengelemek üzere ABD emperyalizmi Yugoslavya’nın bölünmesini bir süre için geciktirmeye bile çalıştı.

Ancak Bosna-Hersek’e NATO müdahalesinin gündeme gelmesi ve bunun ABD’de imzalanan Dayton

Antlaşması’yla sonuçlanmasından sonradır ki, Balkanlar’daki asıl inisiyatif NATO üzerinden ABD emperyalizminin eline geçti. O günden itibaren Yugoslavya’nın yeni parçalara bölünmesi ve yıkıma uğratılması artık ABD’nin hesap ve planları çerçevesinde gerçekleşti. Böylece ABD emperyalizmi politik ve askeri bakımdan Balkanlar’a sağlam bir biçimde yerleşmekle kalmadı, Avrupalı emperyalistlerin girişimlerini de tarihsel olarak onların etki sahası kabul edilen bir alanda kendi denetimi altına aldı.

Şoven ve saldırgan dış politikanın içerdeki etki ve sonuçları

Bütün bu gelişmeler Türkiye’nin Balkanlar’da izlediği gerici ve saldırgan dış politikasının da çerçevesini oluşturdu. Tıpkı Kafkasya ve Orta Asya’da olduğu gibi Balkanlar’da da başa güreşenler ve süreçleri yönlendirenler büyük emperyalist güçlerdi. Türkiye’nin buradaki rolü ise bir kez daha ABD taşeronu olmaktan öteye gidemedi.

Türk burjuvazisi, onun adına ülkeyi yönetenler, bu alanda izledikleri politikayı, “tarihi ve kültürel bağlar”ını kullanarak Balkanlar’da nüfuz sahibi olmak, böylece bölge ve dünya politikasında daha etkin bir yer edinmek olarak tanımlıyorlardı. Yunanistan’ın düşmanlığını derinleştirmek pahasına Arnavutluk ve Makedonya’ya hamilik politikası; Sırbistan’ın düşmanlığını kazanmak pahasına Bosna’da kışkırtıcılık ve Sırp’lara karşı ilk etnik temizliği gündeme getiren Hırvatistan’a destek, bu politikanın ilk adımları oldular. Bu ve bunu izleyen Bosna ve Kosova politikaları, hep de Balkanlar’da Osmanlı’nın tarihi mirasçısı olmakla gerekçelendirildi. Daha özel planda ise bu, Balkanlar’daki müslüman ve Türk unsurların doğal koruyucusu olma misyonu olarak tanımlandı.

Dışta azgın bir şovenizm, başka ülkelerin iç işlerine karışma ve saldırganlık olarak kendini gösteren bu gerici politika, etki ve yansımalarını aynı ölçüde iç politikada da gösterdi. Bunun iç politikadaki dolaysız meyveleri, “tarihimize barışma” adı altında gerici-yayılmacı Osmanlı mirasını sahiplenmek; Türk azınlıklara hamiliğin gerektirdiği ırkçılık ve Turancılığa destek; Balkanlar’da “Türk unsurlar”la kıyaslanmaz bir ağırlık oluşturan “müslüman unsurlar”la hamiliğin gerektirdiği dinsel gericiğe alan açmak vb. oldu. ‘90’lı yılların ilk yarısında ırkçı-faşist hareketin yanısıra ondan da çok dinsel gericiliğin görülmemiş bir güç kazanması, izlenen yeni dış politikayla, özellikle de Balkanlar politikasıyla sıkı sıkıya ilişkiliydi. Fetullahçı okullar yalnızca Orta Asya Türk Cumhuriyetleri’nde değil örneğin Arnavutluk’ta da Amerikancı dış politikanın hizmetindeydi.

Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı izlenen inkarcı ve imhacı politikayla da birleşerek, Balkanlar’daki dış politika çizgisi kendini iç politik yaşamda azgın bir şovenizm olarak üretiyordu. Öylesine ki, Sırp halkına karşı düşmanlık tarihi Ermeni ve Yunan düşmanlığı bile çok çok gerilerde bırakıyordu. Özetle, Kafkaslar ve Orta Asya’da izlenen politikanın yanısıra Balkanlar’a yönelik Türk dış politikası da içerde ırkçı-Turancı faşist ideoloji ve akımlar kadar dinci-şeyratçı ideoloji ve akımlara da geniş bir alan açtı. ‘90’ların dış olaylarının ve dış politika adımlarının, özellikle de Bosna’da yaşanan korkunç insani trajedinin, Türk iç

politikasında sorunları örtmek ve kitleleri oyalamak için en bayağı bir biçimde kullanıldığını da bunlara eklemek gerekir.

Balkanlar’da iflas tablosu

Balkanlar’da izlenen dış politika sürecin seyri ve bugünkü sonuçları üzerinden ele alındığında, tıpkı Orta Asya politikasında olduğu gibi, bir iflas tablosu ortaya koymaktadır. Balkanlar’a Osmanlı’nın tarihi mirasçısı olarak çıkan ve bu çerçevede bölgede nüfuz edinmek isteyen Türk devleti, tüm gerici rejimlerin değilse bile tüm Balkan halklarının haklı güvensizliğinin hedefi haline gelmiştir. NATO’nun Yugoslavya’ya karşı yürüttüğü barbarca savaşa katılarak ve bu savaşa katılan tek bölge ülkesi olarak, Sırbistan’ın yanısıra (belki bir tek Arnavutlar dışında) tüm bölge halklarının öfke ve düşmanlığını kazanmıştır.

Türk ordusu bugün Bosna’da, Kosova’da ve son olarak da Makedonya’da emperyalizmin hizmetinde bir işgal gücü konumundadır. Bosna’da sorunlar çözülmüş değil yalnızca bastırılmıştır ve şu günlerde kendini yeniden göstermektedir. Kosova’da sorunlar bütün ağırlığıyla zaten sürmektedir. Ve şimdi ise Makedonya’da ağır bir bunalım yaşanmaktadır. Özetle Balkanlar, uluslararası diplomasi dilinin beylik ifadesiyle, halen bir “barut fıçısı” durumundadır. İşgalci birlikleriyle Türk devleti de bu fıçının üstünde oturmaktadır. Saldırgan ve yayılmacı Türk dış politikası Balkanlar’da batağa saplanmış. Dün Makedonya’ya Yunanistan ve Sırbistan karşısında hamilik yapanlar, bugün aynı Makedonya’da “müslüman Arnavutlar”ın hamiliğini kaybetmemek kaygısıyla hareket etmekte, böyle olunca Makedonya’nın hamiliğini Yunanistan gibi ülkelere kaptırmaktadırlar. Dün müslüman Kosovalı Arnavutlar’ın ve bu arada Kosovalı Türk azınlığın hakları uğruna emperyalist Balkan savaşına katılanlar, bugün sırtını sağlamca ABD emperyalizmine dayamış UÇK türü çetelerin Kosova’da Türk azınlığın geçmişten kalma haklarını kabaca çiğneme ve yok sayma girişimleri karşısında çaresizdirler.

Özetle, Balkanlar’daki Türk dış politikası, önden umulduğu ya da iddia edildiği gibi, ona bölgede bölgesel bir güç konumu ve nüfuzu değil, Batılı emperyalistlerin sadık hizmetçisi sıfatını kazandırmıştır. Bu politikanın Türkiye için hangi felaketli sonuçları hazırladığı da şu aşamada henüz tam belli değildir. Balkan halkları kendilerine büyük bir yıkım ve derin acılar yaşatan bugünkü çaresizlik durumundan kurtulduklarında, ortaya koyacakları devrimci tarihi inisiyatifin baş hedeflerinden biri de karşılarına ilk fırsatta Osmanlı mirasçısı olarak çıkan ve bölgede emperyalizmin sadık ve saldırgan bir uşağı olarak hareket eden Türk burjuvazisi olacaktır.

Balkan halklarının bu türden tarihi devrimci çıkışlara ne denli yatkın olduğunun kanıtı ise, bizzat geride kalan 20. yüzyıldır. Yüzyılın başında Balkan uluslarını birbirine kırdıranlar, daha yüzyılın ortalarına bile varmadan bu aynı halkların birleşik mücadelesiyle bölgeden süpürülüp atılmışlardı. Bugün Balkan halklarından 20. yüzyılın devrimci inisiyatifinin rövanşını aldıklarını düşünenler, 21. yüzyılda aynı Balkan halklarının devrimci rövanşı ile karşı karşıya kalacaklardır.

Zindan çatışmasında güncel durum

Y. Maden

300'lü günleri aşan zindan direnişi kritik bir evrede bulunmaktadır. Ölümüne kararlılıkla süren, her türlü baskı, işkence, katliam ve oyuna rağmen kırılmayan direniş, devletin attığı sistemli adımlarla yaşamsal bir safhaya ulaşmıştır. Direnişin seyri artık farklı bir biçim almıştır.

Oysa henüz son bir aya kadar, dışarıda ve içeride mevcut tüm olumsuzluklara karşı direniş, sonuca ulaşacak güçleri ortaya çıkaramamakla birlikte, devleti acz ve çaresizlik içerisine sokmuştu. Bu durumu bir kilitlenme olarak tanımlamıştık. Ancak siyasal mücadelede kilitlenme durumu sürekli olamazdı. Kilitlenme ya direniş cephesinden yeni bir takım politik adımlarla aşılabilecek, ya da tersinden, devlet direnişi etkisizleştirecek adımları direniş cephesinin zayıflıklarına da yaslanarak atacak ve böylece süreci kendi lehine çevirecekti.

Direniş cephesinden kilitlenmeyi aşacak adımlar, hem içeride hem de dışarda direnişin taze güçlerle beslenmesi, yeni güçlerin cepheye sürülmesiydi. İçeride yeni ekiplerle bu adımlar bir ölçüde atıldı. Ama dışarda ağır bir kanıksamayla birlikte yorulma ve kırılmanın somut yansımaları görüldü.

Devlet cephesinden, direnişi bitirme ya da etkisizleştirme çabası somut bir planlamaya dayanıyordu. Kayıtsızlık içerisinde kalarak direniş cephesini moral açıdan yıpratmak ve belirsizliğe mahkum etmek, bu planın ilk aşamasını oluşturuyordu. Bunun için üstüste gelen şehitlere rağmen kayıtsızlığını korumaya, öyle görünmeye özen gösterdi. Beraberinde hastanelerdeki direnişçilerin iradelerini kırmak için olmadık yöntemlere başvurdu. Belirsizlik ortamı direnişçilerin iradelerini kırmak için etkin bir silah olarak kullanıldı. Ama bunlar direnişi kırmaya yetmedi.

Bununla beraber devletin hesapları çok daha kapsamlıydı. Amaç direniş cephesini siyasal planda yıpratarak, olası bir kırılmanın koşullarını olgunlaştırmaktı. Buradan aldığı mesafe üzerinden daha etkin darbeler vurabilirdi. Bu ise planın ikinci aşamasını oluşturdu. Yaratılan uygun zemin üzerinden direnişi yaşamsal bir noktaya getirecek adım atıldı. Bu, direnişçi tutsakların tahliye edilerek direniş cephesinin zayıflatılması ve ÖO silahının etkisizleştirilmesi idi.

Kilitlenme durumu ve devrim cephesinin tutumu

Devrimci hareket bu süreci nasıl karşıladı? Bu sorunun yanıtı için, devletin böylesine kapsamlı bir taktik saldırıyı hayata geçirmek üzere öngördüğü yıpratma ve siyasal kırılmanın koşullarını ne ölçüde elde ettiğine bakılmalıdır. Çünkü böyle bir darbe ancak belli koşulların olgunlaşması üzerinden hayata geçirilebilirdi.

Devrimci hareket cephesinde içeride atılan sınırlı adımlar dışında elle tutulur bir şey yoktur ortada. Daha vahimi, bu konuda ciddiye alınır bir ısrar ve çabadan söz etmek mümkün değildir. Denilebilir ki, devrimci hareket saflarına da belirgin bir kanıksama ve tam bir çaresizlik ruhhalı hakim olmuştur.

Ortaya çıkan bu tablo, esasta devrimci demokrat hareketin zindan çatışmasının siyasal muhtevasından kopmasının, buna bağlı olarak zindanlardaki ölümlerin ağırlığı altında ezilmesinin sonucudur. Bu küçük-burjuva sınıfsal konumun güncel ve çarpıcı örneklerinden biri sayılmalıdır. Şehitlere bağlanmış kolay zafer beklentisi, devletin kayıtsızlığı karşısında yerini ağır bir yenilgi atmosferine bırakmıştır.

Bununla beraber çatışmanın siyasal özünden uzaklaşma, mevcut devrimci duyarlılığı ölüm beklentisine dayalı darlaşmaya götürmüştür. Bu ise, çokça eleştirilen küçük-burjuva liberallerinin "ölümler olmasın" konumuna sürüklenme ve buradan kaynaklı yalpalanmalara açık hale gelme sonucunu doğurmuştur.

Ortaya çıkan bu sonuç, direnişçilerin ölümüne kararlılığına endekslenmenin, bu direnişin basit bir izleyicisi konumuna düşmenin, yani politikasızlığın kaçınılmaz ürünüdür.

Ama sadece bu kadarla da sınırlı değildir. Benzer bir zayıflık kendisini içeride de göstermiştir.

Mevcut kilitlenmeyi direniş lehine aşmak için, yeni taktik adımların ve güçlerin vakit geçirmeksizin devreye sokulması gerekiyordu. Yeni direnişçi ekiplerin direnişe sokulması bu açıdan önemli bir adımdı. Ama içeride atılacak adımlar bununla sınırlı kalmamalıydı. Özellikle ÖO eylem biçiminin yeni eylem biçimleriyle desteklenmesi büyük bir önem taşıyordu. Örneğin fiili eylem biçimleri devreye sokulabilirdi. Ama bu yapılmadı. ÖO ve bir yerden sonra anlamsızlaşan destek açlık grevine devam edildi. Böylece, hem süreç ÖO'na daraltılarak direnişçi tutsaklar aktif destekten yoksun bırakıldı, hem de büyük bir tutsak kitlesi işlevsizleşen açlık grevi yoluyla atıl kaldı. ÖO'nun 300'lü günleri bulunduğu koşullarda kısa süreli açlık grevlerinin direnişi güçlendirici bir etkisi olamazdı.

Bu sürecin daha iyi anlaşılabilmesi için somut bir örnek verelim. Katliamdan sonra örülen suskunluk duvarının parçalanması şehitlere bağlanmıştır. Nitekim Cengiz Soydaş'ın şehit düşmesi, ilk anda böyle bir etki yarattı. Devletin demagojik kampanyası yerle bir oldu. Ancak bu olumlu havanın ömrü kısa sürdü. Devlet açılan gedikleri onardı, yeni şehitlere kadar suskunluk duvarı yeniden örüldü. Oysa ilk şehitle ortaya çıkan yeni durum, hem içeride hem de dışarıda karşı saldırıyı şiddetlendirerek yeni bir düzeye ulaştırılabildi. Bu yapılamadı.

İçeride o güne kadar akıl almaz işkenceler yapılırken, şehit haberinin ulaşmasıyla tutsakların eşyaları parçalamalarını idare salt izlemekle, hiçbir tepki vermeden kırık dökükleri toplamakla yetindi. Bu, zindan cephesinde moral mevzileri güçlendiren bir tepki eylemiydi. Değişik eylem biçimleriyle sürdürülerek bir takım fiili kazanımların elde edilmesi mümkün olabilirdi. Ama temel eylem biçimi ÖO olduğu gerekçesiyle, bu tepki eylemi yeni bir aşamaya ulaştırılmadı. Daha vahimi, yeni ÖO ekiplerinin çıkarılmasından uzak duruldu. Aynı süreç dışarıda da yaşandı. O güne kadar en küçük tepki faşist zorla ezilirken, ilk şehitle beraber birçok eylem yapılır hale geldi. Ama ileri bir düzeye taşınmadığı için, kısa sürede yeni şehitlere kadar suskunluk yeniden hakim hale geldi. Yeni şehitlerin üstüste gelmesiyle benzer olanaklar yakalandı, ama bu kez hem içeride hem de

dışarda daha geri bir tutum izlendi.

Tahliye saldırısının güncel sonuçları

Sermaye devleti direnişi kırmak için daha başından itibaren sistemli oyun ve manevralara başvurdu. Ancak bunlar içinde en kapsamlı olanı 19 Aralık katliamı ile tahliye saldırısı oldular. 19 Aralık katliamıyla devlet direnişi zor yoluyla fiziken tasfiye etmeyi hesaplıyordu. Bu amacına ulaşamadı, ama direnişi daha çetin bir zemine taşımış oldu. Tahliye saldırısı ise, en az 19 Aralık katliamı kadar ince düşünülmüş, ondan çok daha sinsi ve etkili bir saldırdır.

Tahliye saldırısının önü adım adım açılmıştır. Sürecin bir bütün olarak ÖO direnişine endekslenmesi, ÖO'nun tek eylem biçimi olarak -ki iç zayıflıklarının da arttığı bir dönemde- bırakıldığı, devrimci hareket saflarında siyasal kırılmanın olgunlaştırıldığı bir durum üzerinden uygulamaya sokulmuştur. Bu saldırıyla ÖO direnişinin etkisizleştirilmesi amaçlanıyordu.

Nitekim tahliye saldırısı ÖO direnişinin seyrini değiştirmiştir. Zindan çatışmasındaki kilitlenme tahliye saldırısıyla devlet lehine bir ölçüde aşılmış bulunmaktadır. ÖO silahı bir ölçüde etkisizleştirilmiş ve direnişin öncü-diri güçleri pasifize edilmiştir.

Bugün direnişin geldiği kritik aşama tüm çıplaklığıyla ortaya konulmaksızın, bu durumu aşmak mümkün değildir. Bugün yüzyüze bulunduğumuz tablo, direnişin başlangıç evresinde de kendisini bir biçimde gösteren zayıflıkların aşılamamasının kaçınılmaz sonucudur. Ve bu zayıflıklar aşılamadığı koşullarda, devrimci hareketin sonuçları ağır olacak bir yenilgiyle yüzyüze kalması kaçınılmaz olacaktır.

Tahliye saldırısının yarattığı güncel sonuçları şu başlıklar altında toplamak mümkün. Birincisi; ÖO silahı bir ölçüde etkisizleştirilmiş, direniş cephesinin öncü güçleri bir ölçüde pasifize edilmiştir. İkincisi, ölüm beklentisine dayalı duyarlılık büyük oranda boşa çıkarılmıştır. Bu salt liberal-reformist güçlerle de sınırlı değildir. Zindan çatışmasının siyasal muhtevasından uzaklaşmış devrimci-demokrat akımlar da benzer bir süreci yaşamaktadırlar. Üçüncüsü; yenilgi ruhhalı, rehabet ortamı üzerinden güncel sonuçlarını üreten bir zemine kavuşmuştur. Bu zemin

çürümenin ve tasfiyeciliğin boy atacağı bir zemindir. Tüm bu olgular, tahliye saldırısının boşa çıkarılmasının kritik önemini ve yakıcılığını ortaya koymaktadır. Öyleyse bu saldırı nasıl boşa çıkarılacaktır?

Saldırı nasıl göğüslenecek?

Halihazırda tek somut politik tutum, tahliye olan direnişilerin dışarıda direnişe devam etmeleri görünmektedir. Ama bu sınırlarda ortaya konulacak bir tutumun kendi başına işaret ettiğimiz zayıflıkları giderici bir işlev taşımadığı açıktır. Politik planda ne kadar anlamlı olursa olsun, bugün için saldırıya set olacak bir düzeyin çok gerisindedir. Burada amacımız "dışarıda direnişe devam edilmeli mi-edilmemeli mi?" gibi bir tartışma yürütmek değildir. Tahliye saldırısının püskürtülmesi sorunu böyle bir tartışmaya

daraltılmayacak denli kapsamlıdır. Ancak belirtmek gerekir ki, dışarıda ÖO'nun sürdürülmesi, bu eylem biçimiyle sınırlı kalınmadığı (içeride ve dışarıda) ve olabildiğince fazla sayıda direnişçi gücün katıldığı koşullarda düşünülebilir, işlevini ancak böyle yerine getirebilir.

Mevcut saldırıyı püskürtecek ve direnişi zafere götürecek öncelikli adım, içeride ve dışarıda safların sıklaştırılması ve bunun hücre saldırısının siyasal-sınıfsal anlamına uygun bir muhtevaya ulaştırılmasından geçmektedir. Ölüm beklentisine dayalı küçük-burjuva duyarlılık öncelikle devrimci hareket saflarında aşılacak durumdadır. Bu yapılabildiği ölçüde yoğun bir siyasal kitle çalışması örgütlenebilir, mevcut rehabet tablosu aşılabılır. Bu, direnişin zaferi bir yana, devrimci hareket saflarında güncel bir tehlike durumuna gelen çürüme, dağılma ve tasfiyeciliğin bertaraf edilmesinin de tek yoludur.

Tüm bunlarla beraber zindan cephesinde de bazı adımların atılması gerekmektedir. Öncelikle, en temel zayıflıklardan biri olan ÖO'na dayalı tek eylem biçimi aşılmalı, yeni eylem biçimleri devreye sokulabilmelidir. Örneğin aynı süreçte tüm F tipleri fiili bir eylemlilikle sarsılabilir. Bu dışarıdaki mevcut rehabet tablosunu kırmakta önemli bir rol oynayacak, hücre saldırısını yeniden gündem haline getirecektir. Daha önemlisi, şu an atıl konumda bulunan büyük tutsak kitlelerini direnişin taze ve kitlesel gücü olarak aktifleştirecektir.

Bu sorun ve beraberinde saldırının nasıl göğüsleneceği somut öneri ve planlara bağlanarak tartışılmak durumundadır. 300'lü günleri aşan direnişimizin geleceği ve bugüne kadar kanla canla yaratılan değerlerin boşa çıkarılmasına, tahrip edilmesine izin vermemek için, bu mutlaka yapılmalıdır.

Muharrem Kurşun'la konuştuk...

"Kazanmaya mahkumuz!.."

- Mevsimleri deviren bir direnişin içerisinden geliyorsun... Böyle anlamlı ve sarsıcı olan bu süreç hakkında düşüncelerin nelerdir?

Direnişin 273. gününde tahliye edildim. Bu 273 gün boyunca yaşadıklarım sadece devrimci yaşamımda değil, bir bütün olarak yaşamımda belki de en çok ders çıkardığım bir süreç oldu. Zaten sadece direnişin içinde olanlar için değil, ciddi bir biçimde direnişi takip eden herkes için derslerle dolu bir süreç. İhanetle yiğitliğin nasıl koyun koyuna yaşandığını görüyor insan bu süreçte. Sadece bu bile kendi başına kapsamlı bir değerlendirme konusu... Süreçten çıkarılacak dersleri ise artık buna göre düşünün. Bu nedenle burada değinip geçme durumundayım.

Devrimciler açısından süreci iki boyutuyla ele almak gerekiyor. Birincisi içe dönük, yani devrim cephesinin kendine dönük boyutu. Sermaye devleti ile esaslı bir çatışma yaşanıyor. Bu çatışma sırasında devrimci yapıların duruşu, bir yerde, bu yapıların geleceğini tayin edecek. 20 Ekim'de başlayan ayrışma giderek derinleşiyor, billurlaşıyor. Süreç sonunda kimileri devrim cephesinden düşecek, bundan kuşku duyulmasın. Partimiz bugüne dek açık bir biçimde süreç içinde güçlendi. Bundan sonra daha da güçlenecek.

İkincisi ise düzen cephesi boyutudur. Şu an düzen cephesi bu çatışmada avantajlı durumda görünüyor. Ama bu görüntü çok da sağlam temellere oturmuyor. Bir anlamda düzen bu alanda bizim güçsüzlüğümüz oranında güçlü. Bunu tersine çevirmek yine devrim cephesinin tutumuna ve pratiğine bağlı. Henüz bitmemiş bir süreç olduğu için, dünü yarından kopuk ele alamayız. Bu yüzden bundan sonraki tutumu fazlasıyla önemsiyorum. Sürece de bu gözle bakıyorum.

- 19 Aralık'ta Çankırı'daydın... Çankırı Cezaevi'ndeki katliam operasyonunu ve sonrasındaki gelişmeleri genel hatlarıyla anlatır mısın?

Öncelikle söylemem gerekir ki Çankırı zindanı, Bayrampaşa, Ümraniye ve Çanakkale'den farklıydı. Bu üç zindana açık bir biçimde katliam için girilmişti. Ama Çankırı için aynı şeyi söyleyemiyorum. Buradan yola çıkarak yanılığa düşmemek gerekiyor. Pek çoğumuz eğer bugün yaşıyorsa, deyim ne kadar uygun bilemiyorum ama, şans eseridir. İlk sinir gazı atıldığında "sona geldim" diye düşündüm. Birkaç saniye sonra öleceğimi duyumsuyordum. Bu, bana özgü bir durum sanıyordum. Ama sonradan konuştuğularından biliyorum, o anda hemen herkes aynı şeyleri duyumsamış.

Havalandırmada başımızdan aşağıya yağın kiremit parçalarından kurtulmuş olmak ayrı bir şans. Yani Çankırı'da belki diğer üç zindana saldırdıkları gibi açıktan bir katliam yoktu, ama öldürmek konusunda da herhangi bir çekinmeleri yoktu.

19 Aralık'ı anımsarken düşünce ve duygularımın merkezine Hasan (Güngörmez) ve İrfan (Ortakçı) yerleşiyor. Onların yiğitçe ölümün üstüne yürüyerek kendilerini feda edişlerini hiçbir zaman unutamam. Özellikle Hasan'ı her zaman saygı ve sevgiyle anacağım. Hasan, kendime örnek aldığım bir devrimcidir. 19 Aralık'ta yaşadıklarım elbette daha uzun bir anlatımın konusu. Burada söylediklerim, ancak böyle bir anlatımın başlıkları olabilir.

- F tiplerindeki koşullar ve devrimci tutsakların bu koşullarda yaşam ve duruşlarını anlatır mısın?

F tipi zindanlar 19 Aralık öncesinde, hep hücreleri kafamda canlandırmama

neden oluyordu. Sincan F tipine götürüldükten sonra yaklaşık 3 ay boyunca hücrede yaşadım. Hücreler için daha önce söylediğimiz herşeyin doğru olduğunu yaşayarak gördüm.

Sincan hücrelerine girmeden önce kapıda bekleyen askerlerin saldırısına maruz kaldık. Bu saldırıda sağ kaburgamdan yaralandım. Yaklaşık 2 ay boyunca sağ tarafıma yatamadım. Üç kişilik bir hücreye konuldum. Çoklukla burada iki kişi kaldık. Başka kimseyi göremedim desem yeridir. Görüşler sırasında başkalarını sadece görebiliyordum. Bir ara Çankırı'dan bir DHKP-C'li arkadaşla kucaklaşma fırsatı yakaladım. O da ben de, bu kucaklaşma sırasında müthiş duygulandık, mutlu olduk. Bu kısacık an, hücrelerin insanları ne duruma getirdiğini çarpıcı bir biçimde ortaya seriyor.

Öte yandan hücreler ne devrimci duruşa, ne de örgütlülüğe bir engel oluşturabiliyor. Hücrelerde halen ve hem de yeni ekiplerle ÖO direnişinin sürmesi de bunu göstermektedir.

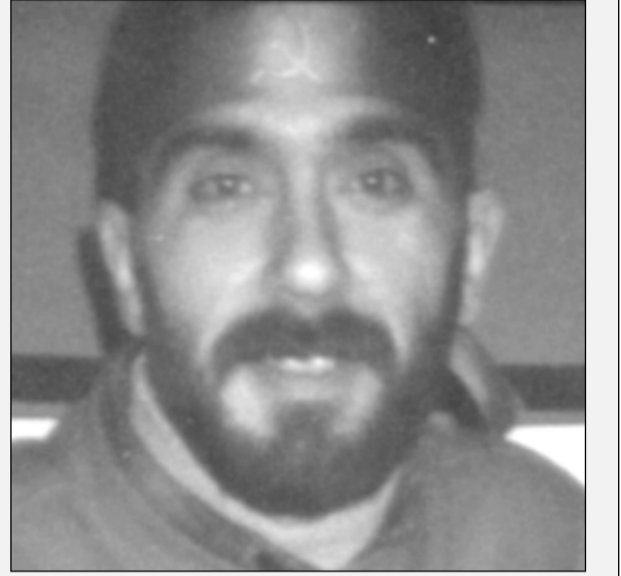
- Direniş ve geleceği hakkında son olarak neler söylemek istersin?

19 Aralık'tan bu yana içeride tüm eksikliklerine, zaaflarına rağmen, deyim yerindeyse sıkı bir devrimci duruş sergilendi. Kimilerinin vermeye çalıştığı gibi, bugün bir yenilgiden söz etmek içeridekilere gerçek bir haksızlık olur. Çatışma hala sürmektedir ve bitmemiş bir çatışmada kimin yendiği kimin yenildiği bugünden söylenemez. Bir durum tespiti olarak devletin bugün için daha avantajlı olduğunu söyledim. Ama ekledim, bu bizim güçsüzlüğümüz oranında bir güçlü olma durumu.

Bizi güçlendirecek olansa dışarıda yeniden bir canlanmanın başlaması olur. Unutmamalı ki zindan direnişi, zindan sınırlarını aşan bir içeriğe sahiptir. Sadece bu bile dışarıya büyük görev ve sorumluluk yüklüyor. Zafer için dışarıda etkin bir siyasal çalışma ve kitlesel hareketlilik şarttır. Verili durumda ise ÖO direnişi, hatta şehitler bile kanıksanmış durumda. Bir ÖO şehidinin gömülme törenine katılıma bakıyorum, yüreğim burkuluyor. Sözünü ettiğimiz devrimci hemen yan odamda şehit düştü. Ölümü yiğitçe karşıladı. Ölümsüzlüğe uğurlanırken o denli az katılım, herşey bir yana, bu yiğitliğe haksızlıktır, saygısızlıktır.

Demek oluyor ki öncelikle dışarıda, devrimci güçler sarsılıp canlanmalı, üstlerine düşen sorumlulukları güven, cesaret ve enerjik bir çabayla üstlenmeli. İşçi sınıfı ve emekçilerde canlanma da ancak bunun sonrasında sağlanabilir.

Aklımızdan hiç çıkmaması gereken şey, kazanmaya mahkum olduğumuzdur. Evet, kazanmaya mahkumuz!..

“Sahibinin sesi” yalan söylemeye devam ediyor

300 günü aşkındır süren Ölüm Orucu Direnişi, devletin bugüne kadar uyguladığı sayısız manevraya karşı kararlılıkla devam ediyor. Direnişin sahiplenilmesini engellemek, devrimci tutsakları tümüyle yalnızlaştırmak amacıyla devlet tarafından sayısız yollara başvuruldu. Direniş; fiziki şiddetin, karalamanın yetmediği yerde suskunluk ile boğulmaya çalışıldı. Direniş yokmuş varsayıldı. Ancak 23 Ağustos akşam haberlerinde birkaç TV kanalında birden, uzun süreden beri “unutulan” Ölüm Orucu ile ilgili bir haber yayımlandı. Haber, Sincan F Tipi Kapalı Cezaevi’nde 64 siyasi mahkumun Ölüm Orucu Direnişi’ni bıraktıkları, sadece 1 kişinin Ölüm Orucu’na devam ettiği şeklindeydi. Kaynağı bile belli olmayan bu haberin yalan olduğu çok açıktı. Ancak çok kısa bir süre sonra başka bir kanal olayın aslını yansıttı. Sincan F Tipi Kapalı Cezaevi’nde Ölüm Orucu Direnişi’ne destek vermek amacıyla dönüşümlü olarak Süresiz Açlık Grevi’ni sürdüren tutsaklar direnişlerine ara vermişler ve bunu da dilekçelerle idareye bildirmişlerdi.

Kesin doğruluğu bilinmeden yapılan habercilik anlayışı bizlere hiç yabancı değil. 19 Aralık katliamı sırasında “Sahte oruca kanlı iftar” başlıkları atan kirli düzen medyası; sanki sıcak çatışmaların ortasındaymiş gibi tutsakların askerlere nasıl ateş açtığından,

cezaevlerini nasıl savaş alanına dönüştürdüğünden, kullandıkları çeşit çeşit silahlardan, kendilerinden emin şekilde bahsettiler. Güya “Yakma emri”nin verildiği telefon kayıtlarını ise naklen yayınladılar.

Devlet, devrimci tutsakları hücrelere, ancak 19 Aralık’ta kanlı bir katliamla geçirebildi. Katliamdan sonra yapılan otopsiler sonucu aylar sonra yayınlanan raporlarla, sahibinin sesi medyanın söylediği yalanlar bir bir açığa çıkıyor. Raporlara göre tutsakların nasıl yakıldığı, kurşunlandığı, kurşunların atış yönü ve mesafesine kadar gerçekleşenin tam anlamıyla bir katliam olduğu kanıtlanmış oldu.

İşlevi tümüyle düzenin pisliklerini örtmek, kitleleri

uyuşturmak ve toplumu terörize etmek olan medyanın, sermaye ve kontr-gerillanın çıkarları doğrultusunda yayımlar yaptığı son yaşananlarla iyice açığa çıktı. Emekçilerin bilinçlerini manipüle etmek amacıyla, burjuva sınırlarda dahi “objektif” gazeteciliğin sınırlarına ne kadar uzak olduğunu, “sahibinin sesi” olarak düzenin çıkarlarına uygun davrandığını, bunun için yalan ve karalamalar eşliğinde direnişe saldırdığını kanıtlamış oldu.

19 Aralık katliamının arkasından bir grup gazeteci ve muhabirin oluşturduğu Gazeteciler Meclisi Girişimi toplantısında ifade edilenler tüm bu gerçekleri de bir bakıma özetliyor:

“Bize bilgi gelmedi. Gelen bilgileri de ne biz artırdık ne de küçülttük. Haberi yuvarlayarak verdik. Cezaevlerindeki devlet düşmanı, polis katili, PKK’lı olarak adlandırılmışlardı. Bunun çerçevesinde yayın yaptık.” (İrfan Bozan-CNN Türk)

“Savunulması gereken şu; biz gazeteciler, muhabirler olarak neden bu haberleri vermedik, veremedik? Bayrampaşa Cezaevi’nde herşey yanmıştı, demirler erimişti. Gösterilen silahlar neden yanmadı diye niye sormadık? Gösterilen posterler yanmaz maddeden mi yapılmıştı? Neden bunun yanmadığı sorulmadı. Soru sormayı unuttuk” (Boris Yarkadas- Netbul)

M. Dilek

Hücre tipi yaşama dur diyelim!

ÖO Direnişi 300’lü günleri çoktan geride bırakmış bulunuyor. Devletin katı bir tutum içinde olduğunu biliyoruz. Tutsaklar açısından da bir kilitlenme yaşandığı ve paralelinde dışarıda da yaşanmaktadır. Bu nesnel durum sınıf ve kitle hareketinden bağımsız ele alınamaz, alınmamalıdır da.

Birkaç yerel direniş dışında sınıf hareketindeki durağanlık devam etmektedir. Onca saldırıya rağmen bunları tekrar uzunca sıralamak niyetinde de değiliz. Sadece birkaç olaya değinmekle yetineceğiz. Telekom yönetiminin İMF tarafından belirlenmesinden sonra, ülkenin mali ve iktisadi programlarının kimler tarafından hazırlanıp hayata geçirildiğinin en sıradan insan dahi farkındadır. “Yeni bankalar yasası” ile Türkbank, Tarışbank, Emlakbank tasfiye edilerek binlerce emekçi sokağa atılmıştır. Anlamli bir karşı koyuş olmaması işin bir yanıdır. Diğer bir yanı da sendika bürokratlarının düzene sunduğu hizmetlerdir. Bu işyerlerinde çalışan ileri işçilerin, işsiz kalacaklarının farkında olmalarına rağmen, net bir tutum alması, diğer çalışanları bir ortak paydada toparlaması söz konusu değil. Bunu son Sümerbank deneyiminde yaşadık.

Nesnel tablo bu olunca durumun farkında olan sermaye saldırılarını azgınlıktır ve sınır tanımamaktadır. Özellikle kamu emekçileri için sahte sendika yasası çıktıktan ve Cumhurbaşkanı (KESK bürokratları iptal umudu ile bakıyorlardı!) tarafından onaylandıktan sonra, emekçi kesimler iyiden iyiye sendikal örgütlülüğe olan güvenlerini yitirmekte ve kitlelerin mücadele azimleri kırılmaktadır. Keza sıfır sözleşmeye imza atan Türk-İş sermaye sınıfının yeni saldırı programlarının da önünü açmıştır.

Tüm bu olumsuz gelişmelere karşın sınıf cephesinden dipten dibe bir mayalanma olmaktadır. Bu mayalanmayı açığa çıkartmak, kısa vadede olmasa da uzun vadede komünistlerin görevidir. Bu da sınıf devrimcilerine uzun solukla bir çalışmayı zorunlu kılmaktadır.

Devrimci tutsaklar eğilerek yaşamaktansa ayakta ölmeyi yeğlediler. Biz işçiler ve emekçiler kendi emeğimize sahip çıkmanın yanında, hapisanelerde ve dışarıda devam eden Ölüm Oruçları’nın taleplerine de sahip çıkmalıyız. Çünkü F tipi hapisaneler bizlerin geleceğine yönelik saldırıdır.

Sermaye düzeninin azgınlıktan saldırılarını boşa çıkartmayı, bir sınıf olarak tarihsel rolümüzün (15-16 Haziranlar’da, DGM direnişlerinde vb. gibi) bilincinde olarak, komünistlerle ve devrimcilerle bütünleşerek yerine getirebiliriz

Yaşantımızın hücreleştirilmesine dur diyorsak, işçiler, emekçiler ve devrimciler olarak kavga bayrağını yükseltelim.

SY Kızıl Bayrak okuru bir işsiz/İzmir

Hücrelerdeki işkenceye karşı suç duyurusu

Buca Kırıklar F Tipi Cezaevi’ne nakillerin yapılmasıyla birlikte insanlık dışı uygulamalar da duvarların dışına yansımaya başladı. Bu uygulamaları kamuoyuna duyurmak için müvekkilleri Kırıklar F Tipi Cezaevi’nde bulunan Av. Zeynep Sedef Özdoğan, 29 Ağustos günü saat 13:00’te tutsakların ailelerinin de katıldığı bir basın açıklaması yaptı.

Müvekkillerinin kendisine anlattığı insanlık dışı uygulamaları dile getiren Av. Zeynep Sedef Özdoğan, bu uygulamalarla ilgili Cumhuriyet Savcılığı’na suç duyurusunda bulduklarını, fakat henüz bu uygulamalardan hiçbirinin değişmediğini dile getirdi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İHD Adana Şubesi’nin oturma eylemi

İHD’nin her Cuma günü periyodik olarak yaptığı oturma eylemi, 24 Ağustos günü, önceki haftaları aşan bir katılımıyla gerçekleşti. Adana İHD Şube Başkanı Şeyhmuza Kaya, yaptığı açıklamada, 17 Ağustos depreminden, depremle birlikte yaşanan yıkımdan; son yaşadığımız krizle birlikte işçi-emekçilerin yaşadığı sefaletten, sosyal yıkımdan, yaklaşık 1 milyon insanın işsizler ordusuna katılmasından bahsetti.

İşçi-emekçiler tüm bunları yaşarken devletin F tipi hücreleri yaşama geçirerek yaşamımızı hücreleştirmek istediğini vurgulayarak, Ölüm Oruçları’nın devam ettiğini, ancak devletin hala görüşmelere yanaşmadığını söyledi. Küçük Armutlu’ya yapılan saldırı kınandı. Direnişin görüşmeler başlatılıp tecrit kaldırılincaya kadar devam edeceği vurgulandı.

Eylem, "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!", "Yaşasın ÖO direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları atılarak bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Dünyayı tehdit eden felaket:**Küresel ısınma/3****K. Ferhat****İklim değişikliği zirveleri: Dünyaya seyirlik oyunlar**

Bugüne kadar küresel ısınma konulu çok sayıda emperyalist zirve ya da konferans yapılmış bulunuyor.

İklim değişikliği konulu ilk uluslararası konferans, 1988 yılında, Dünya Meteoroloji Örgütü ve Birleşmiş Milletler tarafından düzenlendi: Devletlerarası İklim Değişikliği Paneli (IPCC). 2000 civarında bilim insanı, çevreci ve uzman katıldı. Ortaya konulan tüm gerçeklere rağmen, bu konferans emperyalist devletler tarafından dikkate alınmadı.

Bu ilk konferans ile ve son Bonn zirvesinin dışında, özel olarak anılmaya değer iki zirve bulunuyor. Biri 1992 tarihinde gerçekleşen Birleşmiş Milletler Rio Çevre ve Kalkınma Konferansı, ikincisi 1997 yılında Japonya'nın Kyoto kentinde yapılan zirvedir. Çünkü bunlar "somut" sonuçların alındığı, daha doğrusu göz boyayıcı anlaşmaların yapıldığı iki zirvedir.

Haziran 1992'de Brezilya'nın Rio de Jenario kentinde imzalanan BM İklim Değişikliği Çevre Sözleşmesi, ilk sözleşme niteliğindedir. 1994'te yürürlüğe giren sözleşmeye göre, imzacı devletler, atmosfere yaydıkları sera gazlarının miktarını 2000 yılında 1990 düzeyine çekmeyi hedefliyorlardı. Sözleşmeyi Türkiye hariç 156 ülke imzalamıştı.

Ancak, 1995'te Berlin'de gerçekleşen zirveye gelindiğinde, tüm ülkelerin sera gazı üretimlerinin %5 ile %40 arasında artmış olduğu görüldü. Berlin'deki zirvenin elle tutulur tek sonucu Kyoto toplantısının kararlaştırılması oldu.

Aralık 1997'de Japonya'nın Kyoto kentinde 155 ülke'den 10 bin civarında bilim insanı, uzman, çevreci ve hükümet yetkilisinin katılımıyla gerçekleştirilen zirvede İklim Değişikliği Anlaşması (Kyoto Protokolü) imzalandı. Kyoto Protokolü aslında uygulanamayan Rio Sözleşmesi'nin etkin hale getirilmesi amacını taşıyordu. Protokol 1990'da karbondioksit üretiminin %55'inden sorumlu olan 55 ülkenin onaylamasıyla yürürlüğe

girecekti.

Protokol'e göre; sanayileşmiş 38 ülkenin atmosfere yaydıkları sera gazı miktarını 1990 yılı düzeyinin %5.2 altına düşürmesi gerekiyor. AB ülkeleri için bu oran %8, ABD için %7, Japonya için %6. Kyoto Protokolü ile kısıtlanması istenen gazlar ise, fosil yakıtlardan çıkan karbondioksit, nitrus oksit, ozon tabakasını delen klorofluorokarbonlar ve bunların yerine ikame edilen holokarbonlardan oluşuyor.

Kısıtlamalara uymayanlara uygulanacak yaptırımlar bir sonraki toplantıya bırakıldı. Fakat o günden bugüne yaptırımlar konusunda herhangi bir anlaşmaya varılmadı.

Kyoto'dan yaklaşık bir yıl sonra gerçekleşen Buenos Aires Konferansı'na (2-13 Kasım 1998) 180 ülke katıldı. Bu, 4. BM İklim Değişikliği konferansıdır. ABD konferans öncesinde, Çin ve Hindistan gibi gelişmekte olan ülkelerin sera gazı üretimlerinin 2015'te kendisinininkini geçeceği iddiasıyla, bu ülkelerin de sorumluluk yüklenmesini istedi. Buna karşılık Çin önderliğindeki 163 ülke, konferanstan bir gün önce herhangi bir kısıtıya gitmeyeceklerini açıkladı.

Küresel ısınma söz konusu olduğunda, özellikle ABD emperyalizminin başta Çin olmak üzere geri ülkelere yönelik tutumu dikkat çekiyor. ABD tam bir arsızlıkla bir taraftan yükümlülük üstlenmekten kaçınırken, öte yandan Çin ve Hindistan başta olmak üzere gelişmekte olan ülkelerin küresel ısınmanın önlenmesi konusunda yükümlülük üstlenmesini istiyor. Bu istemi, gelişmekte olan ülkelerin ileride kendisinden daha fazla sera gazı üreteceği argümanına dayandırıyor. Nitekim Kyoto Protokol'ü gelişmekte olan ülkelere herhangi bir yükümlülük getirmese de, zirvede özellikle Çin ve Hindistan'ın gönüllü kısıtlama hedefleri koymaları istendi.

Oysa küresel ısınmanın öncelikli sorumluları başta ABD olmak üzere emperyalistlerdir ve önceliklerde onların önlem almaları gerekiyor. Öte yandan, Çin önderliğindeki 163 ülkenin yaptığı açıklama ise,

ABD'ye yönelik bir tepkiyi ifade etmekle birlikte, küresel ısınmaya karşı üstlenilmesi gereken yükümlülüklerden kaçmak anlamına geliyor. ABD Kyoto Protokolü'nü toplantıların bitimine bir gün kala imzalamakta bir sakınca görmedi, zira senato tarafından reddedileceğini biliyordu. Nitekim senato anlaşmayı onaylamadı. Bu kararda, daha önce sözünü ettiğimiz emperyalist tekellerin yürüttüğü kampanyanın rolünü belirtmek bile gerekmiyor. Oysa ABD Başkanı Bill Clinton 20 Ekim '93'de, küresel ısınmayla mücadele amacıyla ABD'nin yaydığı sera gazı oranlarını '90 yılı seviyesine indirmeyi öngören bir plan açıklamıştı. Ve yine

Clinton iki gün sonra, gelişmiş ülkelerin sera gazı üretimlerini 2008-2012'ye kadar '90 yılı seviyeleriyle sınırlamalarını gerektiren bir anlaşma teklifinde bulunmuştu. Bu teklif Kyoto Protokolü'nde öngörülen hedeflerin benzeridir. Ancak ABD'nin Kyoto Protokolü'nün yükümlülüklerini yerine getirmeyeceğini açıklaması için Clinton'un iktidarının sona ermesi dahi gerekmedi.

28 Mart 2001'de ABD, '97 Kyoto Protokol'ünden çekildiğini açıkladı. ABD Başkanı George W. Bush, ABD'nin ekonomik çıkarlarına uymadığı gerekçesiyle anlaşmaya karşı çıktı. Japonya, Avustralya ve Kanada ABD'den yana saf tuttu. AB ise, ABD olsun ya da olmasın, Kyoto sürecine devam kararı aldı. Alınan kararlara göre, Kyoto Protokolü'nün 2002 yılında yürürlüğe girmesi gerekiyor.

Diğer taraftan, Kyoto Protokolü'nden çekilen ABD'de, küresel ısınma sorununun çözümüne yönelik olarak, emperyalist şirketlerin kârlarını azaltacak önlemler dışında, son derece gülünç önlemler tartışılıyor. Başka ülkelere sera gazı yayma hakkı satın almak; genetik olarak değiştirilmiş bitki yetiştirmek; koyun, inek, keçi gibi hayvanları metan geçirmelerini önleyici beslenme rejimlerine tabi tutmak, vb...

BM'in son iklim değişikliği konferansı olan ve 178 ülkenin katıldığı Bonn zirvesi, "gayri resmi görüşmeler" gerekçesiyle açıklanandan üç gün sonra başladı. Zirvede; az gelişmiş ülkelere iklimin korunmasıyla ilgili mali yardım yapılması, Kyoto Protokolü'ne uyulmaması halinde ne tür yaptırımların uygulanacağı, zirvelerde alınan kararların denetlenmesi gibi konular da tartışıldı. Fakat temel amaç Kyoto Protokolü'nden çekilen ABD'yi ikna etmektir. Çünkü dünya sera gazı üretiminin dörtte birinden sorumlu olan ABD'nin olmadığı bir Kyoto süreci büyük oranda topal kalacaktı.

Zirve sonunda ABD ikna edilemedi, fakat Japonya Kyoto Protokolü'nü imzaladı. Bunu belli tavizler alarak yaptı. Japonya'nın Kyoto Protokolü'nde %6 olan sera gazlarını azaltma yükümlülüğü %2'ye düşürüldü. Ayrıca, aralarında Japonya'nın da bulunduğu bazı ülkeler, sera gazlarının azaltılması konusundaki oranlara, ormanların korunmasıyla ilgili olarak aldıkları önlemleri de dahil edebilecekler.

BM Uluslararası Küresel Isınma Konferansı Başkanı Jan Pronk, takındığı "olumlu" tutum nedeniyle Japonya'ya teşekkür etti. Alman Çevre Bakanı Jürgen Trittin yaptığı açıklamada, "Bonn'da Kyoto Anlaşması'nı kurtarmayı ve ulusal parlamentolarda onaylanabilir hale getirmeyi başardık" dedi. Belçika Enerji Bakanı Olivier Deleuze ise, "Esnek ve yaşayan bir anlaşmayı, ölü bir anlaşmaya tercih ettiğini" söyledi.

Aslında "esnek ve yaşayan bir anlaşma" sözü, Kyoto Protokolü'nün akibeti konusunda çok şey anlatıyor. Üzerinde uzlaşma sağlanabilmesi için anlaşmayı esnek hale getirecek bir dizi değişiklik yapılmış bulunuyor. Avrupalı emperyalistlerin Bonn zirvesi öncesinde ABD'nin imzalamadığı bir Kyoto Protokolü'nün uygulama gücünü büyük oranda yitireceğine dair sözleri ise unutulmuş görünüyor.

Emperyalistler Kyoto Protokolü'nün uygulanması halinde küresel ısınma sorununun çözüleceği havasını yaratmaya çalışmaktadırlar. Oysa bu protokol küresel ısınma sorununa çözüm getirmekten son derece uzak. "Yaşayan ve esnek" Kyoto, bu tür zirve ve konferansların kitleleri aldatmaya dönük yüzünün daha iyi görülmesini sağlayacak.

*(Devam edecek...)****Mamak'ta baz istasyonuna karşı protesto eylemi***

Kapitalistler kâr hırsı uğruna insan sağlığını hiçe sayıyorlar. Buna bir örnek de Ankara'nın Mamak semtinde yaşandı. Bazı sermaye sahipleri semtteki insanlardan habersiz, baz istasyonu kurmaya niyetlendiler. İstasyon kurmak için mahallenin içinde bir yer tercih ettiler.

Bir mahalleliye yerini bin dolar üzerinden kiralamak için teklifte bulundular. Evin sahibi alacağı parayı düşünerek teklifi tereddütsüz kabul etti. Bizler bunun üzerine mahalle sakinleri olarak bir araya geldik. Baz istasyonları hakkında az çok bir bilgiye sahiptik. Radyoaktif özelliği vardı, meskenlerin içinde kurulması oturanlar için tehlikeliydi. Yaptığımız toplantıda, baz istasyonlarının kaldırılması için 2-3 gün sürecek olan bir imza kampanyası kararı aldık. İmza toplarken insanlarla sohbet edip baz istasyonlarının zararını anlattık. İlk görüşmelerimizde insanların çok bilinçsiz olduğunu gördük. Birçoğu baz istasyonunu ilk kez duyuyordu.

Yaptığımız çalışmalar ve sohbetlerimiz sonucu baz istasyonunun zararlarını kavratmayı başardık ve mahallelilerle bir eylem kararı aldık. Kurulmaya başlanan baz istasyonu önüne birikerek protesto eylemi yaptık. Burjuva medyanın da geldiği eylem sayesinde, bir süreliğine de olsa baz istasyonu yapımını durdurmayı başardık. Başlangıçta duyarsız davranan mahalle halkı, bilinçlendikten sonra baz istasyonunun kurulmaması için biraraya gelmeye başladı.

Artık baz istasyonunun yapımını durdurmak için gereken tepkiyi göstermeye hazır durumdayız. Yerini kiraya veren kişi de mahalleden dışlanmaya başlandı. Birlikte örgütlü duruş sergilenmeden saldırıların geri püskürtülemeyeceği bu vesileyle bir kez daha görüldü.

Mamak'tan bir SY Kızıl Bayrak okuru

İsrail işgali yayılıyor...

Siyonist rejim Ortadoğu'yu bölgesel bir savaşa sürüklüyor...

Filistin halkının bağımsızlık ve özgürlük iradesi teslim alınamaz!

İsrail savaş makinası Filistin halkına karşı kıyım hareketini tüm hızıyla sürdürüyor. Ardarda gerçekleşen intihar eylemlerini bahane ederek intikam operasyonu başlatan siyonist devlet, Filistin bölgelerini askeri kuşatmaya alarak işgal bölgelerini genişletiyor. İşgal altında tuttuğu bölgelere roket ve bomba yağdırıyor. Filistin halkına boyun eğdirmek için hergün yeni bir şiddet operasyonu başlatarak cinayet ve katliamlarını derinleştiriyor.

Özellikle son haftalarda ilhakçı ve katliamcı saldırganlık tırmandırılarak, Filistinlilere acımasız bir şiddet uygulanıyor. İsrail Genelkurmay Başkanı Saul Mofaz, Filistinlilere yönelik saldırıların bilançosunu 600 Filistinli'nin öldürülmesi, 10 bin kişinin yaralanması ve 1200 kişinin de tutuklanması olarak özetliyor ve *"İsrail'e saldırı planı içinde olabileceğinden şüphe edilen militanların hedef alınmaları ordunun baş görevidir. Faal ve saldırgan bir siyasetimiz var"* diye ekliyor.

Genelkurmay Başkanı'nın ilan ve itiraf ettiği saldırgan ve işgalci politika Filistin halkına kan kustururken, bölgede de muhtemel bir savaşın patlak vermesine yol açmış bulunuyor. Hemen tüm gözlemciler, diplomatlar ve değişik odaklar Ortadoğu'daki durumun "güven ve umuttan yoksun" olduğunu dile getiriyor ve topyekün bir savaş ihtimalinden söz ediyorlar. ABD Savunma Bakanı Peter Rodman ise, "sanırım Ortadoğu'da ciddi bir çatışma tehlikesi doğuyor" açıklamasını yaparak, bölgede uygulamaya koymak istedikleri senaryoya ve izleyecekleri politikaya açıklık getirmiş oluyor.

Gelişmeler düz bir seyir izlemeyecek, çatışmaların bölgesel bir savaşa yol açıp açmayacağını birçok etken bir arada belirleyecektir. Fakat kesin olan, Ortadoğu'da birçok açıdan yeni bir döneme girildiğidir.

"Barış" planları eşliğinde tırmandırılan saldırganlık ve yayılan işgal hareketi

ABD emperyalizminin tam desteğine sahip İsrail siyonizmi, Filistin halkına yönelik tam bir vahşet sergiliyor. Bunu, şiddetin durması ve barış koşullarına uyulması masalları eşliğinde yapıyor.

Çatışmaların ilk haftasında kamuoyunun basıncıyla sözde barış çabası içinde görünen İsrail siyonizmi, bir taraftan da uzun süreli bir çatışmaya hazırlanıyordu. Ablukayı daraltarak Yahudi yerleşim merkezlerine duvarlar örüyordu.

Siyonist devlet tarafından barış çabası olarak sunulan, Filistin halkına köleliğin dayatılmasından ve kabul ettirilmesinden başka bir şey değil. Nitekim İsrail Dışişleri Bakanı Şimon Peres de bunu, "ABD'nin ortaya koyduğu ancak bugüne kadar uygulanmayan barış planı" olarak tanımlıyor.

"ABD'nin ortaya koyduğu plan" üzerinde Filistin yönetimiyle görüş alış verişinde bulunulduğunun söylendiği sıralarda, İsrail ordusu Doğu ve Batı Kudüs'te Hamas ve İslami Cihad militanlarının "terörist saldırılarını önlemek için" ablukayı sıklaştırdı. Gazze Şeridi'nin güneyini işgal etti, tanklarla ve iş makinalarıyla Filistin topraklarında 150

km kadar içeri girdi. Mısır sınırına yakın Filistin ulusal güvenlik kuvvetlerine ait karakollar roketlendi. Şimon Perez görüşme ve barış çıkırtkanlığı yaparken, Oslo Anlaşması'na rağmen, sınır ötesi operasyonlarla insanlar katledildi. Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi'nin düzenlediği saldırıya F-16 savaş uçaklarıyla yanıt verildi. Karakollar, güvenlik merkezleri ve evler yerle bir edildi.

Bütün bunlar, Filistin'i koşulsuz olarak masaya oturtma ve özerk yönetimi teslim alma amacı çerçevesinde yapılıyor. "Anlaşmadan yanayız" masalları eşliğinde katliamlar sürerken, İsrail ordusu görüşmelerin yapılmasına dahi tahammül göstermiyor. Katil Şaron, Peres'e Filistin yönetimiyle görüşme izni verdiği için, ordunun sert tepkisine hedef oldu. Siyonist ve ırkçı ordu, *"çatışmalar sürerken diplomasi yapmak Filistin tarafında zayıflık olarak algılanır, orduyla hükümet arasında çatlak varmış görüntüsü sunulmamalıdır"* diyerek, görüşmelerin yapılmaması ultimatomeni verdi.

ABD emperyalizmi ise, gelişmelerin ulaştığı aşamada ihtiyatlı davranma gereği bile duymadan, bütün bir faturayı Filistin'e yıkarak ve İsrail'i "militanca" savunarak, Filistin yönetiminden saldırıları mutlak bir şekilde durdurmasını istedi.

Siyonist saldırganlığın akıttığı kanın arkasında duran ve onu yönlendiren, bölgedeki katliamcı politikanın yürütücüsü olan ABD, buna rağmen teslimiyetçi yönetim tarafında müdahaleye davet ediyor ve ilkeli bir dış politikadan yoksun olmakla eleştiriliyor. Filistin parlamentosu konumundaki Yasama Konseyi'nin üyelerinden Hasan Aşravi, Amerikan Fox televizyonundaki konuşmasında, *"Bölgemizde kan gövdeyi götürüyor ve ABD'nin bu konuda hiçbir dış politika ilkesi yok. Bu sorumsuz davranış hem bütün bölgeyi hem de ABD'nin bölgedeki nüfuzunu ve çıkarlarını tehdit ediyor."* diyerek sızlanıyor. Aşravi bölgede akıtılan kanın arkasında ABD'nin olduğunu ve bu kanın tam da "ABD'nin bölgedeki nüfuz ve çıkarları" gereği akıtıldığını, bu çerçevede Amerika'nın son derece "ilkeli" bir dış politikası olduğunu çok iyi biliyor. Buna rağmen utanç verici bir yalvarış içine girmekten geri durmuyor.

İsrail siyonizminin ABD'nin desteği ve yönlendirmesiyle Filistin topraklarında yürüttüğü

ığrenç saldırganlığa ve katliamlara rağmen Filistin halkı mücadele kararlılığını sürdürüyor. Kendisine kabul ettirilmek istenen köleci barış karşısında bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini yükseltiyor. Siyonizmin korkulu rüyası olan intifada yayılıyor. İsrail intifada karşısında yeni önlemler almayı tartışıyor. Bunlardan en etkili olanının "Duvar formülü" olacağına inanıyor. Bu formüle göre, İsrail ordusu Filistin topraklarına girecek, direnişi ezecek, Batı Şeria ve Gazze'nin önemli bir bölümünü ele geçirdikten sonra Filistin-İsrail sınırına duvar örülecek.

Emperyalist güç odakları ve gerici bölge devletleri arasındaki çelişkiler derinleşiyor

Bölgedeki gelişmeler, emperyalist güç odakları ve gerici bölge devletleri arasında yeni çelişkilere ve eğilimlere yolaçıyor. ABD, AB ve diğer emperyalistler için her zaman önemli bir çekişme ve paylaşım alanı olan Ortadoğu sürekli bir emperyalist mevzilenme yarışına sahne oluyor. Her bir emperyalist güç bölgedeki mevzi ve çıkarlarını koruma çabası içinde. Değişik emperyalist odakların ve gerici bölge devletlerinin İsrail-Filistin çatışması karşısındaki tutumlarının seyrini, söz konusu çıkarlar belirleyecek.

Tüm Ortadoğu halklarına yönelmiş kanlı bir namlu olan İsrail Filistin halkına tüm vahşetini kusarken ve gelişmelerin giderek bir savaş durumuna varması beklenirken, farklı tutum ve çelişkiler de belirginleşiyor. ABD emperyalizminin İsrail'i cepheden savunması Arap dünyasıyla iplerin gerilmesine neden oluyor.

Suriye diğer Arap ülkelerinden İsrail'e karşı harekete geçmesini istiyor. Yıllardır sürtüşme halinde olan Irak ile Suriye yakınlaşması ve iki ülke arasındaki askeri işbirliği ABD'yi kaygılandırıyor. Bush'un İsrail'in saldırganlığına verdiği tam destek,

ABD'nin müttefiği olan Mısır ve S. Arabistan'da bile homurdamalara neden oluyor.

Bütün bunlara Arafat'ın diplomasi ve destek turu çerçevesinde Asya ülkelerine yaptığı ziyaretler eklenmelidir. Kahire'de Arap dışişleri bakanları toplantısına katılan Arafat, daha sonra Hindistan'a, ardında da Pakistan ve Çin'e geçti. Malezya'da ABD silahları tarafından vurulduğunu anlattı, Pakistan'da Filistin'e destek sözü aldı. Umman ABD'nin atamak istediği yeni büyükelçiye izin vermedi. Bölge halklarının tepkisi nedeniyle, ABD emperyalizmi bölgedeki işbirlikçi rejimleri dilediği gibi yönlendirmekte giderek daha çok zorlanacaktır.

Öte yandan, ABD-İsrail-Türkiye ittifakının özetlediği ABD Ortadoğu politikası, ABD emperyalizmi ile çıkarları çelişen öteki emperyalist ülkeleri de harekete geçirmektedir.

Bu gelişmeler eşliğinde İsrail bölgeyi kan gölüne çevirmeye devam ediyor. Filistin topraklarına ve halkına karşı füzelele, bombalarla ve tanklarla ölüm yağdırıp işgal saldırısını yoğunlaştırıyor. Bölge tam bir barut fıçısına dönmüş bulunuyor. Çatışmaların, kutuplaşmaların ve çelişkilerin bölgesel bir savaşı kaçınılmaz kılacak bir düzeyde olup olmamasından bağımsız olarak, hemen herkes emperyalist barışın çöktüğünü kabul etmek zorunda kalıyor.

Sözde barış yeniden Filistin halkının intifadına çarptı

ABD emperyalizmi tarafında dayatılan ve FKÖ'nün teslimiyetçi-ihanetçi politikasıyla gerçekleşen utanç verici sözde barış çökmeye mahkumdu. Zira bu, Filistin halkı için köleliği ifade eden, emperyalizmin ve onun bölgedeki kanlı namlusu olan siyonizmin çıkarlarına hizmet eden emperyalist bir barıştı.

Böyle bir barışın intifadaya çarpması kaçınılmazdı. Ve yükselen intifadanın bastırılmasının olanaksızlığı ise her geçen gün daha açık bir biçimde görülüyor. İsrail Genelkurmayı intifadanın 2006 yılına kadar süreceğini çaresizlik içinde açıklıyor. Gerçekte ise, bağımsız ve özgür bir Filistin yaratılana kadar sürececek olan intifadaya faşist kasap Sharon'un ve siyonizmin bastırması olanaklı değildir. Toprakları işgal edilmiş, özgürlüğü elinden alınmış bir halkı emperyalist kölelik koşullarında tutmanın ve teslimiyetçi-ihanetçi çizgiye razı etmenin sınırları sonsuz değildir. Filistin halkının yükselttiği mücadele sadece emperyalizmi değil, teslimiyetçi iradeyi de hedeflemektedir.

FHKC liderinin katledilmesinin politik anlamı

Emperyalizmin Ortadoğu politikası bölge halklarının tümü için daha fazla sömürü, yıkım ve ölüm anlamına gelmektedir. Ortadoğu halkları bunu emperyalizmin icraatları üzerinden ve bizzat kendi öz deneyimleriyle öğrenmişlerdir. Bu ise bölgede önemli bir anti-emperyalist mücadele potansiyel biriktirmiştir. Bu potansiyelin açığa çıkıp harekete geçmesinde, geçmişte olduğu gibi yeni dönemde de, Filistin direnişinin önemli bir rol oynayacağı kesindir.

Yeni Filistin direnişi sadece emperyalist egemenliğe ve özerk yönetimin teslimiyetçi çizgisine değil, fakat bir bütün olarak bölgedeki ihanete varan icazetçi-teslimiyetçi politikalara darbe vurmuştur. Bu zemin üzerinde devrimci akımların yeniden güç kazanmasını, devrimci çizgideki bir mücadelenin gitgide gelişmesinin koşullarını hazırlamıştır. Filistin halkının mücadelesi yayılıp gelişecek ve bu da giderek, bölgede Arap miliyetçiliği ya da İslam fundemantalizmi denetiminde yaşanan anti-emperyalist mücadeleye devrimci bir içerik kazandıracaktır. Bir dönemdir daha çok İslami akımlar üzerinde algılanan direniş, yeni dönemde gitgide devrimci akımları öne çıkaracaktır.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi lideri Ebu Ali Mustafa'nın katledilmesine tüm Filistin'de gösterilen büyük duyarlılık bunun ilk işaretlerinden sayılmalıdır. Bu olay Gazze ve Batı Şeria'da Filistin halkının ayağa kalkmasına neden olmuştur. Siyonist İsrail'in bu caniyane saldırısının FHKC gerillalarının bir İsrail üssüne yaptığı başarılı baskının sonrasına denk gelmesi bu çerçevede gözden kaçırılmamalıdır.

Ortadoğu'da yeni bir sürece girilmektedir. Devrimci temeller üzerinde gelişecek yeni bir anti-emperyalist dalganın koşulları gitgide olgunlaşmaktadır. Bu devrimci akımların kendini toparlamasını kolaylaştıracak, tersinden ise teslimiyetçi çizginin politik dayanaklarını zayıflatacaktır.

Ortadoğu'da en büyük tehlike...

İsrail'in nükleer gücü ve şantajı

John Pilger

George W. Bush babası tarafından başlatılan yeni soğuk savaşı tırmandırdığı şu sıralarda, projecilerinin dikkatini Ortadoğu'ya yöneltti. Irak'a uygulanacak yaptırımlar üzerine tartışılırken, Amerikan medyasında Irak'ın elinde bulunan kitlesel imha silahları tehlikesi ile (ki bu kez Saddam Hüseyin'in yeni atomsal iktidarı üzerine yoğunlaşıyorlardı) ilgili hikayeler yazılıp çiziliyor. Bu haberler merkezi Viyana'da bulunan Uluslararası Atom Enerji Dairesi (IAEA) tarafından yalanlandı. IAEA uzmanları, tahrip edilmiş durumdaki Irak'ın nükleer silah programına sahip olabileceği ile ilgili hiçbir işaret bulamadıklarını söylediler.

Dikkati başka yöne çekmek doğrusu çok büyük bir öneme sahip. Ortadoğu'da kitlesel imha silahlarını elinde bulunduran tek ülke İsrail. Hakkında hiç bilgi verilmeyen, şahinlerin İsrail'de Filistin İntifadası'nı bastıramaması karşısında, komutanları Ariel Sharon, en son çözüm olarak tüm atom silah ve cephanesiyle ülkeyi kurtarabilir gerçeği.

Bu olasılığa, *Cocert Action Quarterly* dergisinde John Steinbach da dikkat çekiyor. Steinbach atom sorununda uzman ve örneğin ABD'de nükleer ışınların tehlikesi ile ilgili çalışmaları bulunuyor.

Steinbach yazısında İsrail eski devlet başkanı Ezer Waizman'ın bir sözüne yer veriyor. "Nükleer sorun önem kazanmaya başladı ve bundan sonraki savaş konvansiyonel olmayacak."

Steinbach '50'li yıllardan beri yazıyordu: "ABD, İsraili atom bilimcilerini eğitti ve onlara gerekli teknolojiyi sundu, bunun yanında 1955 yılında 'Barış için atom' programı altında araştırma reaktörünü de İsrail'in emrine verdi."

Ve Fransa, Negev çöllerinde, Dimona isminde bir uranyum reaktörü ve plutonyum yeniden işleme tesisleri kurdu. Oysa İsraililer bunun "mangan işletmeleri veya tekstil fabrikası" olduğunu iddia etmişlerdi. Uranyuma karşılık İsrail, G. Afrika'daki beyaz ırkçı rejime "Apartheid bombası" üretmesini sağlayacak teknolojiyi ve mesleki bilgileri verdi.

1979 yılında, G. Afrika kıyılarında, Hint okyanusu üzerinde atmosferde atom denemesi yapıldığı ABD uydularınca çekilen fotoğraflarda açığa çıkınca, diye yazıyor Steinbach devamla, bunun üzerine İsrail, özenle seçtiği bilim adamlarından oluşan komisyonu aracılığıyla, önemli detayları aydınlatmayarak, her türlü ortaklığı ile ilgili şüpheleri temize çıkardı. Bu arada İsrail kaynakları, bunun gerçekte küçültülmüş İsrail nükleer gülle bombası ile ilgili üç deneme olduğunu dile getirdi.

Dimona'da teknisyen Mordechai Vanunu kahramanca çalışıyordu. Filistinlilerin haklarının savunucularından biri olarak Vanunu, dünyayı İsrail'in oynadığı tehlikeye karşı uyarmak zorunda olduğuna inanıyordu. Bu nedenle 1986'da ülke dışına gizlice bazı fotoğraflar çıkardı. Bunlar işletmelerin yılda 10-12 bomba imal edebilecek kadar plutonium ürettiğini ve en az 200 küçük bombanın imal edildiğini gösteren fotoğraflardı. Vanunu, kirli oyunlarıyla ünlü MOSSAD'ın bir oyunuyla, Londra'dan Roma'ya getirildi. Burada saldırıya uğradı ve uyuşturucu altında İsrail'e getirildi. Gizli Devlet Güvenlik Mahkemesi ona 18 yıl hapis cezası verdi. Vanunu bunun 12 yılını sadece ayakta durabilecek kadar büyüklüğü olan bir hücrede geçirdi.

Steinbach'a göre, bugün nükleer cephanelik, "İsrail'in askeri ve politik stratejisine kopmaz biçimde bağlı ve buna entegre olmuş" bulunuyor. İsrail balistik füzele ve bombalara sahip iken ve bunlar Moskova'ya kadar ulaşabilecek durumda iken, "cephanelerin bir kısmı nötron bombası, küçük termonükleer bombalar oluşturuyor. Bu bombalar öldürücü gama ışınlarını artırıyor, ama patlama etkisini ve uzun süreli ışınları azaltıyor, yani insanları öldüren ve cisimleri sağlam bırakan..."

Bunlar Reagan hükümeti döneminde Avrupa'da kullanılması ciddi tartışmalara yol açarak "sınırlanan" nükleer silahların aynısıdır ve fanatik Ariel Sharon belki onları işgal altında tuttıkları bölgelerden vazgeçmeyecekleri kararlılığının bir "ispat"ı olarak kullanabilir.

"Araplar petrole sahip olabilirler. Ama bizim de kibritimiz var" demişti, Sharon başbakan olmadan önce. Steinbach böylesi bir tehdit, "İntifada için olası uluslararası destek eğilimlerinin büyümesiyle Bush hükümetinin yalpalamaya başlaması halinde, Bush hükümetini İsrail yönünde karar vermesi için zorlamada kullanabilir" diyor.

Francis Perrin, eski Fransa nükleer silah programı şefi; "Biz İsrail bombasının Amerikalıları hedef aldığını düşünmüştük, Amerikalılara atılacağı anlamında değil, aksine eğer sizden bunu talep edersek siz de bize kritik durumlarda yardımcı olmazsanız... O zaman biz de atom bombalarımızı kullanırız" diyorlar.

Kendi rejimlerini en anlamlı eleştirenlerden biri olan İsrail Shahak'ı, 25 yıl önce Kudüs'te İbrani Üniversitesi'nde organik kimya profesörü olduğu yıllardan tanırım. İsrail Shahak, Varşova gettoları ve Bergen-Belsen ölüm kamplarından hayatta kalanlardandı. İsrail toplumunun kutuplaşma döneminde o cesaretini ve bilincini korumuştur. 3 yıl önce bana şunları söylemişti: "Barış her zaman İsrail'in hedefi olarak algılanır, bence İsrail politikasının prensibi bu değil, aksine, asıl gerçek İsrail'in etkinliğini ve hükümdarlığını genişletme arzusudur."

Onun o zamanlar söylediği şeylerden bir tanesinin dışında herşey bugün gerçekliğini gösterdi. "İsrail bir savaşa hazırlanıyor, gerekirse atom savaşına, kabul etmediği iç değişiklikleri engellemek için. İsrail çok açık ki, bu amaç için, emrinde bulunan tüm olanakları, sonunda nükleerleri de kullanmaya hazır."

Junge Welt/11 Haziran 2001

(John Pilger, Avustralya'da yaşayan bir dökümantar filmci ve yazardır.

Başlıklar SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur...)

ICE-Werk Süd işçisi direnişi kazanmak zorunda!

Alman tekelleri birçok alanda olduğu gibi demiryollarında da birçok işyerini yok ediyor. Özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim ve toplu çıkışlar yayılıyor ya da bir işyerinin bir kısmını kapatıyorlar. 1990'dan bu yana özellikle Nürnberg şehrinde birçok işyeri kapatıldı. Ufak tefek işletmeleri saymazsak Grundig, AD Trans, ABB, Alcatel, Gayer kapatılanlar arasında. Şimdi ise sıra Devlet Demiryollarında (DB).

ICE-Werk Süd, 720 işçi ve 160 gencin çalıştığı, yılda 50 adet ICE treninin bakım ve onarımının yapıldığı tamirhanedir. Demiryollarını alan firma bu kısmı 2003 yılında kapatmak istiyor. İşveren sendikaya işletmenin kapanacağına dair bir yazı yollamış.

Bizler iki ayrı fabrikada çalışan Bir-Kar çalışanları olarak 26 Ağustos günü, direnişte olan işçilerin çadırını ziyaret ettik. 3 saat süren sohbetten sonra röportajımızı yaptık. Bizden bir hafta önce de Man Fabrikası'nda çalışan 30 işçi arkadaş çadırı ziyaret etmiş. Ziyaretimiz esnasında önce kapıda görevli Türkiyeli bir işçi arkadaşla görüştük ve röportaj yaptık. Bir adet de *SY Kızıl Bayrak* bıraktık.

“Sistem değişmeden hiçbir şey değişmez”

Bir-Kar: Bizler fabrikada çalışan işçileriz. Direnişizi duyduk, hem sizinle dayanışmaya hem de Türkiye’de ve burada dağıtım yapılan haftalık bir işçi gazetesi olan *SY Kızıl Bayrak* adına röportaj yapmaya geldik.

İşçi: Adım Mustafa, Malatya’lıyım. Gelişinize memnun oldum. Elbette röportaj yapabiliriz. İyi olur.

Bir-Kar: Kaç senedir burada çalışıyorsunuz?

İşçi: 4 yıl çalıştım. Sonra ayrıldım. Askerlik sorunu vs. vardı. Tekrar aynı yerde işe başladım. 1 yıldır çalışıyorum.

Bir-Kar: Sendikali mısınız?

İşçi: Hayır değilim. Olsam iyi olacaktı ama üye olmadım.

Bir-Kar: Şu an siz işbaşı yapıyor musunuz? Yoksa grevde misiniz?

İşçi: Sendika mektup aldı işverenden. 2003 yılında burası kapanacak diye. Bundan dolayı uyarı grevi

başladı. Hem çalışılıyor hem de grevdeyiz. Sendika ne diyorsa öyle oluyor. Şimdilik bu uyarı grevi ve işvereni pazarlığa oturtmak gibi bir amacı var.

Bir-Kar: İşçiler özellikle Türkiye’li işçiler ne diyorlar bu duruma?

İşçi: Gençler pek umursamıyor. Özellikle de bekarlar. Burası olmazsa başka yere giderim diyenler var. Hatta iş arayanlar bile var. Diğer kesim ise işyerimiz kapanmasa iyi olur diyorlar.

Bir-Kar: Bu gidişe ne diyorsunuz?

İşçi: Burası böyle. Türkiye desen bambaşka. Sistem diye bir şey kalmamış. Sistem bozulmuş. Sistem değişmeden hiçbir şey değişmez.

“Sonuna dek direneceğiz!..”

Türkiyeli işçinin ardından eyleme katılan Alman bir işçiyle konuştuk bu kez

Bir-Kar: Kaç gündür direniştesiniz ve hangi eylem biçimleri uyguluyorsunuz?

Petra: Adım Petro Wedel. 31 Temmuz’dan beri direnişteyiz. Dönüşümlü açlık grevi eylemi yapıyoruz. Şu gördüğümüz zincirlerle kendimizi bağlıyoruz. Ve bugün 32. doğum günüm. Doğum günümü gördüğümüz gibi burada kutluyorum. Direnişimiz uyarı amaçlı, tez elden akıllarını başlarına alsınlar. Sonuna dek direneceğiz.

Bir-Kar: Destek ve dayanışma nasıl?

Petra: Biz ummadığımız oranda destek ve dayanışma gördük. Basın direnişi ciddiye alıyor. Sendika ciddiye alıyor. Halkın desteği de çok iyi. Diğer sendika ve fabrikalardan gelen destek oldukça iyi. Bu moral ve destekle kazanacağız.

Bir-Kar: Birçok işyeri yok oldu. Başta da Grundig olmak üzere buralarda çok ciddi direnişler olmadı veya yeterli destek sağlanamadı. Bu deneyimler ışığında buranın kazanması veya kaybetmesinin doğuracağı sonuç nasıl olur sizce?

Petra: Şunu çok iyi biliyoruz, bugüne kadar olanlar burada yaşanmayacak. Çünkü şunu da iyi biliyoruz, şu an Nürnberg bölgesi buraya bakıyor. Buranın kazanması Nürnberg’in kazanmasıdır. Bundan dolayı biz sadece kendimiz için değil, bölge için de direniyoruz.

(Ziyarete gelen diğer işçi arkadaşlar da bu görüşe katıldılar...)

Bir-Kar: Peki görüşmeler hangi aşamada?

Petra: Sendika işverenle görüşmek için randevu almış. Şu andaki duruma bakılırsa işverenin tavrında bir yumuşama var. Sonuç önümüzdeki günlerde belli olur.

Bir-Kar: Buradaki işçi bileşimi nasıl?

Sendikacı: %5’i Türkiye’li ki büyük çoğunluk budur. Diğer uluslardan arkadaşlar çok az.

Bir-Kar: Türkiye’li işçilerin direnişteki yerleri ve tutumları nasıl?

Petra: Biz memnunuz. Sabah akşam hep uğruyorlar. Bir ihtiyacımız var mı diye soruyorlar. İhtiyaçlarımız konusunda bir hayli yardımcı oluyorlar.

Bir-Kar: Bize yönelik söyleyeceğiniz bir şey var mı? Herhangi bir ihtiyacımız var mı?

Petra ve yanındaki bir işçi: (Yaşlı birini yanımıza çağırdılar). Bizim adımıza bu çeki yazan (aynı zamanda Nürnberg Yazarlar Sendikası Başkanı) Walter Zahorka, bizim için her salı saat 15:00’de eğlence tertipliyor. Manevi desteğiniz olursa iyi olur.

Görüşmeden sonra Nürnberg Yazarlar Sendikası Başkanı kendini tanıttı, sonra Nazım’ın şiirinde bir mısra okudu ve Nazım’la Prag’da görüştiklerinden bahsetti. Bizden folklor ekibi istedi. Biz de folklor ekibimiz olmadığını söyleyerek her yıl 1 Mayıs’ta olduğu gibi Nazım’dan Almanca-Türkçe şiirler okuyabileceğimizi belirttik. 5 Eylül Salı günü için randevulaştık. İşçiler görüşmemizden çok memnun kaldılar. Walter Zahorka, dayanışma için bir gün ve gece kendini kapıya zincirlemiş.

3 saat süren görüşmemiz oldukça iyi geçti. Anamlı tartışmalar yaşandı. Ve görüş alışverişinde bulunduk. Zahorka, eğer röportaj gazetede yayınlanırsa kendisine bir tane iletmemizi istedi, arşivine koyacağını belirtti.

Silaha, savaşa değil sağlığa, eğitime ve işyerlerimizin korunmasına bütçe!

Yaşasın Ice-werk Süd işçilerinin direnişi!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Bir-Kar/Nürnberg

Aktif Dağıtım işçileri eylemde

Türkiye genelinde yaklaşık 1200 işçinin çalışmakta olduğu ve kurye dağıtım işlerinin yapıldığı Aktif Dağıtım işletmeleri eylemlerle gündemde. İstanbul’da da yaklaşık 1 haftadır 600 Aktif Dağıtım işçisi eylemde bulunuyor. İstanbul’daki eylem sendikal örgütlenme talebiyle sürüyor. Türkiye’nin birçok yerinde temsilcilikleri bulunan bu firmada TÜMTİS Sendikası son süreçte örgütlenme çalışması yürütüyor. Şirketin 60 kişinin çalıştığı İzmir Şubesi’nde ise yapılmakta olan eylemin nedeni işçilere daha önce imzlatılmış olan istifa dilekçelerinin iptal edilmemesi. İşverenler tarafından sigortalı tüm işçilere 3 ay önce imzlatılmış bu istifa dilekçelerinden amaçlanansa, bir sendikal girişim esnasında işçilere karşı koz olarak kullanmak.

Oldukça zor şartlarda ve az ücret karşılığında çalışan Aktif Dağıtım işçileri aynı zamanda çalıştıkları süre boyunca işverenin keyfi uygulamalarına maruz kaldıklarını dile getiriyorlar.

Birkaç ay önce Türk-İş TÜMTİS tarafından

başlatılan örgütlenme girişimini kırmak için daha önce işçilere imzlatılmış olan istifa dilekçeleri işveren tarafından koz olarak saklanmakta. Bu koşullarda yasal dayanakları elinde bulunduran işveren, buna rağmen eylemliliğe tüm Aktif Dağıtım işçilerinin katılmasıyla birlikte zora girecek. Çünkü uzun zamandır aynı işi yaparak ustalaşan işçilerin yokluğu, dağıtılması gereken acil evrakların ulaştırılmamasına neden olacak. İzmir’in yanısıra İstanbul’da da direnişin devam etmesi ise motivasyon açısından işçileri süreç içerisinde olumlu olarak etkileyebilecek bir olanak. İstanbul’daki direniş sendikal örgütlülük ve işten çıkarmalara karşı sürdürülmekte.

Bu eylemde en çok göze çarpansa işçilerin karşısına işveren olarak çıkan zatların geçmişi. Bugün polisi işçilere karşı teşvik edip onlara çay, yemek ısmarlayanlar, geçmişin TDKP ya da Dev-Yol geleneği içinde yer almış kişiler.

Aktif Dağıtım işçileri 4 gündür sabah sekizden akşam beşe, altıya kadar şirketin önünde

beklemekteler. Her direnişte olduğu gibi bu direniş de işçilerin bilinçlenme sürecini hızlandıracak ve böylece dost-düşman daha iyi ayırt edilecek.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kürtler açısından barışın anlamı!..

Kuşkusuz Kürtlerin de bir barış politikası olmalıdır. Ancak her şeyden önce kendi kaderleri, yaşamları ve gelecekleri ile ilgili bir programları, özgürlük ve bağımsızlık ufukları, aynı anlama gelmek üzere bir iktidar perspektifleri olmalıdır. Barış anlayışı ve politikası, böyle temel bir programa ve perspektife bağlandığı zaman bir anlam, bir değer ve devrimci bir öz ifade eder. Devrimci bir programa, devrimci iktidar perspektifine oturmayan barış anlayışı ve politikalarının, reformizm bile denemeyecek teslimiyetçi bir çizgi anlamına geleceği çok açıktır.

Barışın genel, evrensel bir tanımı, ölçüleri ve olmazsa olmaz önkoşulları var. Kuşkusuz her savaşın sonunda öyle veya böyle bir barış anlaşması yapılır. Ama unutmamak gerekir ki, yapılan bu barış anlaşması savaş sürecinde kendini kabul ettiren iradenin damgasını taşır. Eğer savaşta taraflar yenilememişse, bu durumda ortaya çıkan barış da bu durumu yansıtır. Başka bir deyişle savaş nasıl ki politikanın şiddet araçlarıyla sürdürülmesiye, barış da genelde politikanın, özeldede savaş politikasının şiddeti yoğunca içeren, ama çıplak şiddet araçları yerine müzakereler, pazarlıklar gibi araçlarla devamıdır. Burada barış politikasını, barış görüşmelerini politikadan, savaş politikasından, tarafların güç konumundan, güç ilişkilerinden, başka bir ifadeyle açığa çıkan ve potansiyel güç ilişkilerinden bağımsız düşünmek mümkün değildir. Dolayısıyla nasıl ki savaşta kendi iradesini, kendi politik hedeflerini zorla, şiddet araçlarıyla hasım tarafa kabul ettirmek esassa, bu savaşın tanımı ise; barış da, savaşta yakalanan üstünlüğü, potansiyel güç olanakları ve ilişkilerini de kullanarak masa başında karşı tarafa kabul ettirme girişimidir. Silahlarla savaş meydanlarında kazanılan üstünlüğü karşı tarafa kabul ettirerek kalıcılaştırmak, meşruiyet kazandırmak savaş diplomasisinin temel işidir. Burada sadece araçlar biçim değiştirmiş, yoksa politik hedefler aynıdır.

Bir kez daha vurgulamakta yarar var: Savaşın da, politikanın da, diplomasinin de, barışın da dili güçtür, kuvvettir. En sıradan bir hak elde etmenin, kazanılan bir hakkı ve olanağı tescil ettirmenin tek bir dili vardır. Bu da güçten başka bir şey değildir. Bu dünyada, bu emperyalizmin barbarizm aşamasında politikanın temel, ana yasası budur. Politikanın ardında hatırı sayılır bir güç varsa o etkili olabilir, dengelerde söz sahibi olabilir. Bunun dışında söylenecek en tumturaklı laflar bile laf olmaktan öte bir anlam ifade etmez!

Burada devam etmeden kısa bir örnek verelim: 15 Şubat'tan önce PKK, Türkiye ve Ortadoğu, hatta Avrupa ve dünya siyasal düzleminde politik bir ağırlığa ve etkiye sahipti. Çünkü açığa çıkardığı bir halkın iradesi, politik hedefleri ve bunu hayata geçiren mücadele araçları vardı. Kendi kaderine sahip çıkmak için ayağa kalkın bir halk politik bir güçtür, kurulu düzenler için bir tehdittir. Ancak 15 Şubat'tan sonra Kürtlerin önce bağımsızlık ve özgürlük amaçları yok edildi, iktidar ufukları karartıldı. İdeolojik, politik ve stratejik-askeri açıdan silahsızlandırıldı. Bir halkın bu biçimde iradesizleştirilmesi ve her açıdan silahsızlandırılması, hatta iradesinin düşmanın politikalarına bağlanması durumunda o halkın politik bir ağırlığı, etkisi ve daha önemlisi bir itibarı kalır mı? Kalmadığını, bu son iki yılı aşkın süre fazlasıyla doğrulamıştır.

Devam ediyoruz. Evet, Kürtlerin bir barış politikası olmalıdır. Ama her şeyden önce Kürtlerin bir iradesi

olmalıdır, kendi yaşamı ve geleceği üzerine kendi söz söyleme ve karar verme durumu ve gücü olmalıdır. Bugün Kürtlerin ortada etkili, kendi çıkarlarını esas alan bir iradeleri var mı? İmralı'ya bağlanan irade Kürtlerin iradesi olabilir mi?

Kürtler öncelikle kendi omuzları üzerinde kendi kafalarını taşımak durumundadırlar. Bunu başardıkları zaman, bunun olanaklarını ve kurumlarını yarattıkları zaman kendi çıkarlarına uygun savaş ve barış politikalarını yapabilir ve izleyebilirler. Ters durumda, en hafif yorumla, havanda su dövmekten öte bir şey yapmış olmayacaklardır.

Barışın genel bir tanımı, ölçüleri ve temel koşulları var: Öncelikle barış süreçlerinde taraflar var ve bunlar birbirini tanırlar. Taraflardan biri diğerini kimliği ve varlığı ile tanımıyorsa, orada bir barış sürecinin başlaması denilen şeyi de barış olarak tanımlamak mümkün değildir. Kürtleri inkar eden, varlığını ve kimliğini yok etmeyi kendi varlık koşulu sayan, bütün ideolojik, politik yapılanmasını, idari kurumlaşmasını buna göre biçimlendiren, iç ve dış politikasını buna göre çizen bir devletle, bu konumunda en sıradan bir esneme yapmayan ve bunu her defasında şiddetle tekrarlayan TC ile barışmak ne demek? Ya da böyle bir devlete Kürtlerin haklarını kabul ettirmenin yolu nereden geçer? Yalvarmakla mı, hak ve "barış" dilenciliği yapmakla mı?

TC seni tanımıyor, senin onun nezdindeki adın "terörist", "eşkiya"dır. Ama sen ona "devletim" diyorsun, "sana hizmet etmeye hazırım" diyorsun ve bunun adına da "barış mücadelesi", "barış süreci" diyorsun! Diğer koşulları ve ölçüleri bir yana bıraksak bile, ortada taraflardan birinin açıktan açığa diğer tarafı reddetmesi ve aşağılaması söz konusu; taraflardan biri inkar ediyor, diğerini tanımıyor ve tüm şiddet araçlarıyla bastırıyor; diğeri ise her açıdan teslim olmuş, iradesini yitirmiş, amaçsızlaşmış ve af dilenciliği yapıyor. Gerçekten Kürtler için bu onur kırıcı durumu "barış süreci" olarak tanımlamak mümkün mü?

Hadi diyelim bu süreç "barış süreci", İmralı Partisi'nin azami hedefi nedir? Kimi kültürel kırımlardan öte bir programları, istemleri var mı? Yok! "Var" diyen varsa 7. Kongre programına baksın!

Kaldı ki sorun, bundan önce bir halkın kendi özgür iradesine sahip olması, bunu kurumsal bir ifadeye kavuşturmasıdır.

Bir: Kendisinin saygın bir taraf olarak kabul edilmediği;

İki: Ortada bir görüşme platformunun olmadığı;

Üç: Bu yaklaşımın özgürlük ve bağımsızlık, iktidar ufkuna oturmadığı;

Dört: Sonuç almanın temel koşulu olan politik güce dayanmayan bir sürecin barış süreci olması mümkün değildir, bu, olsa olsa teslimiyet sürecidir. Bunun karşılığı ise af dilenciliğidir...

Kürtler yıllardır "barış", "barış süreci" adına yollarda yürütülüyor, çeşitli mücadele biçimlerine yöneltiliyor. 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla çeşitli etkinlikler düzenleniyor. "Ankara Yürüyüşü" bunlardan en önemlisi olarak değerlendiriliyor. Politik Kürtlerin önemli bir bölümü yine bu etkinlikte şu veya bu düzeyde yer alacaklardır. Burada en önemli itici etken Kürtlerin ulusal istemleri ve bu noktadaki kararlılıklarıdır. Yıllardır geliştirilen bilinç karartması, çarpık ve teslimiyetçi barış politikaları ciddi bir yanılmalı durum yaratsa da yine de Kürtler ulusal istemlerinden vazgeçmiyor. Paradoksal da olsa anılan

etkinliklerde yer alıyor. Elbette yıllardır verilen mücadele, bunun ortaya çıkardığı bilinç ve duygular düzeyi bunda en önemli bir etken. Bu düzeyin kısa sürede tümden yok edilmesi ise mümkün değildir...

Anılan yürüyüş ve etkinlikleri, temel ölçülere ve ilkelere vurduğumuzda, Kürtlerin temel çıkarlarına ve özgürlük istemlerine vurduğumuzda, gerçek anlamda bunları "barış politikası"nın etkinlikleri olarak değerlendirmek mümkün mü? Kimileri bu süreci ve o bağlamda geliştirilen etkinlikleri "reformizm" olarak değerlendiriyor. Hayır, bu da doğru bir değerlendirme değildir. Af dilenciliğinden öte bir anlamı olmayan, Kürdün iradesinden kırımlar bile taşımayan, saygın bir taraf olarak kabul edilmeyi bile "TC özgündür" içi boş laflarıyla geçiştirerek dışlayan, Kürtler ve devrimci yurtseverler açısından özünü boşaltma hareketinden başka bir şey olmayan bu süreci ve etkinliklerini ne pasifizm, ne reformizm, ne de başka bir terimle tanımlamak mümkün değildir. Bu, herhangi bir teslimiyet de değildir. Bu, tarihsel değerlerimize kadar uzanan bilinç, ruh ve bellek katliamı hareketidir...

Kürtlerin bugünkü temel sorunu, savaş mı, barış mı sorusu değildir!

Kürtlerin temel sorunu, iradelerini İmralı ipoteğinden kurtarma, bağımsızlık ve özgürlük programlarına sahip çıkma, bunu politik bir güce ulaştırma, başka bir ifadeyle özgür iradelerini kolektif kurumlaşmaya ulaştırma sorunudur. Barış ve savaş sorunları ve tartışmaları ancak bu bağlamda bir anlam kazanır. Elbette her şeye sıfırdan başlanmıyor. Son 25-30 yılda yaratılan sayısız değer, mevzi ve kazanım var. Bunlar bizimdir. Bu tarihsel sürecin devrimci eleştirisi ve devrimci tarzda aşılması ile anılan temel sorun, yani Kürtlerin özgür iradelerini ipotekten kurtarma ve kurumlaştırma, bunu ulusal ve uluslararası dengelerde ağırlığı olan saygın politik bir güce dönüştürme sorunu çözüm yoluna girer, süreç içinde çözülür!..

Barış kavramının en yoğun ve yaygınca tartışıldığı günümüzde, Kürtler açısından barışın anlamını ana çizgileriyle hatırlatmakta yarar görüyoruz:

Bir: Önkoşul olarak Kürtleri, varlıkları ve kimlikleriyle kabul etmeyen hiçbir girişim ve süreç onurlu barış olarak tanımlanamaz!

İki: Kürtlerin özgür iradelerine dayanmayan ve onun damgasını taşımayan hiçbir girişim ve süreç barış adını hak edemez!

Üç: Kürtlerin özgürlüğünü, Kürtlerin kendi kaderlerini belirleme, yaşamı ve geleceği üzerinde söz söyleme ve karar verme hakkını içermeyen, bunu somut olarak kurumlaştırmayan her barış anlaşması Lozan'ın güncelleştirilmiş bir versiyonundan başka bir şey olmayacaktır. Lozan ise dörde parçalanmış ve sömürgeleştirilmiş Kürdistan'ın hukuksal temelidir.

Kürtler, bu üç ölçüye vurarak içine çekildikleri süreci değerlendirmeliler ve ona göre kendilerine dayatılanın barış süreci mi, yoksa barış cilasıyla süslenmiş ve üstü örtülmüş teslimiyet ve tasfiyecilik batağı mı olduğuna karar vermelidirler!

Elbette güç yasasının egemen olduğu bir dünyada Kürtler güç olmadan bir kırıntı dahi elde edemezler.

Peki, güç olmayanların, hatta amaçlarını ve tüm silahlarını yok edenlerin bir politik ciddiyetleri, ağırlıkları ve saygınlıkları olabilir mi?

İradesi ve saygınlıkları olmayanların barışı da olmaz!

Sarıgazi 3. Sanat ve Kültür Festivali...

Gereğince değerlendirilemeyen kitlesel bir etkinlik

Bu yıl üçüncüsü düzenlenen Sarıgazi Sanat ve Kültür Festivali 24-26 Ağustos'ta halka açık ve ücretsiz yapıldı. Anadolu yakasındaki değişik bölgelerden insanlar festivale ilgi gösterdiler. Sarıgazi Belediyesi'nin bu festivali halka açık düzenlemesinde Belediye Başkanı Fikret Şahin'in emekçi kökenli olmasının payı var.

Festivalin birinci gününde halk oyunları ile Musa Eroğlu büyük ilgi gördü. 2. gün Genco Erkal, Emre Saltık ve Grup Çığ kitleyi oldukça coşturdu.

Genco Erkal'ın sunduğu Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan tiyatro kitleye anlamlı mesajlar verdi. Şiirler okunurken alkışlar ve ıslıkların yükselmesi, kitlelere hitap eden bir oyunun emekçiler tarafından yoğun bir ilgiyle karşılanabileceğini gösterdi. Ve aynı zamanda, sanatın ancak toplumun ezilen çoğunluğunun sorunlarını işlediği ve çözüm yolu gösterdiğinde emekçiler tarafından sahiplenilebildiğini...

Emre Saltık kısa bir konuşma yaparak, insanların ekonomik sıkıntılar ve bir dizi sorunla karşı karşıya olduğunu vurguladı ve kendisinin bu sorunları işleyen türküler okuyacağını söyledi. "Dağlar dağlar" türküsünü Ölüm Orucu direnişçilerine armağan etti. Kitle zafer işaretleri ve havaya kalkan yumruklarıyla türküyü eşlik etti.

Grup Çığ ise en fazla gençliği coşturdu.

Festivalin sonuncu günü verilecek konserin saat 19:00'dan sonra başlayacak olmasına rağmen insanlar saat 16:00'da alanı doldurmaya başlamışlardı. Festivalin ilk iki günü katılan kitlenin en az dört katı kadar bir kitle gelmişti. Konsere katılan kitle yaklaşık 35 bin kişiyi buluyordu. Ama bu kadar insanın biraraya toplandığı bir yerde devrimci etki ve çalışma zayıf kalmıştı. Üç gün boyunca slogan atılmadı. Pratik faaliyet ise daha çok 3. gün hissedildi.

Devrimcilerin alandaki faaliyetleri

Festivale katılan kitle devrimci etkiye açtı, ancak devrimci müdahalenin zayıf kaldığı yerde bunu değerlendirmek mümkün olamadı. Bu nedenle, konserlere gösterilen ilgi devrimci politik yayınlara ve etkinliklere gösterilmedi.

Devrimci yapılar üç gün boyunca standlarından gazete satışı, yer yer bildiri veya bülten dağıtımını yaptılar. Alanda illegal tek faaliyet, TKİP'nin yaygın olarak yaptığı kuşlamalar oldu.

Direnisteki Aymasan işçileri de kendi elişlerinden oluşan bir stand açtılar.

Biz de kendi standımız ve yayınlarımızla alana politik müdahalede bulunmaya çalıştık. Ancak teknik hazırlıksızlık ve önden bir planlamanın olmaması, etkin bir müdahaleyi zayıflattı. Şenlik boyunca bildiri dağıtımını ve gazete satışı yapıldı. Gazete satışı sırasında sözlü ajitasyon ve propaganda ilgi çekti.

Şenliğin son günü F tipi saldırısı ile ilgili ortak imzalı bir kuşlama ve alanda ortak bir eylem yapıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde, "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Katil devlet hesap verecek!" vb. sloganlar atıldı.

Ölüm Oruçları'nda 300'lü günlerin geride bırakıldığı ve suskunluğun hakim olduğu bir dönemde bu tür bir eylem anlamlı olsa da, böyle bir direnişi şenliğe taşımada daha değişik araçlar seçilebilmeliydi. Binlerce işçi ve emekçiyi biraraya getiren bu türden etkinliklerde alana kendi politikalarımızı taşımak, ortamı politikleştirmek için daha etkili araçları ve olanakları kullanmamız gerekiyor.

Sarıgazi'den SY Kızıl Bayrak okurları

İzmir Hücre Karşıtı Platform'un söyleşisinden notlar

25 Ağustos günü İzmir Hücre Karşıtı Platformu saat 18:30-21:00 saatleri arasında MKM'de "Cezaevleri ve Son Süreç" konulu bir söyleşi düzenledi.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı söyleşi programında şiir ve müzik dinletisi ile dia gösterimi planlanmıştı. Ancak *Vatan* ve Yaren Kültür Merkezi'ne yönelik operasyonlarda müzik grubu üyesi gözaltına alındığı için müzik dinletisi iptal edilmek zorunda kaldı.

F tipi hapisanelerde (özellikle Kırıklar F Tipi Cezaevi'nde) yaşanmakta olan tecrit ve izolasyonu aynı zamanda tredman uygulamasının başlangıcını Baro Cezaevi Komisyonu avukatlarından Av. Bahattin Özdemir açıkladı. Diğer iki konuşmacı ise genel süreci anlatan konuşmalar yaptılar. Av. Bahattin Özdemir, konuşmasında şunları söyledi: "*Biz sadece gidiyoruz, izliyoruz. İzlenimlerimizi rapor haline getirip ilgili yerlere aktarıyoruz. Tredman uygulaması henüz başlamadı. Ama din dersi, sosyologlar ve psikologlarla hazırlık içerisinde. Birkaç yıla kalmaz tredman uygulamasına başlayabilirler. Çünkü tredman 'sessiz ölüm', diğer bir deyişle 'temiz ölüm' demektir. Bunun için yetişmiş eğitilmiş personel şu anda yok.*"

İzleyici konuklar sorularıyla sorunu genel boyutları ile tartışmak yerine Hücre Karşıtı Platformu'nun geldiği noktayı tartışmaya çalıştılar. Bu nedenle söyleşi kısır döngüye dönüştü. Ardından şiir dinletisi verildi ve dia gösterimi yapıldı. Bu sırada konukların yarıya yakını gitmişti. Çünkü bu tür kısır tartışmalara kimsenin tahammülü kalmamıştı.

Sonuç olarak, geline aşamada hem devlet, hem tutsaklar, hem de toplumsal muhalefet cephesinden bir tikanıklık yaşanmaktadır. Bu çerçevede söyleşi de, tikanıklığın nasıl aşılabileceğini konuşulmalı, tartışılmalı ve önümüzdeki süreci kucaklayan bir eylem programı hazırlanabilmeliydi.

Fakat bizlerin ufku geniş olmalı. Süreci anlamının ve anlatmanın ötesinde uzun erimli bir mücadele perspektifi geliştirmek ve buna uygun eylem ve etkinlik programları planlamak durumundayız.

SY Kızıl Bayrak okuru/İzmir

Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok!

Ben bir inşaat işçisiyim. Cevahir Holding'in Şişli'de yaptırdığı otel inşaatında çalışıyorum. Burada çalıştığım süreçte şunu bir kez daha çok iyi gördüm ki, burjuvazi işçilerin yalnızca alınterini, yarattığı artı-değeri sömürmekle yetinmiyor. Kâr daha fazla kâr hırsıyla emekçilerin kanları ve canları üzerinden servetine servet ekliyor.

Burada çalışma koşulları çok ağır. İnsana 1900'lü yılların Rusya'sını konu alan romanları hatırlatıyor. İşçilerin büyük çoğunluğu Kürdistan ve Anadolu'dan gelen gurbetçi işçiler. Yaşamlarını sürdürebilmek için analarını, çocuklarını, eşlerini bırakıp buraya çalışmaya gelmişler. 200 kadar işçinin büyük çoğunluğu taşeronlara çalışıyor. Çoğu inşaat bit, pire dolu koğuşlarda kalıyor. Günde üç öğün iki çeşit yemek ve biri mutlaka pirinç pilavı. Akşam ise yine öğlen verilen yemek tabii ki. Bayat ekmele ve yemekhanede başınıza damlayan yağmur suyuyla birlikte.

İş kazaları ise burada olağanlaşmış artık. İki hafta içerisinde bir işçi vinçten düşerek yaşamını yitirdi. Biri ise ışık takılmadığından dolayı bodruma düşerek 10 gün rapor aldı ve ölümden döndü. Polis sözde gelip inceleme yaptı, ama hiçbir önlem alınmadı ve hiçbir ceza verilmedi. Hergün ayağına çivi batan, kafasına tuğla düşen, çukura düşüp bacağını kıran birçok işçi oluyor. Ne bir önlem, ne de sağlık görevlisi ya da sağlık malzemesi var. İnsanlar kendi başlarının çaresine bakıyorlar. Çoğu zaman kesilen yere bir bez parçası sarılıyor, hepsi bu.

İşte yalnızca alınterimizi değil kanlarımızı akıtarak inşaa ettiğimiz bu cehennem yarın bir avuç asalağa cennet olacak ve bizi o zaman kapıdan içeri bile sokmayacaklar. İçeride şampanya patlatıp havyar yiyecekler.

Tüm bu ağır çalışma ve yaşam koşullarına karşı işçilerden bir tepki henüz yok. Fakat alttan alta biriken bir öfke ve bilenen sınıf kını var. Sık sık söylenen birlik olmalıyız sözü, birbirine karşı güvensizlik, deneyimsizlik, işsiz kalma korkusuyla, henüz pratikleştirilemiyor. Ama herkes bunun böyle gitmeyeceğinin, bir şeylerin değişmesi gerektiğinin farkında.

İşçi ve emekçilerde düzene karşı artan öfke ve güvensizliğin açığa çıkartılması, sınıfa karşı sınıf savaşının örgütlenmesi görevi ise komünistlerin omuzlarında Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok!

İstanbul'dan bir inşaat işçisi

Mücadele

Postası...

Siz hiç kayıp yakını oldunuz mu?

Dünyanın birçok ülkesinde kayıp olayları yaşanıyor. Bu, bugün yaşanıyor ve yarın da yaşanacak. İnsanlık yaşadıkça, sınıflar mücadelesi varoldukça, ulusal mücadeleler sürdükçe gözaltında kayıplar da olacak...

Kayıplar hakkında birçok yazarın, aydınının, insan hakları savunucularının, uluslararası kurum ve kuruluşların çalışmaları var kuşkusuz. Bunlar değerli ve kayda değerdir. Ama bir kayıp yakınının duygu ve düşünceleri çok daha farklıdır. Öyle bir fark var ki, bu kaybedilen insanların duygularından bile farklıdır. Kaybedilenler bir defa kayıp ediliyor, acıyı bir an, ya da bir gün, bir hafta çekiyor. Fakat yakınları o acıyı, o vahşeti her gün yaşıyor. Hüseyin Toraman kayıp edileli yaklaşık 10 yıl oldu, ama Hatice ana her gün onu yaşıyor, her gün ondan bir haber bekliyor. Acı ama ziyaret edeceği bir mezar taşını arıyor. Salih Bozışık yaklaşık 63 yıldır kayıp, ama onun yakınları halen ondan bir haber beklemekteler. Aysel Malkaç yaklaşık 8 yıldır kayıp, bir mezar taşı dahi yok.

Ülkemizde bu tür kayıp olayları binlerle ifade ediliyor. Ya kayıp yakınları on binlercedir, her gün o acıyı yaşamaktalar. Onları anlamak için, aynı acıları birlikte paylaşmak için sizin oğlunuzun ya da kızınızın kayıp olması gerekmiyor... Kayıp olayları son bulsun, bu acılar yaşanmasın istiyoruz. Ama bunun için de insanların duyarlı olması gerekli, olmak zorundayız. Bunun kavgasını vermezsek yarın sıra bizim oğlumuz ya da kızımıza geldiğinde yanı başımızda kimseyi göremeyiz...

3 yıl önce kaybedilen dörtler neredeler?

Ey insanlar siz hiç kayıp yakını oldunuz mu? Ya da kısa bir an kendinizi Hatice ananın yerine koyun. Ya da Emine ananın... Hani ya oğlu 21 Mart'ta kaçırılan, uzunca bir süre aranan, 17 Mayıs'ta da cesedi kimsesizler mezarlığında bulunan ananın. Kısa bir süre kendinizi onların yerine koyun ve düşünün... Geçen günlerde Hasan'ın yokluğuna daha fazla dayanamayıp yitirdiğimiz Baba Ocak olun. Sizin yüreğiniz ne kadar dayanabilir?

Ya da kendinizi Balkanlar'da yaklaşık 3 yıl önce kaybedilen dörtlerin Aydın Şahin, Sevim Adıbelli, Levent Bükler, Sedat Bayraktar'ın yakınları olarak düşünün. Yaklaşık 31 aydır kayıplar ve hiçbir iz yok. Bütün çabalarımıza rağmen, kendileri kayıp, akıbetleri sırlı..

Bu sır çözülmeli, kayıp edenlerden hesap sorulmalı. Sizleri bir dakika için kendinizi kayıplar ve yakınları olarak düşünmeye çağırıyorum. Siz olsaydınız ne yapardınız? Ne beklerdiniz insanlardan düşünün...

İnsanlık onurunu yitirmemiş parti, örgüt, kurum ve bireylere sesleniyoruz... Balkanlar'da kaybedilen Aydın Şahin, Sevim Adıbelli, Sedat Bayraktar, Levent Bükler'in akıbetlerinin açığa çıkartılması için bize yardım ediniz. Aydın Şahin'in ailesi olarak sizi bu olaya duyarlılık göstermeye, bu kayıp olayının açığa çıkartılması için bize destek olmaya çağırıyoruz. Kardeşimizle birlikte kaybedilen Sedat Bayraktar ve Levent Bükler'in ailelerini tanıyan ve nereli oldukların bilenlerin; bu kayıp olayını, kayıpların akıbetlerinin açığa çıkartılması için söyleyecek tek sözü olanların aşağıdaki telefon numarasına bilgi vermelerini rica ederiz.

Devrimci-demokrat ve yurtsever kamuoyuna açık çağrı:

Bu dört insan Balkanlar'a, Avrupa'ya çıkmak için gelmediler. Bu insanlar dağda kurda kuşa yem edilsinler diye de yola çıkmadılar. Bu insanlar idealleri ve umutları için yolla çıktılar. Onlar özgürlük için yola çıktılar, ama karanlığı sevenler onları karanlığa gömdü. Öylesine gömdüler ki kendileri kayıp akıbetleri sırlı..

Bu sır çözülmeli bu karanlık kayıp olayı aydınlanmalı!..

Kalender Şahin

Tel. 0041.79.469.65.54.

www.kalender.s.@blue.ch

Direnişin geldiği evre ve devletin acizliği

Başta F tipi hücrelere karşı olmak üzere, bazı demokratik taleplerle başlatılan zindan direnişi katliam, baskı, işkence ve tecride karşı devam ediyor. Direnişin geldiği evre üzerine sık sık değerlendirmeler yayınlanmaktadır basınımızda. Mevsimleri devire devire süregelen bu destansı direniş, birçok yönüyle ayrıştırıcı ve saflaştırıcı olmuştur. Gelinevreden bakarak, önce kabaca şöyle bir direnişin başlangıcındaki süreci anımsayalım.

20 Ekim'de 3 devrimci yapının inisiyatifiyle başlayan SAG 19 Kasım'da yerini Ölüm Orucu'na bıraktı. Direniş dışarda kısa sürede yankı yaratmıştı ve toplumsal muhalefet tutsakların dışarda sesi soluğu olmaya çalışıyordu. 19 Aralık katliamına kadar dışarda belli bir yankı yaratılmıştı. Katliam hem bu duyarlılığı ezmek için hem de hücrelere geçişi sağlamak içindi. Herbir yönüyle katliama planlı hazırlanan düzen, medyayı da hizaya sokarak aynı merkezden hepsinin düşmesine bastı. Direnişi boğma, karalama, vb. politikalar Ölüm Oruçları'nda şehitler verilmeye başlandığında tuzla buz oldu. Bu kendini direnişi sahiplenmede açıktan göstermese de artık düzen kolayından kirli argümanlarını kullanamıyordu. Çünkü o kadar allayıp pulladıkları F tiplerinden tabutlar çıkıyordu. Ve katliamla birlikte F tiplerinin açılmasıyla beraber direniş üç yapıdan onikiye çıkmıştı.

Devam eden süreçte ise içerdeki direniş dışarıya aynı biçimde taşınamamış, şehitlerin cenazeleri bile aileleri yoldaşları ve dostlarıyla sınırlı sayıda insanla kaldırılmıştır. Bu havayı son zamanlarda parçalayan önemli bir eylem Sevgi Erdoğan'ın cenazesinin sahiplenilişi oldu. Aynı gün yapılacak olan mitingün yasaklanması, kitlenin yasağı protesto eden basın açıklamasından sonra cenazeye katılımına yolaçmıştı. Sevgi Erdoğan'ın gerek yılların devrimcisi olmasının getirdiği çevre ve tanınma, gerekse direnişçi kimliği bunda etkili oldu. Benzer durum Muharrem Horoz şehit düştüğünde yaşandı. Sevgi Erdoğan ve Muharrem Horoz'un şahadeti, aylarca devam eden direnişi unutturmaya ve gündemden düşürmeye çalışan düzenin acizliğini bir kez daha açığa vurdu.

Geçtiğimiz günlerde yeni açılan Bolu ve İzmir Kırıklar F tiplerine yapılan nakillerin ardından tutsakların maruz kaldığı işkence ve baskılar günlerdir gündemde yer alıyor. İHD İzmir Şubesi arka arkaya yaptığı açıklamalarla devletin vahşetini teşhir etmiştir.

Tüm bunlarla beraber düzenin içeri ve dışarıyla birlikte yürüttüğü saldırılar onun katliamcı kimliğini kitleler nezdinde gözler önüne seriyor. Bu onun acizliğini de gösteriyor. Zira mevsimleri deviren direniş katliama, onca vahşete, Hitler faşizmini aratmayan insanlık dışılığına rağmen devam ediyor. Bunu bitiremedi, buna gücü de yetmez. Tüm dünyanın gözleri önünde kanlı tarihine böylesi bir sayfayı eklemeyi göze alabilirdi. Ama devrim gülleri de buna karşı bedel ödemekten çekinmedi. "Bükülmektense kırılarak ölmeyi yeğleriz" bilinciyle her tür bedelin en ağırını ödedi, ödüyor ve ödemeye devam edecektir.

Şimdi en önemlisi, bir kez daha dışarda yapılacaklardır. Direnişi işçi sınıfı ve emekçi kitlelere taşıdığımızda, devlete diz çökmekten başka yol kalmayacak, direnişin zafere ulaşması kaçınılmaz olacaktır.

H. Eren/İstanbul

Faaliyetlerimizi daha bir coşkuyla yürüteceğiz

Ölüm Orucu direnişi bütün gücüyle sürerken biz de komünistler olarak dışarıdaki faaliyetlerimizi sürdürüyoruz.

Emekçilerin oturduğu bir semte *SY Kızıl Bayrak* imzalı afişlerimizle hücre saldırısını taşımaya çalıştık. Afişlerimizi yapmaya başladıkça çevredeki insanlardan çeşili türden olumlu tepkiler aldık. Bizi selamlayanlar oluyor, bazıları sözleriyle olmasa da gülen gözleriyle selamlıyorlardı. Bu da bize güç ve moral veriyordu. Artık faaliyetimizin sonlarına doğru geliyorduk. Merkezi bir yere afişlerimizi vuruyorken yanımıza bisikletle 12-13 yaşlarında bir çocuk geldi ve dikkatli olmamızı, çevrede polislerin dolaştığını söyledi. Bunun üzerine biz de kendisine teşekkür ettik ve oradan çekildik. 12-13 yaşlarındaki bir çocuğun polislin bize zarar vereceği bilinciyle gelip haber vermesi doğal olarak son derece anlamlıydı.

Dönüşte yapmayı düşündüğümüz bir yere hangi yoldan gitsek daha sağlam olur diye konuşurken ileride devriyeleri gördük ve orada bir süre bekledikten sonra ayrıldık. Artık faaliyete devam edemeyeceğimizi anladıktan sonra materyallerimizi sağlam bir yere koyduk ve bölgeden ayrıldık.

Faaliyetlerimizi o gün için yarım bırakmak zorunda kaldık. Ama düşmanın saldırısı bizleri faaliyetlerimizden alıkoymayacak. Aksine, her saldırısında daha da bilenecek, faaliyetlerimizi daha bir coşkuyla yürüteceğiz!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Ankara'dan bir komünist

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Yeni kıyımalar, hak gaspları ve “esnek çalışma” kapıda..

5 Eylül saldırısını ve ihanet cephesini dağıtmak için mücadeleyi yükseltelim!

*Patronlar ile sendikacılar 5 Eylül’de Dedeman Oteli’nde
bir toplantı yapacaklar.*

*Üstüste patlak veren iki krizin tüm faturasını işçi ve emekçilere ödeten,
yüzbinlerce işçiyi kapı dışarı edip açlık bataklığına iten,
zamlarla, ücretlerde sıfır artış dayatmalarıyla emekçileri
ağır bir yoksulluğa mahkum eden sermaye sınıfı,
elimizde kalan son kırıntıları da almak için kolları sıvadı.*

*5 Eylül’de yapılacak toplantının ardından belli ki yeni bir saldırı dalgası
başlatacaklar.*

Toplusözleşme gaspları ve işten atmalar yaygınlaşacak

Kıdem tazminatları kaldırılacak

Esnek çalışma yaygınlaşacak

5 Eylül cephesi dağıtılmalıdır

İşçiler!

Sermayenin yeni saldırılarını püskürtmek için mücadeleyi yükseltelim.

Zaman geçirmeden işyeri komitelerinde ve yerel işçi platformlarında örgütlenelim.

Gelecek saldırı dalgasını ancak örgütlü olursak karşılayabiliriz.

5 Eylül’ü bu konuda bir başlangıç yapmak için de hemen harekete geçelim.

*Yapılacak toplantının gerçek yüzünü işyerimizde, mahallemizde herkese teşhir
edelim.*

5 Eylül günü saldırı ve ihanete karşı hak ve taleplerimize sahip çıkalım!

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi

Avrupa Yakası Öncü İşçi İnisiyatifi

Topyekûn saldırıya karşı

topyekûn direniş!

“Sendikacı-patron” işbirliğine son!

*(Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi ile
Avrupa Yakası Öncü İşçi İnisiyatifi’nin ortak bildirisinden...)*